"cogito ergo sum"

Ekim-Kasım 2017 Sayı 8-9

HAYALET

Hayal Gücü Tetikleyicisi

gölge e-Dergi

Hayalet
Ekim-Kasım2017

Sayı: 8-9

Yayın yönetmeni
Editör
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Hayalet Ekim-Kasım 2017 Sayı 8-9'un oluşmasında değerli katkıları ile destek veren arkadaşlarımız

Atilla Bilgen-Emrullah Çıta-
Gökçe Mehmet Ay-Mehmet Berk Yaltırık-
Melahat Yılmaz-Reha Ülkü-
Süheyl Toktan-Ümit Kireççi-
Yusuf Gürkan-Tuğba Turan-
Hasan Ali Dalkılıç-Oğuz Özteker-
Tunç Pekmen-Hasan Nadir Derin-
Çağrıl Taştan-Selçuk Gökhan Kalkanoğlu-
İlker Genç

Grafik Tasarım
Gülhan Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

Merhaba,

Yeni bir sayı ile tekrar birlikteyiz. Yeni olan şey sadece sayımız değil. Hoşunuza gideceğini düşündüğümüz bir başka yeniliğimizde geçmişte hep beraber olduğumuz Gölge Dergi ile birleştik.

Bundan böyle yolumuza *'Hayalet'in Gölgesi e-Mecmua'* olarak devam edeceğiz.

Birkaç aydır mecburen mecburiyetten iki ayda bir yayınlayabildiğimiz dergimizin önümüzdeki aydan itibaren yeni sayılarını aylık olarak yayınlamaya devam edeceğiz.

Şimdiye kadar çizgi romana dair çok şeyin olduğu, ama çizgi romansız dergimizde yine önümüzdeki sayıdan itibaren severek okuyacağınız bir *(belki de birkaç, neden olmasın)* çizgi romana başlayacağız.

Neyse fazla tıraş cildi bozar derler…

Hepinize iyi okumalar.
Hayalet'in Gölgesi e-Mecmua

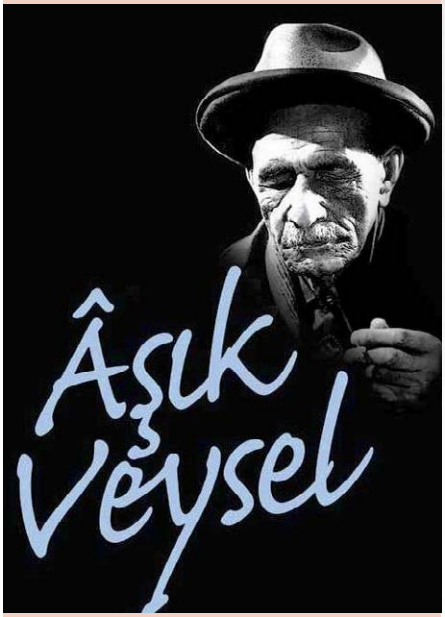

AŞIK VEYSEL'İN ANISINA SAYGIYLA...

DOĞUM 25 EKİM 1894-ÖLÜM 21 MART 1973

Dostlar Beni Hatırlasın

Ben giderim adım kalır
Dostlar beni hatırlasın.
Düğün olur bayram gelir
Dostlar beni hatırlasın

Can kafeste durmaz uçar
Dünya bir han, konan göçer
Ay dolanır yıllar geçer
Dostlar beni hatırlasın

Can bedenden ayrılacak
Tütmez baca yanmaz ocak
Selam olsun kucak kucak
Dostlar beni hatırlasın

Ne gelsemdi, ne giderdim
Günden güne arttı derdim
Garip kalır yerim yurdum
Dostlar beni hatırlasın

Açar solar türlü çiçek
Kimler gülmüş kim gülecek
Murat yalan ölüm gerçek
Dostlar beni hatırlasın

Gün ikindi akşam olur
Gör ki başa neler gelir
Veysel gider adı kalır
Dostlar beni hatırlasın

Aşık Veysel ŞATIROĞLU

Ben giderim adım kalır
Dostlar beni hatırlasın.
Düğün olur bayram gelir
Dostlar beni hatırlasın

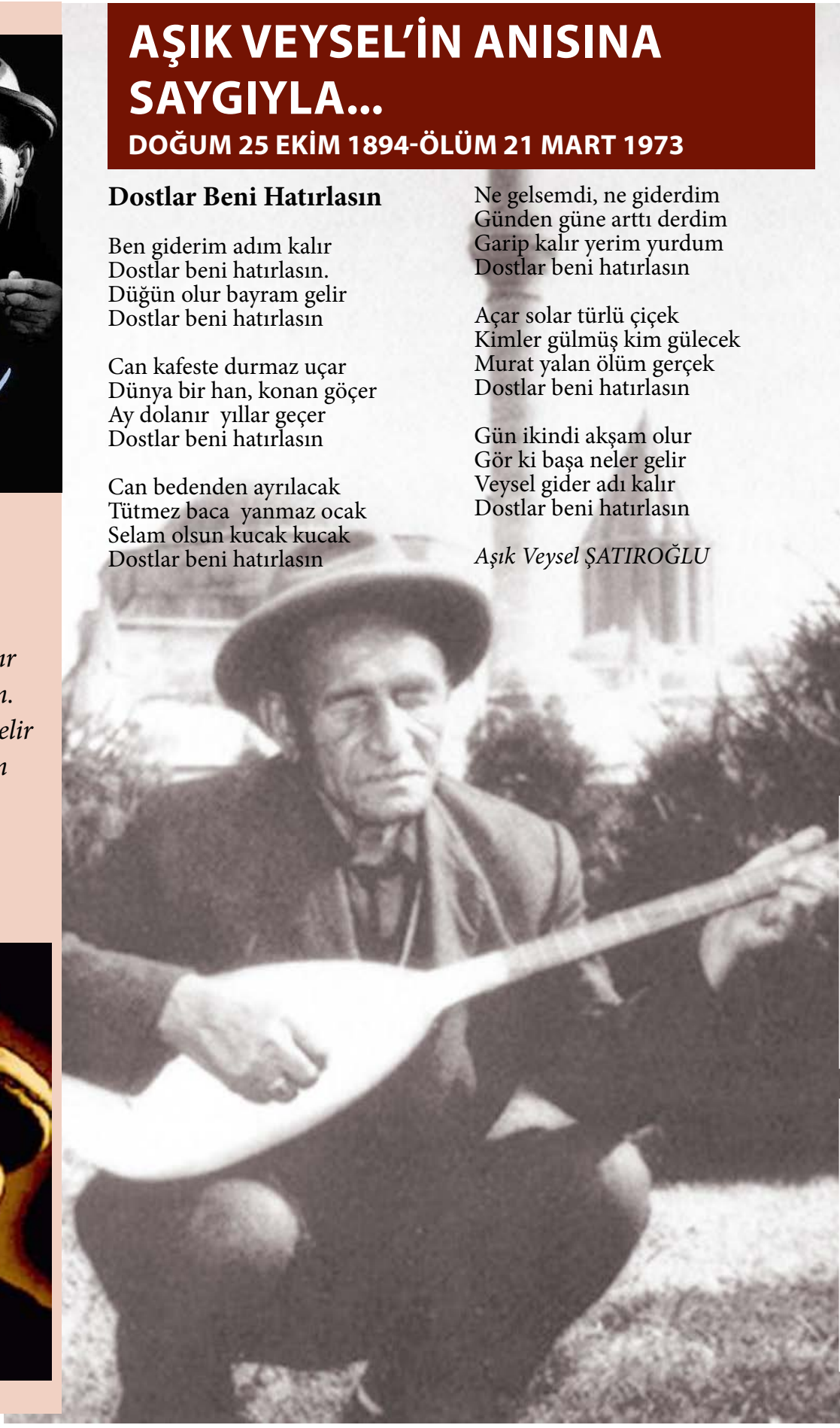

Oradaydık...

Ümit Kireççi

Galip Tekin'in ilk karikatürlerini çizdiği günlerden başlayan anılar sırasıyla çizgi romana geçişi, çizgi roman için mücadele verişi, editörlüğe geçişiyle sürdü. Bununla birlikte özel yaşantısı, bunun sanatına yansımaları ve eğitmen olarak camiada yer alarak hayallerini nasıl genişlettiği aktarıldı.

GALİP TEKİN'İ ANMA GÜNÜNDEN KARELER ve İZLENİMLER

Kadıköy Belediyesi Karikatür Evi'nin düzenlediği "Arkadaşları Galip Tekin'i Anlatıyor" etkinliği efsane iki sanatçının sunumu ve geniş bir katılımcı kitlesiyle gerçekleşti. En Kahraman Rıdvan ve Tipi Tip gibi ölümsüz çizgi roman dizilerinin yaratıcısı sanatçı Bülent Arabacıoğlu ile başta Stero Seyfi olmak üzere birçok çizgi roman dergisini kültür hayatımıza kazandırmış olan sanatçı Ergün Gündüz katılımcıları usta sanatçı Galip Tekin'in bilinmeyen yönlerini aktardılar.

Galip Tekin'in ilk karikatürlerini çizdiği günlerden başlayan anılar sırasıyla çizgi romana geçişi, çizgi roman için mücadele verişi, editörlüğe geçişiyle sürdü. Bununla birlikte özel yaşantısı, bunun sanatına yansımaları ve eğitmen olarak camiada yer alarak hayallerini nasıl genişlettiği aktarıldı.

Tekin'in kız kardeşinin katılımcılar arasında olması her ne kadar heyecan yarattıysa da duygusal anlar yaşanması sebebiyle konuşamaması birçok katılımcının o duygu yoğunluğuna kapılarak gözyaşı dökmesine neden oldu.

Sunumda Bülent Arabacıoğlu Galip Tekin yönetiminde çıkacak bir çizgi roman projesinin müjdesini verememenin üzüntüsünü yaşarken sanatçı Birol Bayram derginin içeriği ve gelişimiyle ilgili söz alarak katılımcıları bilgilendirdi.

Salonun tıka basa dolduğu, birçok katılımcının ayakta kaldığı etkinlikte yer kalmadığı için kapıdan dönen çok kişi olduğu gözlendi. Bu arada kendisine yer bulabilen farklı yaştan çizgi roman meraklıları, çizgi roman ve karikatür sanatçılarıyla genç, amatör çizer adayları Galip Tekin'in bilinmeyen yönlerini öğrenmenin keyfini yaşadılar. Ancak Karikatür Evi'nin daha geniş bir toplantı salonuna ihtiyaç duyduğu görüldü.

Etkinlikte Oğuzhan Kayhan, Ali Özbek, Bülent Arabacıoğlu, Ergün Gündüz,Kenan Yarar, Eda Oral, Abdülkadir Tamer, Erdoğan Karayel, İsmail Tepe, Karikatür Evi'nin değerli eğitmen sanatçıları söz alarak iş arkadaşı, hoca, dost, sanatçı olarak Galip Tekin'i yad ettiler.

Atilla Bilgen

Benim de aralarında bulunduğum bu gurup için kitap fuarları hac yükümlülüğü gibidir. Bütün bir yıl boyunca o kutlu hafta heyecanla beklenir. Günler yaklaştıkça insan yerinde duramaz olur. Biriktirilen paraların yapılan listeye yetip yetmeyeceği defalarca hesaplanır. Yolu hacı aratmayacak uzaklıkta olduğundan, bir engelle karşılaşmamak için günler öncesinden planlar yapılır. Gün sonunda fuardan kitap poşetleriyle ayrıldığınızda, üzerinizde kutsal topraklardan zemzem suyuyla dönen hacıların mutluluğu vardır.

Fotoğraflar : Hasan Ali Dalkılıç

Bİ KİTABA BAKIP ÇIKACAĞIM!

İyi bir gözlemciyseniz kitapçılarda insanların iki guruba ayrıldığını hemen fark edersiniz. İlk kategoridekiler kitabın arkasını okur, beğenirse direkt alır. Diğerleri ise alacakları kitabın kapağını parmağının ucuyla usulca okşar, incitmekten çekinircesine sayfaları çevirir ve oradan yayılan kokuyu doyasıya içine çekerler. Kasaya yöneldiklerinde, raflardaki diğer kitapları alamamanın mahcubiyetini yüzlerinde görebilirsiniz. Bu insanlar için kitapevleri adeta bir ibadethanedir ve tıpkı parfümler gibi her kitabın farklı koktuğunu iddia ederler. Yeni basılmış kitapların mürekkep ve kesilmiş kâğıt kokusunu, ellerine aldıkları an hissederler. Hele bir de kuşe kâğıdına basılmış ise, artık zevkten dört köşedirler. Onlara göre

okundukça kitapların kokuları değişir, bu yüzden sahaflar bambaşkadır. Daha önce başkalarının sahip olduğu eski, sararmış kitaplarla dolu, o köhne, küf kokulu dükkânlara girdiklerinde, hayatta umduğunu bulamamış insanlar düşer akıllarına. O hüzünle çevirdikleri küf kokan sayfalarda yazarın coşkusunu, hevesini ararlar…

Benim de aralarında bulunduğum bu gurup için kitap fuarları hac yükümlülüğü gibidir. Bütün bir yıl boyunca o kutlu hafta heyecanla beklenir. Günler yaklaştıkça insan yerinde duramaz olur. Biriktirilen paraların yapılan listeye yetip yetmeyeceği defalarca hesaplanır. Yolu hacı aratmayacak uzaklıkta olduğundan, bir engelle karşılaşmamak için günler öncesinden planlar yapılır. Gün sonunda fuardan kitap poşetleriyle ayrıldığınızda, üzerinizde kutsal topraklardan zemzem suyuyla dönen hacıların mutluluğu vardır.

Çalışan bir insansanız bu kutsal görevi ancak Pazar günü ifa edebilirsiniz. Bekârlar için bir sorun yoktur. O gününüzü kitap fuarına ayırmanıza kimse karışamaz, ama evliyseniz, bu kutsal yolculuk için öncelikle eşinizden vize almanız gerekir. Bunun için de haftalar öncesinden harekete geçip hac farizasını yerine getireceğiniz tarihi söylersiniz. Alacağınız yanıt aşağı yukarı hep aynıdır: "Daha çok var canım. Bir aksilik olmazsa gidersin." Buradaki "Bir aksilik olmazsa!" cümlesinin Türkçe meali, "gidip gitmemen o günkü ruh halime bağlı." Olduğundan, eşinizin bir dediğini iki etmezsiniz. Artık hafta sonunuz hep AVM'lerde geçecektir. Orada vitrinlere manasızca bakar, eşinizin tüm dükkânları ziyaret edip almayacağı kıyafetleri denemesini sabırla beklersiniz. Ve sonunda heyecanla beklediğiniz gün gelir. O sabah trafiğe kalmamak için erkenden kalkar, hazırlanır ve sabırsızlıkla eşinizin uyanmasını beklersiniz. Kitap fuarının açıldığı saatte zorlukla gözlerini açar ve yatak odasında neden volta attığınızı sorar. Sebebini söylersiniz.

"Aaaa o bugün müydü? Nermin'lere kahvaltıya geliriz diye söz vermiştim. Gitmezsek darılır. Bugün gitmen şart mı? Haftaya gitsen?"

Kutsal topraklara gidip hacı olmak isteyenler, Kurban bayramından üç gün önce Mekke'de bulunurlar. Tıpkı onlar gibi bir kitapseverin kutsal görevi, fuarın açıldığı ilk Pazar oraya gidip kitap stantlarını tavaf etmesidir. Bunu eşinize söylersiniz. Anlamsız bulur. Israr edince yumuşar ve Nermin'lerde yapılacak kahvaltıdan sonra gitmenize izin verir.

Fuara gitmek için arabaya bindiğinizde saat biri geçmiştir. Yol haccı aratmayacak uzaklıkta ve meşakkatte olduğundan, bir adım bile ilerlemeyen trafikle cebelleşirken gözünüzü saatten ayırmazsınız. Normal günlerde ilerlemek için nazlanan yelkovan ve akrep o gün adeta delirir ve saat katranını yarış pisti olarak kullanır.

Hac görevimi ifa etmek için yola çıktığım Pazar günü fuar alanına yaklaştıkça trafik tamamen kilitlendi. Saatte on kilometre hızla geldiğim anları bile artık özlemle arar olmuştum. Ancak yılmadım. Azimle ilerledim ve sonunda fuar alanının bulunduğu caddeye girdim. Saatlerdir bitişik nizam ilerlediğimiz arabalarla birlikte ilk gördüğümüz otoparka yöneldik, yer olmadığından içeri alınmadık. Park görevlisi yüz metre ilerdeki başka otoparka, o dört yüz metre ilerdekine, diğeri ise bir kilometre ilerdekine gönderdi… Park yeri bulduğumda aradan yarım saat geçmişti. Bu arada kontağı ilk çevirdiğim yere bayağı yaklaşmıştım! Yürüyerek gidilecek noktadan hayli uzaklaştığımdan gördüğüm ilk taksiye atladım. Kitap fuarına der demez şoför nazik(!) bir ifadeyle, "Bu trafikte fuara gideceğim ha! Haydi kardeşim yaylan bakalım." diyerek beni indirince, fuara giden mahşeri kalabalıkla birlikte metrobüs durağına dayandık. İlk gelen otobüse millet "Allah Allah!" nidalarıyla yüklenince şaşkınlıktan yerimden kımıldayamadım. İkincisinde olan biteni dikkatle seyredip gereken dersi aldım. Üçüncünde kalabalık-

la birlikte bende "Allah Allah" diye haykırarak kapıya kadar ulaştım, ancak bir teyzeden yediğim beklenmedik bir dirsek sonucu bertaraf edildim. Dördüncüsüne tam binerken arkadan yapılan sportmenlik dışı bir hareketle ayakkabım caddeye fırladı. Mecburen geri çekilip ayakkabımın peşine düştüm. Beşinci otobüste artık tecrübe sahibi olmuştum. Tekme ve dirseklerimi seri bir şekilde kullanarak rakiplerimi alt edip mutlu sona ulaştım. İnmem, beklediğimin aksine hayli kolay oldu. Otobüs durağa yaklaşınca biranda hareketlenen mahşeri kalabalık ayaklarımı yerden kestiği gibi beni aşağı indirdi. Kıyaslandığında, Sırat köprüsünün yanında tenha sayılacağı üst geçitten geçmem kolay olmadı, ama sonunda fuar alanına ulaştım. Bu arada saat beşti ve koca fuarı gezmem için önümde sadece iki saatim kalmıştı. Ucu bucağı görülmeyen kuyruğun ön kısımlarına işte sırf bu yüzden kaynak oldum! Arkamdan yükselen söylenmeler bitmek bilmiyordu. Ama hepsini duymazlıktan geldim ve büyük bir yüzsüzlükle ele geçirdiğim yerimi kimseye kaptırmadım. Güvenliği geçip gazete ve kitap eklerinin ücretsiz dağıtıldığı fuaye bölümüne ulaştığımda durakladım; Ortalıktaki tüm gazeteler talan edilmiş, zorla ve hile ile aziz fuayenin bütün noktaları ele geçirilmiş, bütün cafelerine girilmiş, bütün içecekler tüketilmişti. Bütün bu koşullardan daha acıklı ve daha korkunç olanı ise kapı önündeki yoğunluktu!

Metrobüse binerken öğrendiğim teknikler burada bir işe yaramadı, zira fuar İstiklal caddesinde bir uçtan bir uca âmâsızca yürüyen insan topluluğu tarafından ele geçirilmişti. Kapıda duran görevli, bu kalabalıkta içeri girmemizin anlamsız olduğunu söyleyip geri dönmemizi önerdi. Kutsal topraklara bu denli yaklaşmışken geri dönmek benim için ölümden beterdi. Dirsek, omuz, tekme gibi bir takım organlarımı kullanarak görevliye yaklaştım ve "Ben bi kitaba bakıp çıkacaktım." dedim ve yanıt vermesine fırsat vermeden içeriye doğru bir adım atım. Daha ikinci adımımı atmaya fırsat kalmadan içlerine karıştığım kalabalık ayaklarımı yerden kestiği gibi beni oradan oraya sürükledi. Stantların birinin demirine sıkıca tutunarak ellerinden kurtuldum. Alnımda biriken terleri elimin tersiyle silerken öğretmenlerinin peşinden ip gibi dizilerek yürüyen öğrencilerin girdabına kapıldım ve çocuk kitaplarının satıldığı bölüme doğru sürüklendim. İnsan, ses ve sıcak dalgalarının üstüne çocukların bitmek bilmez bağırış ve zıplamaları eklenince gözlerim karardı. Kendime geldiğimde yayınevi elemanı sırıtarak "Borcunuz yüz elli lira" dedi. "Ne parası? "diye sorduğumda elimde tuttuğum poşeti işaret etti. Telaşla torbanın içine baktım; Ayşegül çiftlikte, lunaparkta, yüzme öğreniyor ciltleri ve Cin Ali serisi vardı. Bunları ne ara almıştım, hiç hatırlamıyordum, üstelik oğlum yirmi üç yaşındaydı! Bu durumu söylediğimde "Oğlun okumazsa torunun okur abi!" dedi. Söylenerek parayı uzatıp listemdeki yayınevlerine doğru hamle yaptığım sırada, çevre semtlerden hafta sonu gezmelerine gelen ailelerin arasına karıştım. Olağan hafta sonu AVM ziyaretlerine farklı bir boyut kazandırmak amacıyla kitap fuarına gelen bu insanlar ünlülerin peşindeydi!

"Kız Ebru Destan'da buradaymış.

"Hadi be! Ama önce Sıla'yı görelim, sonra da Ediz Hun'la resim çektirelim …"

Ellerinden kurtulduğumda cep telefonum Sıla, Ebru Destan, Ediz Hun'la çekilmiş fotoğraflarla doluydu! Oradan oraya sürüklenmekten sıkılmıştım. Bu gidişe bir son vermenin ve aylardır büyük bir özenle hazırladığım listemdeki kitapları almanın zamanı gelmişti. O azimle etrafıma bakındım. Listemdeki yayınevlerinden biri hemen iki stant ötemdeydi. İşe buradan başlayayım diye

düşündüğüm an; anne babalarıyla oradan oraya koşturarak, yeni sisteme uygun kitap arayan Teogzade ve Lyszade öğrencilerden oluşan ekspresle çarpıştım. Kendi dertlerine o denli dalmışlardı ki; ne beni aralarına aldıklarını fark ettiler, ne de yardım çığlıklarımı duydular. Onlarla beraber ders kitaplarının satıldığı yayınevlerini tek tek tavaf ettikten sonra ellerinden kurtuldum. Ama azmimi hala yitirmemiştim. Listemdeki kitaplara sahip olacaktım! Bu amaçla yürümeye başladığım sırada ayraç avcılarının eline düştüm. Bitişik nizam ilerleyen bu gurubun amacı, fuardaki tüm ayraçları ele geçirmekti. Yanaştıkları yayınevlerini sadece birkaç saniye içinde talan ediyorlardı. Kitap okuma alışkanlığı olmadığı için, topladıkları ayraçları hangi amaçla kullanacakları bir muamma olan bu gurubun elinden kurtulduğumda, torbam ayraçla doluydu. Tek bir kitap bile almadan bitap düşmüştüm. Ayakta durmakta zorlandığımı hissedince sırtımı bulduğum ilk duvara dayayıp nefeslendim. Ve o an gözlerim ışıldadı. Ellerinde kitap listeleri, sırtlarında çantalarıyla dolaşan gerçek kitapseverler tam karşımdaydı. Kiminin eli kolu kitap poşetleriyle doluyken, kimileri de peşleri sıra valizler, çekçekler sürüklüyordu. "Buradayım! Beni de aranıza alın:" diye haykırdığım

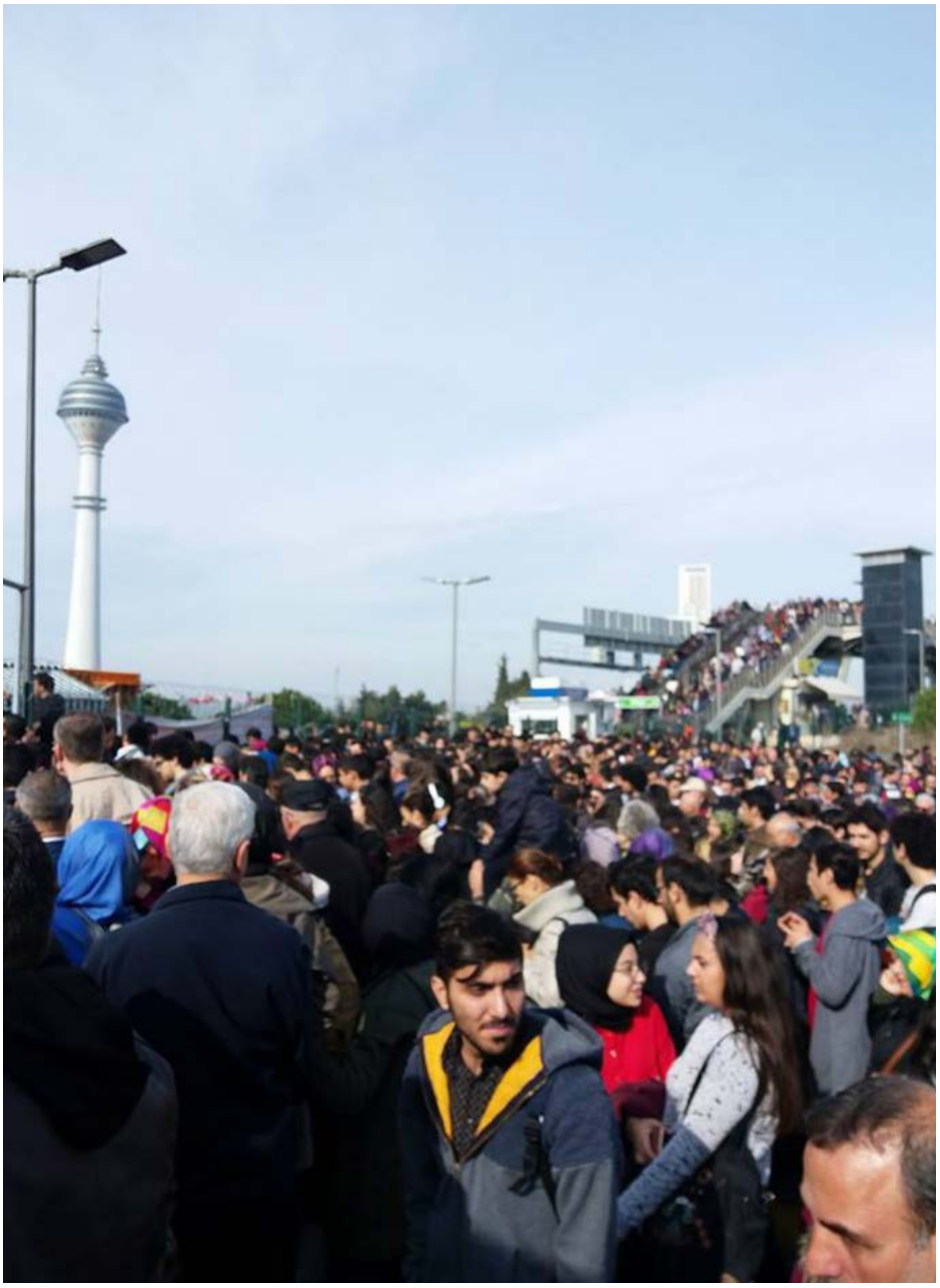

an duyduğum anonsla yıkıldım.

"Fuar alanımız bugünlük kapanmıştır. İştirakçilerimizin alanı terk etmeleri önemle rica olunur."

Buradan bir kitap almadan geri dönmeyecektim. Sırtımı dayandığım duvardan destek alarak ileriye doğru hamle yapıp olanca hızımla koşmaya başladım. Aradığım yayınevine ulaştığımda görevli kitapların üzerini kapatıyordu.

"Durun!" diye haykırdım.

Ne olduğunu anlayamamanın şaşkınlığıyla bana bakan satıcıya aldırış etmeksizin tezgâhın en albenili yerine konan kitabı kapıp ona doğru uzattım ve "Bunu alıyorum." dedim.

Fuardan ayrıldığımda elimdeki torbayı Filiz Ali'nin "Yok Bi'şey, Acımadı ki…" kitabı süslüyordu.

Öncelikli olarak, ülkemizde son on yıl içerisinde forumlar tarafından bir ivme kazandırılan Türk çizgi romanına olan ilginin artarak devam ettirilmesi ve okurlarının bilinçlendirilmesi sürecinde, Haluk abinin kişisel gayretleriyle gerçekleştirilen buluşma ve anma etkinliklerinin daha geniş çevrelerin desteğini almadan kalıcı hale gelmeyeceği gerçeği neticesinde bir dernek oluşturularak, kişisel çabalarla alınacak yoldan çok daha hızlı ve çok daha kalıcı bir gelişme göstereceği konusunda görüş birliğine varılmıştır.

ÇİZGİ ROMAN OKURLARI DERNEĞİ

Çizgi Roman Okurları Derneği 19 Nisan 2017 tarihinde Avukat Abdülhalik Yücesoy (Haluk abi, profesör) başkanlığında bir grup çizgi roman severin, çizgi romanın ve unsurlarının içinde bulunduğu sorunlara çözüm geliştirebilmek, var olan sistem eksikliğine bir düzen getirebilmek, çizgi romanın geleceği için bir yol haritası oluşturabilmek adına çalışmalarda bulunmak üzere kurulmuş bir oluşumdur. Haluk abinin zamansız aramızdan ayrılışı neticesinde, çalışmalar artık bir emanet düşüncesiyle hızlandırılmış ve 5 Kasım 2017 tarihinde 1. Olağan Genel Kurul toplantısını gerçekleştirerek, yeni bir yönetim kurulu oluşturulmuştur. Bu genel kurul toplantısında alınan kararla Önder Çakı yeni yönetim kurulu başkanı olarak belirlenmiştir. Hüsnü Çoruk başkan yardımcısı, Savaş Okutan muhasip üye, Güngör Uzun genel sekreter, Zeki Algan, Murat Aral ve H. Gürdal Gürak ise Yönetim Kurulu üyeleri olarak seçilmişlerdir. Haluk abi ise derneğimizin ilk başkanı olarak "Onursal Başkan" ünvanıyla dernek var olduğu sürece ismi yaşatılacaktır. Görev dağılımları ile ilgili çalışmalar devam etmekte olup, ilerleyen günlerde netleştirilecektir. Tüm üyelerin aktif olarak görüş ve düşünce bildirme hakkı vardır ve her üyenin deneyim ve birikimiyle farklı bakış açıları geliştirilmesine katkı sağlayacağına inanılmaktadır.

Öncelikli olarak, ülkemizde son on yıl içerisinde forumlar tarafından bir ivme kazandırılan Türk çizgi romanına olan ilginin artarak devam ettirilmesi ve okurlarının bilinçlendirilmesi sürecinde, Haluk abinin kişisel gayretleriyle gerçekleştirilen buluşma ve anma etkinliklerinin daha geniş çevrelerin desteğini almadan kalıcı hale gelmeyeceği gerçeği

neticesinde bir dernek oluşturularak, kişisel çabalarla alınacak yoldan çok daha hızlı ve çok daha kalıcı bir gelişme göstereceği konusunda görüş birliğine varılmıştır.

Bu konuda her kesim tarafından sürekli tekrarlanan "zaten bir avuç insan", bu konuda bir bütünlük sağlanması amacıyla, tamamen kendi hobilerini yaşatabilme ve yaygınlaştırabilme gayesiyle yola çıkmıştır. Daha önceki dernek kurma girişim ve çabalarının öğrettiği olumsuz tablo bu yolculuğun çetin geçeceğinin bir göstergesidir. Ancak denemeden sonucun önceden kestirilemeyeceği gerçeğiyle tüm çizgi roman unsurlarını kucaklama gayretiyle bu süreci devam ettirecektir.

" Peki dernek ne işimize yarayacak?" sorusu için verilecek o kadar çok cevap var ki, bu konuda saatlerce süren sohbetlerin ve görüşmelerin bütünü sayfalarca sürebilir. Bu nedenle esas sorun çerçevesinde kısa başlıklar vermek daha doğru olacaktır.

İlk olarak, şu anda çizgi roman okurları kendi içlerinde kendince doğru olan bir tutumla çizgi romanın gelişimi için katkı sağladıklarına inanmaktayken, aslında en büyük platformlar bile sadece samimi dost sohbetlerinden öteye maalesef geçememekteler. Yapılan panel ve toplantılara katılım sadece kendi çevreleri ile sınırlı kalmakta, genele yayılma şansı bulamamaktadır. Haluk abinin şahsi desteğiyle gerçekleştirilen toplantılarda bile bu sayı iki elin parmaklarını az çok geçen bir katılımcı kitlesi sayısına ulaşmaktaydı. Bu bölünmüşlük aslında tam da sorunun cevabını içinde barındırıyor. Şu forum, bu platform ya da grup demeden tüm çizgi roman okurlarını tek adreste toplayabilmek gibi günümüz gerçekliğinin tam tersi bir tutum derneğin varoluş sebebini oluşturuyor. Yapılacak toplantıları, imza günlerini, panelleri, kutlama ve anma günlerini tüzel bir kişilik kimliği altında organize edebilmek, kişisel reyting sorunsalı ve engelini ve aynı zamanda masrafını da yaygın katılımla üstesinden gelebilme şansı sunacaktır. Geçtiğimiz on yılı aşkın süreç göstermiştir ki, ne kadar çok dağılırsak sesimiz maalesef o kadar az çıkar ve duyulur. Bu yöntem sayesinde sesimizin daha geniş kitlelere duyurabilme fırsatı yakalanacaktır.

İkinci olarak, Türk çizgi romanı adına emek veren, çizen, araştıran bu sayede geçimini sağlayan kesimlerin sorunları adına bir çıkış kapısı oluşturabilmek de, en önemli hedeflerimizden birisidir. Son dönemde yaşanan pratik yöntemler

aslında Türk çizerlerimizin nasıl sorunlarla baş etmek zorunda kaldıklarını net olarak ortaya koymuştur. Kendi çabalarıyla bir şeyler yapmaya çalışan bu üreten kesim maalesef beklediğini bulamamakta ve zaman içinde artık çabalamaktan yorulup vazgeçmektedir. Tam da bu noktada, emeği veren kişilere derneğin bir çare olabileceği düşünülmektedir.

Türk çizgi romanı adına, eski eserlerin tıpkıbasımını yapmak, bir müze kurabilmek, yurtdışından getirilecek yazar ve çizerlerle Türk çizgi roman okuru arasında köprü kurabilmek, çizgi romanın basında tanıtımı için çaba göstermek ve gerektiği durumda yayın hakkını alabileceği çizgi roman basabilmek, açık artırmalar düzenleyerek çizgi roman kolleksiyonerlerinin ihtiyaç duyduğu eksik yayınları da bir sistem çerçevesinde planlayabilmek gibi düşünce ve projelerin yüksek sesle duyulmasını sağlamaya çalışacaktır.

Ek olarak, katılımcılarının görüş ve önerileri doğrultusunda her türlü proje ve düşüncenin de değerlendirilip desteklenmesi en önemli noktalardan birisidir.

Yol her ne kadar uzun ve zorlu olsa da, hiçbir yol yürümeye başlamadan bitirilemez. Bu noktada ne kadar birlik ve bütünlük içinde olabilirsek, o kadar hızlı adımlarla yürür ve sonuçlarını da hızlı bir şekilde görebiliriz.

Oğuz Özteker

Öykü...

Buraya geleli henüz bir ay bile olmadı ama seni öylesine özledim ki anlatamam. Hani, burnumda tütüyorsun derler ya, öyle işte... Gerçi –biliyorsun ya– amacım, senden ayrı kalmak değil, bir an evvel düğünümüzü yapabilmek için para biriktirebilmek. Keşke bu nedenle bizim köyden ayrılmak zorunda kalmasaydım.

GURBETTEKİ YAVUKLU

Merhaba,
Güzel gözlüm,
Güler yüzlüm,
Nar yanaklım,
Hatice'm...

Nasılsın, ceylan bakışlı, utangaç sevdiceğim?

Umarım iyisindir. Bütün güzellikleri sana bahşeden yüce Rabbim, her şeyi gönlüne göre versin diye sürekli dua ediyorum.

Buraya geleli henüz bir ay bile olmadı ama seni öylesine özledim ki anlatamam. Hani, burnumda tütüyorsun derler ya, öyle işte... Gerçi –biliyorsun ya– amacım, senden ayrı kalmak değil, bir an evvel düğünümüzü yapabilmek için para biriktirebilmek. Keşke bu nedenle bizim köyden ayrılmak zorunda kalmasaydım.

Mahmut Ağabey'in adresini verdiği oteli kolayca buldum. Zaten burası Ankara, İstanbul gibi çok da büyük bir yer değil ama turistik bir kasaba. Dolayısıyla, her yaz başında bir sürü elemana ihtiyaçları oluyormuş. Henüz ilkbahar olmasına rağmen beni de işe aldılar, şimdilik

bulaşıkhanede çalışıyorum. İşim biraz yorucu ama seni sevdiğim ve bir an evvel evlenmemizi istediğim için buna katlanıyorum. Umarım, birkaç ay sonra daha rahat bir göreve geçebilirim.

Sabah sekiz gibi işe başlıyor ve akşamın sekizine kadar çalışıyorum. Günler, koşturmaca içinde geçiyor. Fazla mesai ücreti alabileyim diye Pazar günleri bile çalışıyorum. Nihayet bugün fırsat buldum da ilk mektubumu yazabiliyorum. Şu anda odamdayım ve aslında çok yorgunum fakat yatmadan önce bu mektubu yazarak sana olan hasretimi gidermeye çalışıyorum.

Otelin bodrum katında gurbetten gelen personel kalsın diye odalar hazırlamışlar, ben de yanımızdaki köyden Salihgillerin Enver'i ile aynı odada kalıyorum.

Enver de iki sene önce bulaşıkçı olarak işe alınmış olmasına rağmen şimdilerde garsonluk yapıyor. Bana da en kısa sürede hem daha rahat ve hem de maaşı daha yüksek bir görev ayarlayacağına söz verdi.

Birkaç ay dişimi sıkarak tüm gücümle çalışmayı, Ağustos'un son haftasında da izin alıp köye gelmeyi planlıyorum. Böylece seni görebilecek, insanın içini ısıtan sesini duyabilecek, her zamanki yerimizde başımı dizlerine yaslayıp saçlarımı okşamana izin vererek mest olacağım.

Tabii bir de emmimin bahçelerindeki elma hasadı işi var… Elmaları toplarken sen de bana yardım edersin, değil mi? Hem ağaçlardan elmaları toplar, hem de birlikte vakit geçirmiş oluruz… Bana bir defa daha o güzel dudaklarınla öpücük verirsin değil mi? Çok özledim ben seni… Evleneceğimiz güne kadar nasıl dayanacağım, hiç bilmiyorum…

Yanımda olmasan da gurbetteki en büyük destekçim sensin. Uyanık olduğum her vakit, hele ki mutfakta saatler boyunca bulaşık yıkarken, hep seni düşünüyorum. Böylece daha bir hırslanıyor, daha çok para kazanabilmek için kendimde yeterli gücü buluyorum.

Gurbet bir yana, buraları da hiç bize göre değil. Niyetim bir an evvel, cebimde bir tomar parayla köye dönüp, seni baban Sadi Amca'dan isteyebilmek…

Otelde, bulaşıkçısında aşçısına, temizlik görevlisinden garsona, şarkıcısından saz ekibine kadar bir sürü insan çalışıyor fakat ben (Enver dışında) kimseyle arkadaşlık yapmıyorum. Çünkü gözüm senden başka kimseyi görmüyor… Seninki gibi güzel gözler, elma gibi kırmızı yanaklar, şeftali gibi sulu dudaklar kimsede yok!

Yazmak, hasretime çare olur, sana olan özlemim biraz olsun azalır sanmıştım ama yanılmışım. Aklımdakileri kâğıda döktükçe seni daha da özledim kız…

Meğer gurbette hasret çekmek ne de zormuş; ne bileyim ben? Daha önce hiç başıma gelmedi ki…

Keşke bir yolunu bulabilsen de bir iki günlüğüne yanıma geliversen.

Yok, yok, aldırma sen bana, ne derler köyde sonra?

Durup dururken namusumuza laf ettirmeyelim şimdi…

Ya sabır Allah'ım…

Elbet bugünler de bitecek, gün gelecek seni telli duvaklı olarak, yeni tımar edilmiş bir kır atın üzerinde, elleri kınalı olarak alacağım baba evinden. O güne kadar, sen de kendine mukayyet ol, benden başka kimseyi aklına bile getirme, oldu mu Hatice'm?

Lakin bu dünyadaki hiç kimse seni benim kadar sevemez!

Sağlıcakla ve umutla kal bakışına kurban olduğum sevdiceğim…

Gurbetteki Yavuklun; Osman

"İşte Hatice'ye yazdığım ilk mektup bu Jülide… Ne dersin, sence hoşuna gider mi?"

"Ne bileyim ayol, Hatice gibi köylü kızı mıyım ben? Ama keşke, üstsüz havuza giren turist karıları dikizleyip, her fırsatta oteldeki assolistin gönlünü ediyorum, diye de yazsaymışsın! Hahahahahaaa…"

"Bana bak Jülide, maytap geçme yoksa fena olur… Hem, yazdıklarını bana da okusana diye yarım saattir ensemde boza pişiren sen değil misin?"

"Aman canım Osman, ne kızıyorsun? Anlasana işte, şaka yaptım… Ayrıca sana yüz kere söyledim, baş başayken Jülide deyip durma bana. Gerçek ismim Beyza, Jülide benim sahne adım!"

"Tamam, tamam hemen afra tafra yapma Beyza!"

"İyi o zaman, sen de yatağa gel ve öp beni… Gör bakalım kimin dudakları daha sulu, daha şehvetli, daha tatlıymış?"

oguzozteker@yahoo.com

Tunç Pekmen

ÇİZGİ-ROMAN İNCELEME: VALIANT ÇİZGİ ROMANLARI

Peki Valiant hakkında ne biliyorsunuz? Mesela aslında bundan 20 yıl önce kurulduğunu biliyor muydunuz? Ya da Valiant'ın popüler olan süper kahramanlarından Magnus ve Doctor Solar karakterlerinin Valiant'tan da evvel başka çizgi romanlarda çıktığını? O zaman sizi bu sefer Valiant çizgi romanlarının tarihçesiyle ilgili bir zaman yolculuğuna çıkartayım.

Şu anda Türkiye'de çıkan Harbinger ve Bloodshot çizgi romanlarını, okumadıysanız da, bir şekilde biliyorsunuzdur. Türkiye'de nedense çok ses getirmese de bu iki çizgi roman çıkartan firma, Valiant adlı bir çizgi roman firmasıdır.

Peki Valiant hakkında ne biliyorsunuz? Mesela aslında bundan 20 yıl önce kurulduğunu biliyor muydunuz? Ya da Valiant'ın popüler olan süper kahramanlarından Magnus ve Doctor Solar karakterlerinin Valiant'tan da evvel başka çizgi romanlarda çıktığını? O zaman sizi bu sefer Valiant çizgi romanlarının tarihçesiyle ilgili bir zaman yolculuğuna çıkartayım.

Rahatça oturuyor musunuz? O zaman başlayalım:

Hikayemiz, Valiant firmasının kuruluşundan evvele dayanır.

Marvel çizgi roman firması, Stan Lee'nin 1978 yılında *(Marvel'in televizyon, sinema ve çizgi film kanadında daha aktif olması için)* Los Angeles'e taşınmasıyla baş editörünü kaybeder. New York temelli olan Marvel, bu görev için elinde bulunan adaylar arasından bir seçim yapmaya karar verir. Sonunda asistan editör ve başarılı bir yazar olan Jim Shooter Marvel'in baş editörü olur. Shooter ne kadar başarılı kararlar verse ve Marvel'i ekonomik olarak daha iyi bir düzeye taşısa da. uzun boyu, yapılı vücudu ve kabadayıvari tavırlarından dolayı bir sürü yazar ve çizeri canından bezdirir. Patronların kulağına giden şikayetler, başarılarına bakılmaksızın 1987'de Shooter'in işten çıkarılmasına sebep olur.

Shooter bir sene sonra -yani 1988 yılında- Marvel iflas bayrağı çekip satışa çıkartılınca, Massarsky adlı bir yapımcı ve üç kişiyle daha ortak olup Marvel'i satın almaya girişir ama bu grup ihaleyi kazanamaz. Hazır grup toplanmış ve para bulunmuşken, Voyager Communications adlı bir firma kurulur ve bu firma çatısı altında VALIANT adı ile çizgi roman yayınlamaya karar verilir.

VALIANT ilk 1989 yılında piyasaya atılır, ilk hedefleri Nintendo ve WWF *(bizde Amerikan güreşi olarak bilinir)* karakterlerine farklı bir bakışla bakarak çizgi romanlar üretmek olur. Ama çizgi roman fiyatlarının aşırı yüksek tutulması ve firmaların çok fazla reklama yer vermemesi yüzünden bu çizgi romanlar başarısız olur. Tabii burada çizgi romanın hedef kitlesinin de önemi var. Nintendo'da Super Mario oynayan bir ergenin, oturup Mario'nun karanlık iç dünyası ile ilgili çizgi roman okumak isteyeceğini ve o zamanlarda çizgi roman fiyatları 1 USD'ı aşmazken bu çizgi romana 10 USD vermek isteyeceğini hiç zannetmiyorum.

VALIANT büyük bir hüsrana uğramıştır. Bunun üzerine Shooter, süper kahraman teması üzerine gitmeye diğer ortakları ikna eder. Önce aynı Marvel gibi tüm kahramanların beraber yaşayacakları ve birbirleriyle interaktif bir şekilde hareket edebilecekleri bir ortak evren kurar. Evrendeki kahramanları ise iki şekilde şekillendirir. İlk önce eskiden çizgi romanları çıkan ve hazır üretilmiş bazı karakterlerin telif haklarını alır *(Magnus, Doctor Solar gibi eski Gold Key firması kahramanları tercih edilir)* Sonra da farklı yazar ve çizerlerle konuşarak bağımsız ve yeni kahramanlar yaratır. *(Rai, Bloodshot, Harbinger, X-O Manowar gibi.)* Sonra bunların hepsi, o zamanlarda çok bulunmayan realist ve gerçekçi bir şekilde hikayeye dökülür, karakterlerin hepsinin aynı evrende yaşadığı netleştirilir ve bazı eski kahramanlar zamana uydurularak modernleştirilir. Hepsi bir potada eritildikten sonra Valiant artık piyasaya atılmak için hazırdır.

1991'de yavaş yavaş karakterleri piyasaya ısındıran Valiant, 1992 yılında tam gaz piyasaya girer. O zamanın meşhur dergisi Wizard, Valiant'a geniş yer ayırır ve arka arkaya dokuz ay boyunca Harbinger'in ilk sayısını en iyi dergi seçer. Çizgi roman distirbütörü Diamond, 92 yılında senenin yayıncısı ödülünü Valiant'a verir.

Valiant bu iki yıl boyunca piyasaya yenilikler getirir. Mesela o sıralar piyasada olmayan, çizgi romanların *"sıfırıncı"* sayısını yayınlarlar. Sıfır sayısı *"O"* harfine benzediği için, *"O"* harfi de *"Origin"* kelimesinin baş harfi olduğu için, kahramanların orijin hikayelerini sıfırıncı sayı olarak piyasada yer alır *(Bu şu anda artık sürekli yapılan bir hareket haline gelmiştir).*

Valiant firmasının 1992 yılında piyasaya atılması hem şans, hem de şanssızlıktır.

92'de piyasaya çıkması şanstır, çünkü Valiant firması bir anda Image firmasının kurulmasıyla başlayan ve Marvel-DC devleri dışında ortaya çıkan *"diğer çizgi romanlar"* furyasına katılmış olur. Valiant, bu furyada yaratılan suni çizgi roman piyasasında, hem koleksiyoncular hem de okuyucular tarafından *"Ne olursa olsun alalım ileride pahallanır"* mentalitesinden oldukça faydalanır ve hızlı sürede piyasadaki payı büyür. Bunun dışında o zaman Image'ın yarattığı *"aşırı abartı çizimler, zayıf konular"* içeren çizgi romanların aksine gayet rahat ve göz yormayan çizimler fakat tersine zekice kurgulanan konularla rakiplerinin arasından kolayca sıyrılırlar. Valiant burada zekice bir hareket daha yapar. Image gibi yıldız yazar ve çizerlerle çalışmak yerine daha az bilinen fakat yetenekli kişilerle çalışmayı tercih

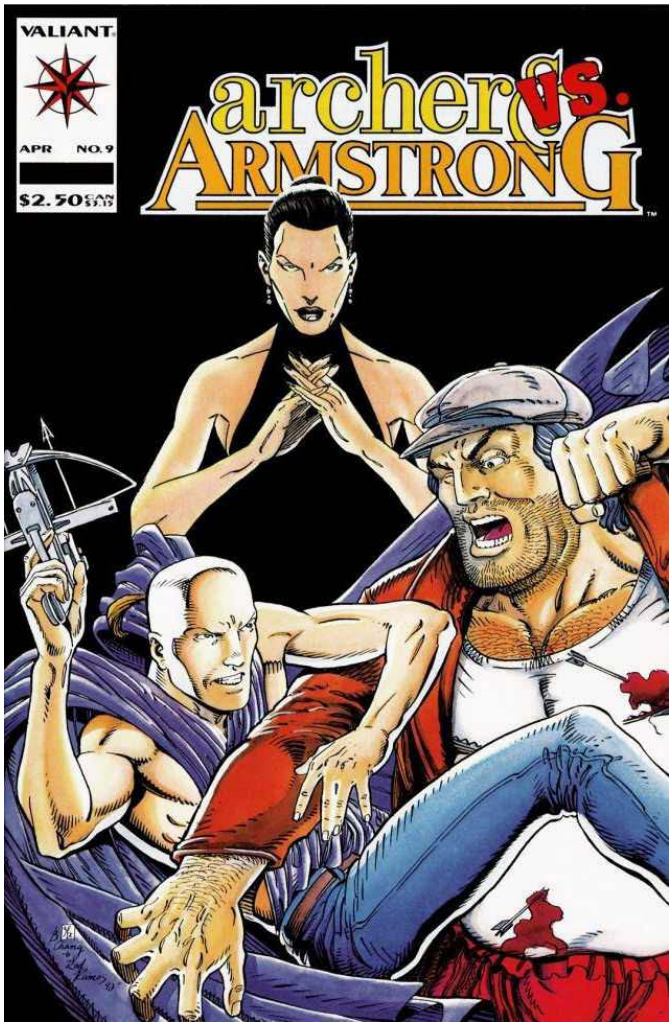

etmişlerdir, bu da masraflarında ciddi bir azalmaya yol açmıştır.

92'de piyasaya çıkması aynı zamanda şanssızlıktır, çünkü suni çizgi roman piyasası kendi üstüne çökünce, aslında kaliteli yayınlar yaratmasına rağmen, Valiant ta bu çöküşten çok etkilenir ve bir sürü yayınını iptal etmek durumunda kalır.Ama buna konuya daha sonra değineceğiz.

1992 yılında Valiant küçük fakat ve realistik süper kahramanlardan oluşan bir evrene sahipti. Kahramanların çoğu Marvel ve DC kahramanlarından özenilmişti, fakat 1-2 hikayeyi okuduktan sonra kahramanların kişilikleri o kadar ön plana çıkıyordu ki, aralarındaki farklar ve Valiant'ın özgün kurgusu hemen belli oluyordu.

Ana kahramanları şunlardı:

X-O Manowar: Barbar zamanlarda yaşayan Aric adlı bir demirci uzaylılar tarafından kaçırılır. Aricuzay gemisinde "yaşayan" bir kostüm bulur ve bu kostümün yardımıyla gemiden kaçar. Fakat yörüngede geçirdiği zamanda dünya dönmeye devam ettiği için, dünyaya indiğinde günümüz dünyasıyla karşılaşır. Aric hem geçen zaman ve değişen dünyayla başa çıkmak durumunda kalır hem de üstündeki uzaylı kostümü ile kötülerle savaşır. İlk bakışta iir Demir-Adam-Venom karışımı klonu gibi gözükse de çok daha ilginç bir konusu vardır.

Archer&Armstrong: Yüzyıllar boyunca yaşan ve maceradan maceraya koşan bir ayyaş ile, adalet peşinde Tibet Manastırından çıkan bir budist rahibinin maceralarını konu alır. Çizgi roman komedi-macera arasında bir yerde gider gelir. Bu da bir Power Man& Iron Fist klonu gibi gözükse de Armstrong'un nihilist yaşama biçimi ve Archer'in disipinli tutumu; bu ikiliyi çok daha komik bir hale getirir. Hikayeler Marvel'in klasik *"iyi adam kötü adamı döver"* senaryosundan çok uzaktır.

Bloodshot: Mafya için iş yapan bir tetikçi, yine mafya tarafında ihanete uğrar ve bir projede denek

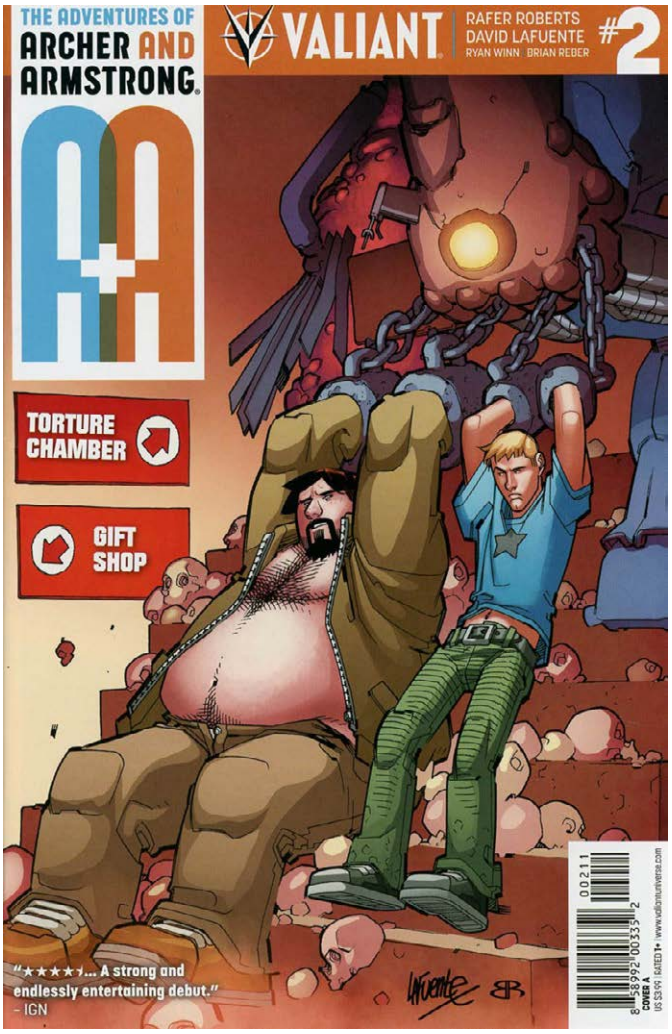

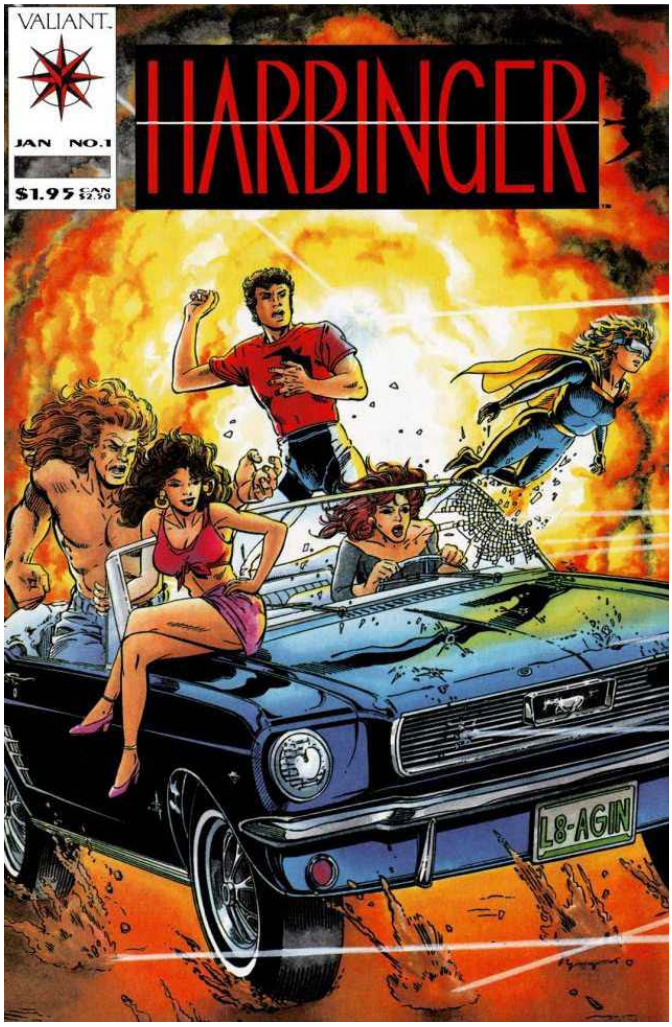

olarak kullanılır. Kanına zerk edilen *"nanit"* adlı minik bilgisayarcıklarla bazı süper güçler kazanan tetikçi, Bloodshot ismini alır ve mafyaya karşı savaş açar. Bloodshot, Valiant'ın en fazla gri bölgede gezinen anti-kahramanıdır.

Harbinger: Bazı güçlere ait gençler, aynı güçleri sergileyen gençleri toparlayan dünya çapında bir organizasyondan kaçmaya çalışmaktadırlar. X-Men'lerin ilk zamanlarının bir klonu gibi gözükse de *"kötü"* organizasyondakiler çok daha güçlü kişilerdi ve ana kahramanlar sürekli kaçmakta olan gençlerdi. Bu yüzden ana kahramanlar her macerada gittikçe daha çaresizleşen ve ümitsizleşen durumlara düşerlerdi ve çizgi romanlarda genel bir depresyon havası hakimdi.

Eternal Warrior: Armstrong'un kardeşi olan Gilad Anni Padda, kardeşi gibi umursamazca gezmiyor, ölümsüz olduğu için kendisine misyon edinmiş, dünyayı kötülerden arındırmaya çalışıyordu. Ama bunda ne kadar başarılı oluyordu, işte çizgi roman burada ana kahramanın zaman içinde verdiği kararların olumlu ve olumsuz yanlarını okuyucuya gösteriyordu.

Magnus: Gelecekte yaşayan bir robot savaşçısı idi.

Shadowman: New Orleans'ta yaşayan bir jaz saksafoncusu, bir vudu ritüelinden sağ kurtulduktan sonra her gece içine giren bir güçle sokakları gezerek kötülerle savaşıyordu.

Turok : Dinazor avlayan bir kızılderiliydi.

Kahramanların hepsinin süper güçleri olsa da, kahramanlar çok gerçekçi yaratılmıştı. Mesela Shadowman umutsuz bir romantikti ve gerçek aşkı bulamıyordu. Bunun dışında Armstrong ölümsüz olmasına rağmen hayatını sokakta berduş gibi yaşayarak ve içerek geçiriyordu. Kardeşi Gilad-Anni Padda tam tersine kötü adamları avlıyordu, fakat verdiği kararlar bazen çok yalnış olabiliyordu.

Bu üç boyutlu karakterlerle Valiant oldukça

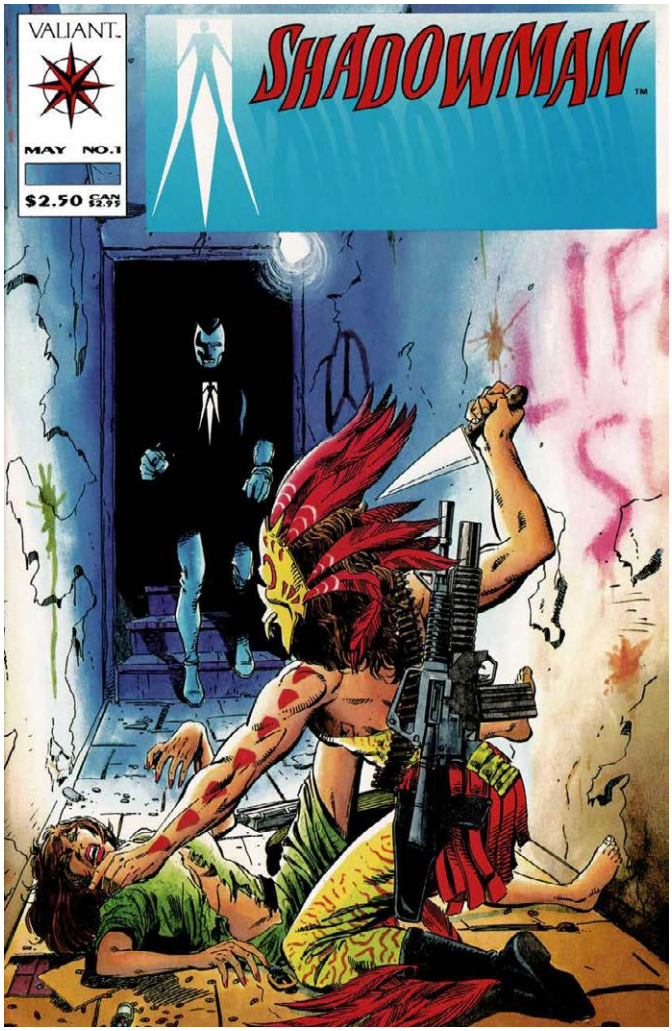

güçlü bir hayran kitlesi kurmayı başarmıştı. Valiant farklı kuruluşlar tarafından verilen ödüller almıştı, bir hayran kitlesi oluşturmayı başarmıştı ve satış rakamlarına bakınca en fazla satış yapan dördüncü çizgi-roman firması olarak görünüyordu. Her şey yolundaydı derken Jim Shooter işten çıkartıldı.

1992 yılı sonunda Shooter, firmayı istediği şekilde yönlendiremediği ve gerekli kreatif özgürlükler kendisine tanınmadığı için şirketten ayrıldı. Yerine Steve Massarsky geçti. Massarsky çizgi romandan anlamıyordu, fakat yazar ve çizerlerin zaten devam eden hikayelerine karışmamayı tercih etti. Firma çok kısa bir süre bocalama yaşadıktan sonra, aynı hızla yoluna devam etti.

(**Dip Not :** Shooter'dan sonra gelen yönetim, Valiant'ın ilk logosunu değiştirdi ve artık herkesin ezbere bildiği pusula logosu yerini iri bir *"V"* harfine bıraktı. Bu hayranlar arasında *"Artık Valiant rotasını şaşırdı"* şeklinde ciddi bir tepkiye yol açmıştı.)

Valiant iyi-kötü yoluna devam ediyordu ki bu sefer de suni çizgi roman balonu patladı. Koleksiyoncuların çizgi roman almaktan sıkılmaları, okuyucuların artık sadece belli başlı çizgi romanlara para ayırmaları ve de o ilk ortaya çıkan heyecanın sönmesi üzerine yaratılan suni balon patladı. Bir sürü çizgi roman okunmadan aynen firmalara geri gönderildi, firmalar maddi zarar gördü ve yavaş yavaş iflas bayrakları görünmeye başladı. Valiant çizgi romanları krizle ilk başa çıkma yolunu az satılan çizgi romanları kapatmakla buldu. Fakat zaman ilerledikçe, verilen yalnış kararlardan ötürü satış rakamları iyice düştü ve ortaklar durumun ciddiyetinin anladılar. Valiant'ı satmak için başka firmalarla konuşmalara başladılar ve 1994 yılında Valiant firması Acclaim adlı bilgisayar oyunları üreten bir firmaya satıldı. Acclaim firması Valiant kahramanlarını kendi oyunlarında kullanmak istiyorlardı, bunun için kahramanlar bir re-vamp geçirdi, oyunlara uyarlandılar ve bazı çizgi romanlar tekrardan çıkmaya başladılar.

1996 yılında çıkan ve adı artık *"Acclaim"* olan çizgi romanlarda hayranların ilk fark ettikleri şey, kahramanların tamamen bilgisayar oyunlarında oynanabilmesi için yeniden tasarlandığı oldu. Mesela Turok'ta fazla bir değişiklik yapılmamıştı, çünkü silahlarıyla dinazor öldüren bir kahraman bilgisayar oyununa oldukça uygundu. Fakat güçleri kararsız olan ve zenci bir saksafoncu olan Shadowman iyi birbilgisayar oyunu olamazdı o yüzden tamamen karakter revize edildi. İşin daha da kötüsü Shadowman çizgi romanı, kısa süren yaşantısında üç tane yazar tarafından el değiştirdi ve her yazar kendisinden bir evvelkine danışmadan farklı bir öykü gütmeyi uygun buldu, bu yüzden hikayeler tamamen karman çorman oldu. Acclaim'in bazı oyunları çok tuttu ve iyi para getirdi, bazı oyunları ise çok başarılı olmadı ama genel olarak tüm çizgi romanları okuyucuları ciddi bir hayal kırıklığına uğrattı. 1998'den sonra Acclaim çizgi roman işini bıraktı ve 2004 yılında büyük paralar harcayarak yaptığı bir oyunda telif hakkı elinden alınınca yaşadığı zararı kurtaramadı ve iflas bayrağını çekti.

2005 yılında, Dinesh Shamdasani ve Jason Kothari adlı iki tane eski Valiant hayranı, Acclaim firmasının iflası çekip Valiant'ın telif haklarını satmayı düşündüklerini duyduklarında bazı finansörlerle bir araya gelip ihaleye girdiler ve ihaleyi kazandılar. Ne

yazık ki sonraki iki seneyi ise kazandıkları haklarını aynı telifi satın aldıklarını iddia eden başka bir grupla mahkemelerde sonuçlandırmaya çalışarak geçirdiler. Dava en sonunda 2007 yılında, kendi lehlerine sonuçlandı ve böylece Valiant firması bir kere daha el değiştirmiş oldu.

Yeni patronlar, 2007-2009 yılları arasında, Valiant'ın eski çizgi romanlarını dijital olarak temizlediler ve Jim Shooter'ı yazar olarak işe aldılar. Shooter'ın yazdığı bu eski hikayeleri destekleyen yeni hikayeleri birleştirdiler ve *"Klasik ciltler"* adı altında yayınlandılar. Bunlar ciddi satış rakamlarına imza attılar, böylece Valiant evreni yeni bir doğum müjdesi vermiş oldu.

2012 yılında Valiant firması, yeni yazarlar ve çizerler kadrosuyla, günümüz şartlarına göre modernleştirdikleri karakterleri okuyucularla tekrardan tanıştırırlar. Valiant karakterleri, ilk piyasaya sunuldukları halleri baz alınarak ve üstlerinde eski okuyucuları çok rahatsız etmeyecek şekilde minik revizyonlar yapılarak piyasaya sürüldü. İlk çıkan 4 çizgi roman, Valiant'ın en popüler olan çizgi roman serileri olan X-O Manowar, Harbinger, Archer&Armstrong ve Bloodshot oldu. İlk satış rakamları büyük süskse getirdi. Bu satış rakamlarından cesaret alan firma, arkasından Shadowman, Eternal Warrior ve Quantum & Woody'i de piyasaya sürdü. Satışlar aynı şekilde devam etti ve Valiant firması 2012 yılında "en yeni, en iyi, en yenilikçi" gibi bir sürü farklı dallarda ve farklı firmalardan ödüller aldılar. İki sene sonunda Valiant'ın çoğu çizgi romanı,tasarlanan hikaye arklarını tamamlamış ve kendi rüşdünü ispatlamıştı. Bunu kutlamak için 25. sayılarının hepsi normalden kalın ve büyük olarak bastılar. 25. sayı Valiant'ta karakterlerin devamlı olacağına dair bir işaret olarak algılandı. Gerçekten de öyle oldu. 26. sayıdan itibaren yenbi hikaye arkları kuruldu, bazı çizgi roman kahramanları farklı kahramanlarla birleşti ve yeni hikayelere doğru yol açtılar. Valiant sonraki yıllarda da yeni çizgi romanlar çıkartmaya ve kendi evrenlerini genişletmeye devam ettiler.

En son duruma bakacak olursak, Valiant 2016 yılında en fazla ödül kazanan çizgi roman firması olmuştur, pazar payı oldukça artmıştır ve bazı kahramanlarının film ve dizi projeleri devam etmektedir. Mantıklı bir büyüme hedefi çizdikleri ve planlı programlı giden hikaye arkları sayesinde piyasada iyice tutunmuştur.Türkiye'de çok tutulmasa da, Amerika'da ciddi bir başarı göstermiş ve bu gidişle de göstermeye devam edecektir.

Benim şahsi düşüncem ise, şu andaki Valiant'ı oldukça beğensem ve takip etmeye çalışsam da, ne yazık ki 1992'de Valiant'tan aldığım tadı şu anda alamıyorum. O zamanki Valiant yenilikçi, standart süper kahraman stereotipine başkaldıran ve çok eğlenceli bir çizgi romandı. Şu anki Valiant ise çok daha iyi kurgulanmış hikayelerine ve daha profesyonelce yönetilmesine rağmen o eski enerjiyibarındırmıyor. Yine de standart bir Marvel veya DC'ye göre hala realist çizgisini sürdürdüğünü kabul etmeliyim.

Türkiye'de, Valiant çizgi romanlarından *"Bloodshot"* ve *"Harbinger"* çizgi romanlarının ilk iki senelik hikaye arkları beşer cilt olarak yayınlanmıştır. Eğer yazım ilginizi çektiyse gidip birer cilt alın, ondan sonra kendi kararınızı verin.

Hepinize keyifli okumalar.

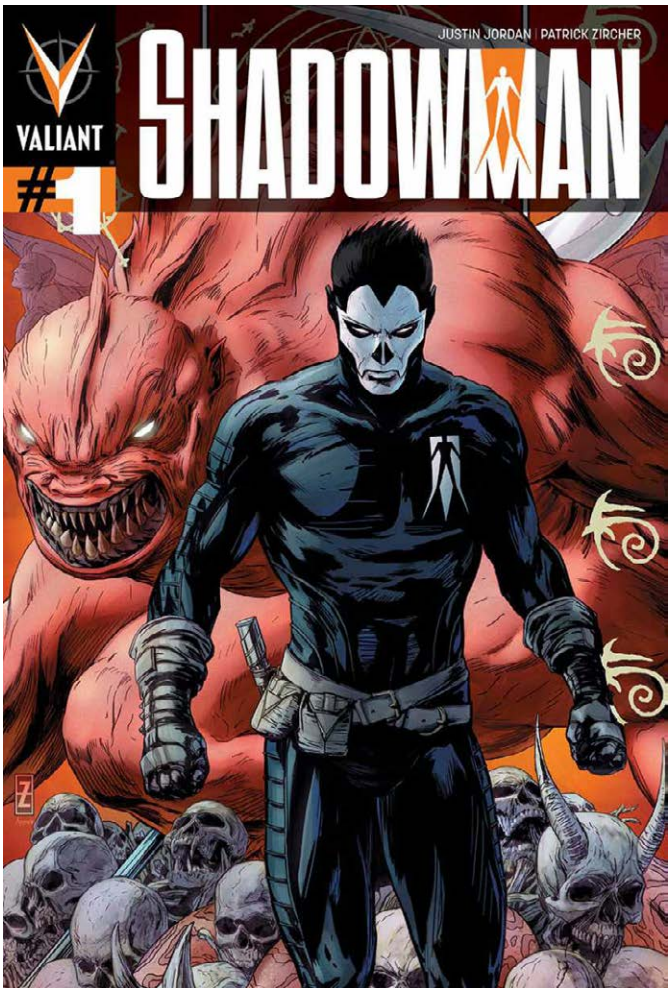

Çağrıl Taştan

Yirmi bir yıl üç yüz altmış dört gün geçmişti, yarın doğum günüydü Elra'nın ve o gülümseyerek yürümeye devam ediyordu. Gökdelenler arasında, eve doğru yaklaşıyordu. Nasıl kutlayacaklarına karar verememişti. Ailesi ona ne hediye alabilirdi, bunu düşündükçe heyecanlanıyordu.

Bölüm 4

İKİ ÜLKE: ELRA

Yirmi bir yıl üç yüz altmış dört gün geçmişti, yarın doğum günüydü Elra'nın ve o gülümseyerek yürümeye devam ediyordu. Gökdelenler arasında, eve doğru yaklaşıyordu. Nasıl kutlayacaklarına karar verememişti. Ailesi ona ne hediye alabilirdi, bunu düşündükçe heyecanlanıyordu.

Eve geldiğinde annesini ağlarken buldu, babası ortalıkta yoktu: Neyin var anne?

Aldaria ayağa kalktı Elra'ya sarıldı. Hıçkırarak: Bişeyim yok oğlum iyiyim ben…

Ama ağlamaya devam ediyordu. Elra sehpanın üstüne baktı, Olri adındaki kutsal kitap vardı ve birkaç boş fincan kahve.

Birden dış kapının kapanış sesi duyuldu, içeri birden fazla insan girdi. İçeri giren insanların ikisini tanıyordu. Biri baş rahipti, diğeri ise babası. Yüzüne maske taktılar ve ak tapınağa doğru elleri bağlı bir şekilde onu yürütmeye başladılar. Elra adım adım tapınağa doğru ilerliyordu, yüzü maskeliydi ve gözleri net göremiyordu.

Tapınağın zindanında öleceği günü beklemeye giderken Elra, diğer insanlar ise tapınağa yol boyunca mum koydular.

EDRİC

Yukarı tırmanmıştı, uzun sürmüştü ama yukarıdaydı sonunda. İnsanlar ona farklı gözlerle bakıyordu, üstü başı kötü bir durumdaydı

Görevli memur yaklaştı: Ne oldu size?

Edric: Çamur vardı da ona düştüm.

Hemen elbiseleri getirdi ve Edric'e verdi, o da artık gökyüzünün ülkesinin insanlarından biriydi.

ANONS

"Yirmi birinci yılın, üç yüz altmış dördüncü günündeyiz. Bütün vatandaşlar meydana!"

Saatler sonra…

Anonsu duydukça meydana doğru ilerleyen insanları takip etmeye başladı. Hızlı adımlarla biraz yürüdüğünde meydanı görebilir olduğunu fark etti. Uzunca boş kaldırımların ortasında bir tapınak vardı.

Yürüdükçe yaklaştı, Ak tapınağı daha belirgin bir şekilde gördü. Tapınağın yanına geldi. Tapınağın bütün katlarını gözüyle inceledi. Tapınağın güzelliğini bozan bir kısım vardı hemen aşağıda, Merdivenlere yöneldi ve aşağı indi. Zindanlara düşenler, sahip oldukları gücü kaybettikleri için hep aşağıya koyulurlardı. Gökyüzündeki ülkede zindanlar sadece bir çocuk içindi.

Çocuğa kimse yardım edemez diye, bekçi bile yoktu zindanın kapısında. Düşünmemişlerdi gökyüzünün ülkesinin insanları, döngüyü başka ülkeden birinin kırabileceğini. Zindanın kapısı açıktı. Tırmanış sırasında karar vermişti Edric ne yapacağına, nasıl yapacağına ve bunun sonucunda ne yaşanacağına. Tek bir yol vardı önünde, ailesini kurtarabilmek için zindana girdi ve Elra ile yüzleşti.

Elra: Sen kimsin! Beni öldürecekler biliyor musun? Tabi ki biliyorsun! Sen de onlardan birisin! Senden de onlardan da korkmuyorum! Aşağının hikâyesini öğrenmek istiyordum, yaşamın kısalığı buna yetmeyecek galiba buna üzülüyorum.

Edric: Sana yardım etmeye geldim. sdeni bu zindandan kurtaracağım ama sende bana bir söz vereceksin1

Elra: Sana inanmıyorum! Kurtaramazsın beni! Yemin ediyorum beni kurtar, ne istersen yapacağım!

Edric: Aşağıdaki ülkede iki insan var, Odin Elward ve Anna Elward onları kurtaracaksın.

Elra: Nasıl?

Bu arada maskeyi çıkarmıştı Edric, Elra Edric'in yüzünü görebiliyordu. Gömleğinin cebinden annesine ait olan kitabı çıkardı, Elra'ya verdi.

Edric: Burada hepsi yazıyor, şimdi maskeyi yüzüme tak ve beni buraya bağla.

Edric'in ne yapmak istediğini

anlamıştı, feda ediyordu kendini Edric gelecek için, iki ülkenin insanları için, o öldürülürken Elra'ya dokunan olmayacaktı ve böylece Elra yirmi iki yaşına basacak. İki ülke eşit olacaktı, elindeki kitaba baktı. Gelecek kısmını açtı. Kitapta iki ülkenin tek bir kralı olacağı yazıyordu ve *'Kralının adı da…'* dedi, sonra seslice okudu:

"Elra olacaktı!" dedi Edric birdenbire.

Edric biliyordu ki, Elra'yı çözüp ikisi de kaçmaya çalışsalar ikiside ölecekti. Tek bir şansı vardı, o aşağıdan yukarıya ilk tırmanandı, bu şansı o kaçırırsa belki de ondan başka hiç kimse yukarıya tırmanamayacaktı. Başarılı olursa da, iki ülke sonsuza kadar eşit olacaktı, tek yapması gereken kurban rolünü oynamaktı.

AYİN

Saat tam on bire geliyordu. Baş Ulit zindanın kapısını açtı. Çocuğu meydana doğru yürütmeye başladı. Ondan önce katledilen bütün çocuklar, taş bir masanın üstünde kalplerine hançer saplanarak öldürülmüştü. Çocuğu o masaya bağladı, zincirlerle ellerini ve ayaklarını gerdi. Yüzünde maske varken çocuğun, kalbine bıçağı sapladı.

Sadece soğukluk hissetti Edric, biraz titriyordu zaten. O an oracıkta öldü. Ggörevini yapmanın huzuru ile annesi ve babasını kurtardığını ümit ederek.

Binlerce bıçak saplandı, onun bedenine Baş Ulit'in ardından. Gelenekleri böyleydi. Bir kurban ve binlerce katil olacaktı yüzyıllar boyunca gökyüzünün ülkesinde.

SAAT 12

Saat on ikiyi vurduğunda, aşağı doğru inişi bir anlığına durdu gökyüzü ülkesinin. Gökyüzü ülkesindeki herkes yükselmenin tekrar başlayacağını düşünüyordu.

Baş Ulit çocuğun yüzündeki maskeyi çıkardı. Zihninde ve kalbinde o an binlerce şimşek çaktı.

Elra değildi bu çocuk, Edric idi. Elra'yı bulmak içinse çok geçti.

Yükselme başlamadı gökyüzünün ülkesinde. Bir anda ülke aşağı inmeye başladı. Gökyüzüne bir daha ulaşamayacak şekilde, kaderine ulaşıyordu bir kara parçası, başka bir kara parçasına bağlanarak bir bütün oluyordu.

Gökyüzündeki ülkenin kıyısına koştular bütün insanlar, cehennemi yakından görebilmek için evli çiftler çocuklarına sarıldılar. Elra ise herkesin önünde koşuyordu aşağıdaki ülkeyi görebilmek için. Baş Ulit koşarken tanımıştı onu ama artık onu boş yere öldürmenin bir anlamı yoktu. Elra kıyıya vardı, gerisindeki insanlar ise onun arkasında durdu.

Karşılarındaki nesneler onları çok şaşırtmıştı, cehennem bütün güçleriyle geliyordu üstlerine. Yüzyıllarca çocukların kanları boş yere meydanlarda taşmıştı, aşağıdaki ülkedekiler de onlar gibi insandı.

Baş Ulit: Onlar da insandı…

Elra: Onlar da insandı…

Gökyüzünün halkı: Onlar da insandı…

Yukarıdakiler çocukları öldürmeyi biliyorlardı.

Ya aşağıdakiler?

Bitti…

Yusuf Gürkan

KARA KANATLI TANRIÇA "NOKTURNİS"

Daha fazla nasıl acı çekebilirim? Bir kalp ne kadar dayanabilir ki en fazla?

Daha ne kadar mutsuz hissedebilirim? Dibinde daha dibine vurdum pişmanlık bir yara

Hangi kelime betimler bitmek bilmez bir acıyı? İçimde takılı kalan sonsuz haykırışı?

Hangi şarkı susturur matem tutanların kalplerin çığlıklarını? Var mıdır böyle bir tını?

Dolaştığım sokakların arasında gördüğüm, birinin peşinden gidiyorum, takip etmemi istediğini sanıyorum, adımlarım kendiliğinden onu izliyor anlayamıyorum

Siyah giyimli; esrarengiz, yüzü kara peçeli, şapkası silindir, eminim takip etmeye değer birisidir

Soran olursa "Gitti" deyin, bilmediği hiç görmediği bir yabancının ardında

"De omnibus dubidantum" diyor… Siyah giyimli; takip ettiğim, silindir şapkalı ve gizemli şahıs

Gittim, gerçekten; geçerek, muğlak gerçeklikten, düşler deryasına açılan, boyut kapısının ardına

Hayatsız gri boşluğa; seması mor ve kaplı rengarenk nebulalarla, uçuşuyor ruhlar dört bir yanda

Orada Kara Kanatlı Tanrıça; Nokturnis' i gördüm, oturuyordu, bir uçurumun kıyısında

Kanatları değiyordu, mor renkli semaya, ışıldayarak gözleri, baktı bana

Sanki; talihsiz serüvenim, burada sona erdi, birden gayr-i ihtiyari döndüm bakarak ardıma

"Orada kimse yok, boşuna bakma arkana" dedi bana ve tekrar sorgulayan bir edayla konuştu;

"Ne istiyor kalbi ölmüş oğlum? Ne getirdin bana?"

Yavaşça yaklaştım ona, parıltılı gözlerine bakıp;

"Yalnızca; acı var kalbimde, sadece, keder tatmak istemiyorum daha fazla"

Göğsünden soğuk ölümü içirdi bana

Yaşamın anlamsızlığıyla; nefrete bulanmış kalplerin, hemen hemen hepsi orada

Birden döndü gri hayatsız boşluk, yaşam dolu bir diyara

Orada hep huzurla kaldım, şimdi ve daima

Kara Kanatlı Tanrıça; "Nokturnis" Minnettarım kalacağım her zaman sana

Kurtardığın için sıkıcı cehennemden; "Dünya" adı altında

Ve bitti muğlak gerçekler, düş tadında var oldum

Sonsuz bir hayali zaman boşluğunda

Onun diyarında tek bulduğum; "huzur" oldu

Sonsuz bir mutlulukla

Melahat Yılmaz

Sir Ridley Scott 30 Kasım 1937'de Dunham İngiltere'de doğdu. Sinema aşkı onun peşini hiç bırakmadı. Hikâyeler anlatma, o hikâyelerin gözü olma isteği onu çeşitli okullarda bu işi öğrenmeye itti.

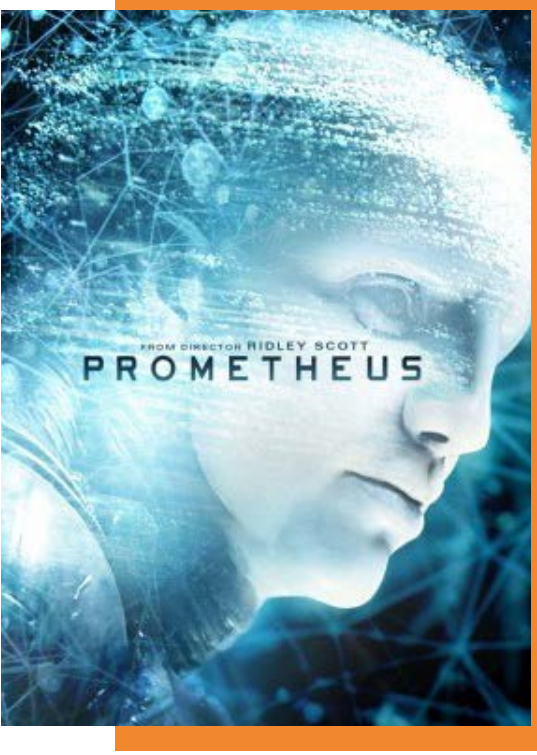

RIDLEY SCOTT'UN İZİNDEN PROMETHEUS VE ALIEN

"74 yaşındayım ve 1963'lü yıllardan beri sinema ve reklam sektöründeyim. İşte bu zaman dilimi içinde çekilebilecek olan pek çok işin içinde yer aldığımı düşünüyorum. Hangi birini nereden başlayarak anlatsam düşündüğümde bilemiyorum. En iyisi siz sorun ben anlatayım "çektiklerimi!" "

Ridley Scott

Sir Ridley Scott 30 Kasım 1937'de Dunham İngiltere'de doğdu. Sinema aşkı onun peşini hiç bırakmadı. Hikâyeler anlatma, o hikâyelerin gözü olma isteği onu çeşitli okullarda bu işi öğrenmeye itti. Önce yönetmen daha sonra da bunun yanına yapımcılığı eklediği kariyeri birçok başyapıtla dolu olan Scott son olarak karşımıza Alien'ın köken hikâyesinin de yer aldığı ama ondan çok daha fazlasını içinde barındıran bir macerayla çıktı. Prometheus ve devamı olan Alien Covenant…

Bunun öncesinde Scott'un birkaç yapımını hatırlatmakta fayda var diyor ve başlıyoruz yolcuğumuza;

Blade Runner (1982)

Başrollerinde Harrison Ford, Rutger Hauer ve Sean Young'un yer aldığı yapım gösterime girdiği anda eleştirmenler tarafından karışık eleştirilere maruz kaldı. Kimi filmi beğenmezken kimisi ise filmin kimlik bunalımı yaşadığını söyledi. Gişede de durumu pek parlak olmayan

yapım tüm bunlara rağmen nefes almaya başladığı andan itibaren klasik kült olma başarısını elde etti. Ülkemizde *"Bıçak Sırtı"* olarak çevrilen yapım hem kara film türünün en önemli örneklerinden biri hem de yönetmeninin *"en kişisel filmim"* dediği yapımıdır.

Konusuna gelince; yıl 2019, yer Los Angeles… Sorun yaratan replikantları öldürmek ve toplum düzenini sağlamakla görevli Blade Runner timinin bir üyesi olan Rick Decart köle gibi çalıştırılıyor olmaktan sıkılıp dünya dışında bir yerde Nexus 6 isyanını çıkartan replikantları öldürmek için görevlendirilir. Replikantlardan biri olan Roy Batty'nin amacı ise yaratıcısını bulup onu öldürmektir.

Thelma ve Louise (1991)

Film eğlenceli ve kadın hareketine önem veren bir yol hikâyesidir. Başrollerinde Geena Davis ve Susan Sarandon'un yer aldığı macera, hayatlarından bezen iki kadının bir hafta sonu tatili için arabayla yolculuğa çıkmasını ve bu yolculuk esnasında gelişen olayları anlatır.

Gladiator (2000)

Yönetmenin en başarılı tarihi aksiyon yapımlarının başında gelir. Başrolünü Russel Crowe'un üstlendiği film birçok ödüle layık görülmüş ve hem yönetmeninin hem de başrol oyuncusunun adını sinema dünyasında ayrı bir yere taşımıştır. Hikayenin müzikleri ise Hans Zimmer tarafından yapılmış olup film müzikleri sektöründe özel bir yere sahiptir.

General Maximus'un hızlı yükselişi karşısında kıskançlığa kapılan taht varisi Comodus askerlerine onun ve ailesinin öldürmesi için emir verir. Ölümden son anda kurtulan Maximus'u artık intikam hayalleriyle bezeli bir kölelik hayatı beklemektedir.

Hanibal (2001)

Tomas Harris'in aynı adlı romanından uyarlanan psikolojik gerilim filmidir. 1991 mahsulü, yönetmenliğini Jonathan Demme'nin üstlendiği, Oscar ödüllü *"Kuzuların Sessizliği"* filminin devamıdır. Yapımın başrollerini Anthony Hopkins, Julianne Moore ve Gary Oldman paylaşır. Film gösterime girdiği günden itibaren çok büyük bir ilgiyle karşılaşmıştır.

Black Hawk Down (2001)

"Kara Şahin Düştü" Mark Bowden'in yazdığı Black Hawk Down: A Story of Modern War adlı kitabın uyarlamasıdır. Yapımcılığını Scott'la beraber Jerry Bruckheimer üstenmiştir. Müzikleri ise yine Hans Zimmer'e emanettir. Yapımın yüzleri ise Ewan MacGregor, Orlando Bloom, Josh Hartnett, Tom Hardy, Eric Bana… Film, 1993'te Somali'ye giden Amerikan askerlerinin orada

yaşanan bir terslik sonucu kapana kısılması ve bu süre de yaşadıkları olayları içerir.

Kingdom of Heaven(2005)

Tarihi bir aksiyon olan yapım Haçlı Seferlerine Ridley Scott bakışı olarak da nitelendirilebilir. Filmde en çok dikkati çeken tarihi kişilik ise Selahaddin Eyyübi'dir. Hikaye 12.yy da ki haçlı seferleri sonrası Kudüs'ün durumunu ve iki tarafın bakış açısını ele almaktadır. Başrollerinde Ghassan Massoud, Orlando Bloom, Eva Green, Jeremy Irons ve Edward Norton'u gördüğümüz yapım en başarılı tarihi filmler arasında yerini almıştır.

Body of Lies(2008)

"Tüm bunların sonunda barış olacağına gerçekten inanıyor musun?"

"Yalanlar Üstüne" yönetmenin en başarılı yapımlarından bir tanesi. Irak ve terörizm sorununu masaya yatıran birçok Hollywood filminin kat be kat üstüne çıkan hikaye diğerlerinin yapmadığı bir şeyi yapıyor ve bu sorunu objektif bir bakış açısı ile masaya yatırıyor. Savaşın göbeğinde, yaşam mücadelesi veren insanların varlığından haberdar bir özel ajan ve ofisinin güvenli duvarlarından yaşama ve ölüme karar veren bir adamın gözlerinden görüyoruz ölümün ve savaşın çirkinliğini… Başrollerde Leonardo DiCaprio ve Russell Crowe'un oynadığı yapım her ne kadar izlenme rekorları kırmasa da unutulmayan filmleri arasına girmiş bulunmakta. Film David Ignatius'un aynı isimli romanından uyarlama…

Robin Hood(2010)

Adını duyanın *"Aman yine mi zenginden alıp fakire verecek bu adam?"* deyip geri durduğu bir efsanevi anti-kahraman var bu kez Scott'un merceğinde. Yönetmen yine neden isim yaptığını kanıtlarcasına bu kahramanı da alıp başka bir keseye koymayı başarıyor filmiyle. Hikâye bu kez en başa dönüyor ve Robin Hood'un nasıl ahlaklı bir hırsız olduğunu anlatıyor. Yıllardır temcit pilavı gibi ısıtılıp sürülen bir konuyu izlettirmeyi başarıyor böylece, aksiyonu, eğlencesi ve aşkı yerinde bir yapım olarak… Başrollerini Russell Crowe ve Cate Blanchett'in paylaştığı film her ne kadar yönetmenin en iyilerinden değilse

de onun farkını ortaya koyan yapımları arasında.

YÖNETMENİN GÖZÜNDEN BİR YARATILIŞ HİKÂYESİ; PROMETHEUS(2012)

ALİEN(1979)

Ridley Scott'un 1979 mahsulü olan filmi Alien *(namı-değer Yaratık)* bilim-kurgu tarihinin başyapıtlarından olmakla kalmamış çekilen devam filmleriyle de kendine müthiş bir hayran kitlesi yakalamıştı. Devam filmlerini çeken yönetmenlerin David Fincer, James Cameron, Jean-Pierra Jeunet gibi üst düzey yönetmenler olduğunu da hatırlatmakta fayda var bu arada.

Alien hikâyesine tekrar bir göz atarsak; kargo gemisi Nostromo'ya gitmemiz gerekir. Nostromo göverinden dönmekte iken geminin ana bilgisayarı *"Anne" (Mother)* yakındaki bir gezegenden yaşam sinyalleri aldığını 7 kişilik mürettebata bildirir. Gezegene üç kişilik bir grup iner. Kane *(John Hurt)* gezegende garip yumurtalar keşfeder. İncelediği yumurtalardan akrebimsi garip bir yaratık fırlar ve Kane'in kaskını eritip yüzüne

yapışır. Lambert ve Dallas Kane'i gemiye geri getirirler ve Ripley'in karantina kurallarına uyma isteğine karşı çıkarak mürettebat Kane'i gemiye alır ve korkunç olaylar zinciri böylece başlamış olur.

Alien o güne kadar hem tasarım hem görsellik hem de gerilim dozu açısından sinema tarihinde çığır açan bir yapım olma özelliğine sahiptir. Alien'ın tamamen gösterilmesi yerine yönetmenin seçtiği onun her an ortaya çıkabilir takıntısı, izleyiciyi tetikte tutup filmin içine çeken mükemmel bir stratejidir. Tabi ki genç yönetmenler içinse bir yol haritası olma özelliği taşır. Ailen'in tasarımı ise kısa süre önce hayatını kaybeden E.T'den de hatırlayacağımız Carlo Rambaldi'ye aittir.

Alien 1979'da hayata gözlerini açıp üç kez daha farklı gözlerle evimize girmiş ve sonunda sessizliğe gömülmüştü. Şimdi ise Alien ve yaratılışla ilgili onun doğumuna sebep olan adamın yani Ridley Scoot'un birkaç sözü var dillendirmek istediği…

PROMETHEUS (2012)

"Bilim kurgu türüne yeniden bir merhaba demek istedim. Ama bu filme söylenenler gibi Alien'in devamı niteliğinde hiç bakmadım. Bu filmi bana çektiren şey hikâyenin beni etkilemesidir. Elbette ki Alien filmini size hatırlatacak notlar bulmanız çok normal ama Prometheus, özünde bambaşka bir mitolojik dünyanın hikâyesini barındırıyor."

Ridley Scott

Yıl 2093… Prometheus adlı uzay gemisi yaratılışın derinlerine yani insan ırkının mühendislerine doğru uzun bir yolculuğa başlar. İki yıl süren yolculukta uyuyan mürettebat, VL-223 adlı gezegende uyanmak üzere uzay boşluğunda yoluna devam eder. Amaç dünyanın çeşitli yerlerinde yapılan arkeolojik kazılarda elde edilen yıldız haritasını takip etmek ve yaratılışın kökenlerine inmektir. Gemide bulunan her kişinin amacı farklıdır bu bağlamda. Aynı hedefe kilitlenmiş gibi dursalar da bir saatten sonra kendi hedefleri onları birbirlerine karşı tutacak ve garip olaylar zinciri onları kökenlerine döndürecektir.

Aracın inmesi, gemi ekibinin

uyanması, araştırma ekibinin koruyucu kıyafetlerini giyip mağaramsı yere girmesi Alien'in kurgusunu takip eder nitelikteki sahneler. Fakat bir zamandan sonra yapım Alien'ın doğum hikâyesini bir kenara bırakıp başkaca bir şeyleri sorgulamaya girişiyor. Bizden önce var olan daha gelişmiş, güç ve kuvvetçe daha üstün, daha ileri bir ırk… Ki bu ırk bir şeyler tarafından yok edilmiştir.

Prometheus, bu ana hikâyeye giriş sinyallerini zaten filmin başında, derviş kıyafetleri içindeki irice ve yüzü kireç beyazı insanımsı bir varlığın anlaşıldığı üzere kendini feda etme ve yeniden oluşma adına dinsel bir seremoniyle yok etmesiyle başlıyor. Bu açıdan filmi değerlendirdiğimizde mitolojide ve semavi dinlerin kitaplarında da yer alan bir görüş çıkıyor ortaya…

"Görmediler mi, onlardan önce nice nesilleri yok ettik. Hem onlara size vermediğimiz şeyleri vermiştik ve göğü üzerlerine bol bol boşaltmıştık…"

Ekip o mağaramsı yüzeyde gezinirken çeşitli hologramlar ve bilmedikleri bir teknolojinin eşiğinde *"Engineers"* dedikleri ırkın nasıl yok edildiğine de şahit olurlar. Ve hikâyenin içine tam da bu kısımda bir soru ile düşer Alien; nasıl yok oldular ve burada ne işleri vardı?

Prometheus görsel açıdan doyurucu, sorgulayıcı ve hasretini çektiğimiz bir bilim-kurgu yapımı. Her ne kadar karakterlerin hızlı ve yarım kalmış tanıtımları biraz rahatsızlık verse de film anlatmak istediğini sorgulayarak anlatmış ve devamında görüşelim dediği bir açık kapı ile seyircilerine güzel bir hoşça kal sunmuş. Akılda kalan soru işaretleri ise *(karakterler hariç, Elizabeth Shaw ve David hariç telef edildiği için)* devamında yanıt bulmak üzere havada asılı durmakta. En önemli soru ise *''Kim bu Elder'ler? Yani mühendislerimiz…"*

Yönetmen Ridley Scoot'tan hiç unutulmayacak bir yapım daha seyrettik desek yalan olmaz sanırım. Oyuncu koltuğunda ise rollerine hakkını veren birçok değerli isim var. İnançlı ve çalışkan arkeolog*(ki bilime kendini adamasına rağmen babasının verdiği haçı boynundan hiç çıkarmaz)* Elizabeth Shaw rolünde Noomi Papace, Arabistan'lı Lawrence karakterini başucu kitabı yapan ve kendi yaratıcılarıyla ilgili kafa karışıklığı yaşayan androit David rolünde Michael Fassbender, soğuk, acımasız ve ifadesiz idareci Meredith Vickers rolünde Charlize Theron, fedakâr ve bir o kadar samimi bir kaptan olan Janek rolünde İdris Elba, hırslı ve realist arkeolog Charlie Hollaway rolünde ise Logan Marshall- Green…

("Sırrı şu William Potter; acımasına aldırmayacaksın…")

Senaryosunu Jon Spaihts ve Damon Lindelof'un kaleme aldığı 124 dakikalık yapımın müziklerine ise Marc Streitenfeld imza atmış.

Alien Covenant*(2017)*

-Nasıl hissediyorsun?

+Canlı!

-Ne görüyorsun?

+Beyaz bir oda, bir sandalye v.s

Macera beyaz bir odada David ve yaratıcısı arasında geçen bu konuşma ile başlar. Oda sade fakat zengin sanat eserleri ile doludur. David'in yaratıcısı ki biz onu Prometheus'dan hatırlıyoruz. Sözde oğluna sorular sorar. Ona;

-Seni ben yarattım. Adın ne senin?

O meşhur Davut heykelinin başına gelen insanımsı robotumuz konuşur. O zamanlar Arabistanlı Lawrence hayranı değildir henüz...

+David! Size birşey sorabilir miyim, baba? Beni siz yarattıysanız sizi kim yarattı?

-Yüzyılların sorusu! Sen ve ben oğlum bunun yanıtını bulacağız.

+Benim bundan anladığım baba, siz yaratıcınızı arıyorsunuz! Bense ona bakıyorum!

Yer: Koloni Gemisi Covenant

Tarih: 5 aralık 2104

Mürettebat: 15

Varış Noktası: Origae-6

Geminin ana bilgisayarı *"Anne"* yapılması gereken işleri söylediğinde bu kez David'in ikizi gibi görünen fakat ondan çokça farklı olduğunu anlayacağımız yapay zeka Walter ile açılır hikaye... Gemi bir patlama sonucu büyükçe hasar alır ve mürettebat bir kaç zaiyet hariç sorunsuzca uyandırılır ve tanıdık bir yol haritası çıkar karşımıza. Şurada yaşam belirtileri gösteren bir gezegen var! Bize çok yakın! Yıllarca beklemesek de bir gidip baksak mı?

"Tüm bunlar yeni bir hayat için!"

Yönetmen koltuğunda Scott'u görüyoruz doğal olarak. Yapım 1979'da ki ilk Alien tanışmamıza saygıda kusur etmiyor ve yine güçlü karajterler verilebilecek en yanlış kararlar sonunda tek başına mücadeleye devam etmek zorunda kalan sertleşen ve duygusuzlaşan bir kadın ile yine görüşürüz diyor macera, özetle...

Oyunculukların çok sağlam olduğunu söylemekte yarar gördüğümüz film, atmosferi dolayısıyla da oldukça başarılı. Sizi içine çeken karanlık ve sanatsal bir ortam var. Orada olmakla çığlık atarak kaçmak arasında gidip geliyorsunuz macera boyunca. İlk Alien tecrübemize kıyasla maceraya daha çok prim veren korku ce gizemibir tık daha geride tutan bir yaklaşım izlemiş usta yönetmen. Fakat Alien yine bizim evlat olsa sevilmeyecek ve sesi duyulduğu anda kaçmak farzdır diyeceğimiz yaratığımız. Sözün özü Ridley Scott efsanesi, onun yarattığı efsaneler ile devam etmekte...

Yaratılış hepimiz için çözülmesi zor ama çekici bir muamma. Hepimiz nasıl dünyaya geldiğimizi ve geliş amacımızı sorgulayıp dururuz zaman zaman. Prometheus ve Alien gibi bilim-kurgu kültleri tüm soruların gölgesinde, hepimizin merak ettiği bu konuyu kendince sorguluyor. Kafanızda dönen deli karmaşaya derman olurlar mı bilinmez ama bu havalar sizi mahvettiyse izlemek rahatlatacaktır o kesin.

"Bilim kurgu filmi demek bol teknoloji filmi demek değildir. Bu tür yönetmen ve senariste ucu bucağı olmayan bir dünya sunar bence. İyi bir hikâyesi olmayan bir bilim kurgu benim gözümde zayıf kalacaktır her daim."

Ridley Scott

Selçuk Gökhan Kalkanoğlu

Hırlı Bölüm VI

"Aaaggh! Neden? NEDEN! Neden açılmıyor bu Kaos yiyesice kapı!" Feroand kapıyı sessizce yumruklamayı bırakıp zeminde daha önceki ziyaretinden kalma küçük gediğe baktı.

"Aaaggh! Neden? NEDEN! Neden açılmıyor bu Kaos yiyesice kapı!" Feroand kapıyı sessizce yumruklamayı bırakıp zeminde daha önceki ziyaretinden kalma küçük gediğe baktı. Koridor boyunca ilerleyip de bu manzarayı gördüğünde, kendi icadının koca kasa kapısını açmaya çalışırken bırakabildiği izi seyrettiğinde nasıl da gururlanmıştı! Ama şimdi, neredeyse yarım saattir "mucizevi hidrolik kriko"yu deniyor, zorluyor, ittiriyor ama bir türlü amacına erişemiyordu. "Hiç bir şey özgürlüğümü benden ayıramaz. Hiç bir şey! Bu kapıyı açacak, oraya girecek, ilacı alıp tedavi olduktan sonra kendi çizdiğim yolda ilerleyeceğim. BEN BUNU HAK ETTİM!"

Alnındaki sıcak terleri elinin tersiyle silen Feroand, bir soluklanma süresi boyunca sırtını kapıya dayayıp geldiği yola baktı. L bükümlü koridor hala loştu. Kasayla ilgilenmeden önce, Şato'nun içini aydınlatan aynaların açısıyla biraz oynamış, bulunduğu noktayı daha saklanılabilir

kılmıştı. Elbette tamamen karartma yoluna da gidebilirdi ama o bir profesyoneldi. Usta hırsız, dikkat çekme riskine asla girmezdi. Nöbetçiler ne kadar savsak olursa olsun, devriye akışı buranın ne kadar uzağından geçerse geçsin…

Şato'yu çepeçevre saran, sarı metal kafeslerinin içindeki alevler hala gürlüyor, Feroand'ın açısını dikkatlice bozduğu aynalardan koridora ışığının daha azı yansıyordu. Dinlenme zamanı bitmişti. Bu tuhaf ışıklandırma sistemini düşünmeyi bırakıp kasa kapısını, diğer her şey hazırken onu özgürlüğüne erişmekten alıkoyan yapıyı onuncu kez incelemeye başladı.

Kapıyı çevreleyen duvarlar Şato'nun kalanındakinden biraz daha farklıydı. Daha ağır, daha heybetli taşlarla inşa edilmişti. Ellerini hafif bir ürküntüyle üzerlerinde gezdirdi. "Harcına ne koydular bunun? Yekpare gibi?" Tüyleri ürpermişti. Çünkü, aynı taşları şimdi ona çok önceleriymiş gibi gelen, tüm hayatına işleyen bir zamanda, yakalandığı o lanetli anda da görmüştü. Feroand ve dostları Baron tarafından bir zindana atılmış, ruhları lime lime edilirken aynı sağlam duvarlara çığlıkları kazınmıştı. Hücrenin köşesinde daima yanan ateşin o yalnızlıkta ruhuna yoldaş olması, içlerini rahatlatması gerekiyordu. Sonuçta, ateşin dansı da kaostan beslenmiyor muydu? Ama o melun odadaki alev, sanki ışığı bile söndürüyor, yalnızlığına çaresizliği de ekliyordu.

"Hayır. Duvarlar ve kıstırılmak hakkında bir daha düşünmek yok. Artık beni kısıtlayan tek bir şey var ve o da karşımda. Kendisini bana açmak zorunda!"

Böylece kasaya yoğunlaştı Feroand. Soğuk taşlarla bezeli kapının ortasında bütün Şato'nun haşmetini gölgeleyebilecek denli güçlü bir mühür vardı. Baron'un mührü. Yaşadığı yerin tepesine kendi bayrağını dikmeyecek, herkesin onu zaten tanıması gerektiğini düşünecek kadar kibirli bu despot, her nedense burada kendi suretini teşhir etmeyi uygun bulmuştu. "Cakası anca kendi tebaasına yetenden beklenen de buydu!"

Mührün etrafı boyunca sürünen desenler de işlenmişti kapıya. Feroand'ın seçebildiği iki ayrı motif vardı orada. İlki, ateşi çağrıştıracak denli bir akışkanlıkla hazırlanmıştı. Bir şey ifade etmekten öte, bir his oluşturması, insanları korkutması için tasarlanmışlardı. Güzelliğe, zarafete kapılıp gitmenin o heyecan dolu korkusu. Feroand, bu dehşetengiz işçilikle büyülenmekten şans eseri kurtuldu.

Kapıyı dolaşan bir diğer motifse, sarı bakırdan kablolarla kakılmıştı. İnce hatları girift desenlerden ziyade kavrayıcı, tüm yapıyı sarıcı bir tutumlulukla kullanılmıştı. Sanki, ayrıntıda aşırıya kaçıldığında ifade etmek istenen şeyin açıkça okunamayacağından ya da etkisiz kalacağından çekinilmişti; incecik çizgileri, bu incelikle alay edercesine, kendisini hantal bükümlere teslim etmişti. "Evet" diye düşündü Feroand. "Bu sarı motif, bir şeyler ifade ediyor. Bir söz, bir uyarı belki?"

Parmaklarını yayvan hatlarda dolaşmak için uzattığında, ustaların bin bir zahmetle kazıdığı bu güzide desenler onda anlamsız, anlık bir öfke yarattı. Feroand, dudaklarını gerip dişlerini düşmanına gösterircesine hırlayarak, krikonun koluna son bir defa daha asıldı. Sanki, o düşmanı boğuyor ya da son nefesini boğazından çalıyordu.

Ve, o boğazdan çıkan bir dizi derin çıtırtının ardından, özgürlüğü önündeki yegane düşmanı da ikiye ayrıldı:

"Zorba'nın lanet suratına bir hatıra daha!.."

Kanırtarak da olsa, sahibinden başkasına boyun eğmesini sağlamıştı. Efendi'nin hükümdarlığında ilk gedik böylece açıldı. Bu gedikten sızmadan önce etrafına şöyle son bir defa daha bakındı. Evet, her zaman olduğu gibi gene onu hiç kimse duymamıştı. İçeriye sızma arzusu coşkuyla kaynıyordu yüreğinde. Derin bir nefes almaya kalmadan bu güdüsünü bertaraf etmişti bile. Aniden yükselen duygular böylesi hassas işlerde tehlikeliydi, izlenmemesi gereken bir şey varsa o da bir an önce sonuca erişme isteğiydi.

Ruhundaki heves kabarcıklarını titrek bir sakinlikle deşen Feroand, çantasından bu an için hazırladığı örtüyü çıkarttı. Bembeyaz kumaşın üzerine kasanın mükemmel bir çizimini yapmıştı. bunu kapıya asacaktı.

Böylece, kasayı yakından kontrol etmeye üşenecek nöbetçilerin aylaklık etmesine destek olacaktı. Gereksiz aksiyondan uzak durmak lazımdı. Her nedense Şato'nun bu bölümüne pek yaklaşmıyorlardı gerçi ama önlem almaktan zarar gelmezdi.

İşlem bittiğinde dizginlenmiş, dikkatle yönlendirilmiş heyecanıyla illüzyonunun perdesini aralayarak kasaya sıvıştı.

İçeriye girdiği anda beynini uyuşmuştu. Panikle çığlık atma emrini tüm vücuduna pompalıyordu. Aptalca bir şey yapmamak için defalarca gözlerini kırpıştırması gerekti. Çünkü, karşısında bir başkasının hazırladığı bir başka illüzyon uzanıyordu. Ya da, en azından, Feroand ilkin öyle olduğunu sandı.

Burada Baron'un çaldığı, sömürdüğü, çiğnediği ve bir sonraki taze tabağa geçerken tükürdüğü değerli taşların, gizemli bileşiklerin, kullanışlı malzemelerin saklanması gerekmiyor muydu? Ama rafları cilt cilt kitaplar, daracık koridorları da fener ışıkları dolduruyordu? O büyük sırlar neredeydi? Hastalığının tedavisi, Baron'un kötülük dolu planların gizemli mimarisi ve cinayetlerinin delilleri… Görünürde hiç birisi yoktu! Üstelik, ne Şato'nun genel boğuk atmosferi hakimdi bu koridorlara, ne de taşlarına sinmiş aynı soğukluk. Hemen her köşede bir alev, kütüphaneyi dolduran bir aydınlık vardı.

Girişte hatıralarından fırlayan koca taşlar vardı. İçerisiyse, zindanlarda tenine işlemiş, onu dağlarken aç canavarlar gibi hücum etmiş alevlerle doluydu. Şato'nun başka hiçbir köşesinde yoktu bu alevler. Orada burada yüzeylere, cihazlara kazınmış birkaç ima ve motif dışında. Feroand nerede bulunduğunu henüz bilmiyordu fakat burada tekin olmayan şeylerin bekleştiğini hissediyordu. Raflara asılı alevlerin "yalnızca bir lamba" olduğu konusunda kendisini temin etmeye çalışıyordu.

Böylece Feroand, hipnotize olmuşçasına bir donuklukla raflardan birisine yaklaştı. Gerçekliğini kontrol etmek istercesine parmağıyla dürttü onu. Adını okuyamadığı, kara ciltli kitaplarla dolu bir tanesiydi bu. Ciltlerin üzerindeki harfler örümceklerin ayak izine benzer titreklikteydi. Usta hırsız bunun yazı olduğundan bile şüphe ederek kitabı eline alıp bir süre inceledi. Tüm sayfalar aynı okunmaz karakterlerle doluydu; sanki sayfaları hızlıca çevirse "hareketli bir görüntü" çıkacaktı ortaya. "-Küçük, Sevimsiz ve Ürkünç Canavarların Benzeri Görülmemiş Vahşeti- demeli bunun adına." Kitabı kapatıp rafa koydu.

"Nerede? O insan bozması Baron'un gerçek yüzü, herkesten sakladığı pislikleri nerede?! BENDEN ÇALDIKLARININ HESABI NEREDE!" Öfkelenmişti. Günler süren çabasının ve acısının, Kasaba'daki dostlarına yaptığı ihanetin, girdiği tüm risklerin karşılığıyla yüzleşince çok, çok öfkelenmişti. Zihninden geçen düşünceler mantık sınırlarının ötesine taşıyor, tedavisinin Baron ile birlikte kulenin tepesinde, en korunaklı yerde saklandığını bile düşünüyordu. Macerasının bittiğini kabullenmekte zorlandı Feroand. Bu tekinsiz kütüphaneyi araştırmalı, ona karşı kullanabileceği bir şeyler bulmalıydı.

O da öyle yaptı, yılan adımlarıyla ince koridorlar boyunca kıvrıldı. Bütün beklentilerinin, özgürlüğünü alışı hakkındaki bütün hayallerinin boşa çıkması insanı elbette ki sarsmalıydı.

Fakat Feroand kanıtlara inanırdı. Ortada her şeyin darmaduman olduğuna dair hiç bir delil yoktu; sadece yeni bir durumun içinde bulunuyordu ve yeni bir hedefin. Buna rağmen elleri titriyordu. Bu titremenin öfkeden değil, hastalığından kaynaklandığı bilecek kadar uzun süredir dağlanmıştı vücudu. Derisi yanmaya, karıncalanmaya başladığında raflardan destek alarak adımlamak zorunda kalmıştı.

Kitaplara göz gezdirmekten de geri durmuyordu. Gerçi, hemen hemen hepsi okuyamadığı, farklı farklı dillerle yazılmıştı. Bambaşka kapaklar ve boyutlarda olsalar da şöyle bir baktığında tek bir tema hakimdi alayına. Salt kötülük. Baron'un kasasındaki bunca eser, ancak ve ancak iğrenç emeller için yazılmış ve depolanmış olmalıydı.

Daha rahatça yorumlayabileceği, okuyamasa bile bir fikir edinebileceği şeylere

bakındı etrafındaki ayrıntılarda. Az ileride, duvarla rafların arasında sıkıştırılmış çizim tahtasını da o zaman fark edebildi. Sıkıştığı yerden çıkartmak zor olmamıştı. Zor olan, üzerindeki yazı ve resimlere mana bulmaktı.

"Tek bir sayfa, binlercesini anlamaktan daha kolay olmalı." diyerek kendisini motive etmeye çalıştı.

İlk bakışında anladığı yegane şey, tahtadaki yazıların tek bir dile ait olmadığıydı. Belli ki Baron, başkasının okumasını istemiyordu. Yalnızca kendi bilgisine güveniyor olmalıydı. Acaba bu yüzden mi korumalarını uzakta tutuyordu? Bir şeyleri kurcalamalarından çekindiği için mi? "Mülkiyetçi bencilin teki. Neden olmasın ki? Elbette yalnızca kendisi için koca bir kasa dolusu kütüphane inşa ettirdi!"

Ardından, biraz tanıdık gelen bir dili fark etti bu karmaşadan. Desenlerine ve onlarla yapılan akıl almaz işlere hayran kaldığı için öğrenmeye çalışmıştı zamanında. 'Biraz' okuyabiliyordu yalnızca. Uzak ve kadim bir medeniyette, 'bir sürü mucizenin diyarı'nda kullanılıyordu böylesi desenli sözcükler. Usta hırsızın ilgisini çekecek kadar egzotikti bu durum.

Anlayabildiği kadarıyla, 'dönüştürme'den bahsediyordu metin. Daha bu ilk çeviriden sonra Feroand, o 'mucizeler'in nereden geldiğini hiç merak etmemiş olmayı diledi. "Mucizelere ruh üflemek"ten, "musallat olabilmeleri için kapıları açık bırakmak"tan, "Björganlar"dan bahsediyordu devamında. Zamanında Feroand'ın beğendiği bir kaç sirk gösterisinin Björganlarla nasıl bir bağının olduğunu düşünmek rahatsız ediciydi.

"İlk mahsul"den bahsediyordu metinin okuyabildiği son kısmı. Onları nasıl telef ettiklerinden ve kanalizasyonlarda çürümeye terk ettiklerinden. Şato'ya girerken gördüğü ceset parçaları geldi aklına. Onları mı kastediyordu acaba? Şu çizimler de o cesede kazınmış soluk mavi dövmelere mi karşılık geliyordu peki? "Öğğk! Ne kadar da tiksindirici!"

"Düşünme. Bu kadarı yeterli" dedi. Yoksa, yaratılan vahşeti hayal edecek, öfke ve tiksintiyle kontrolünü kaybedecekti.

Tahtayı yerine koymadan önce, sol alt köşesinde bir şematik fark etti Feroand. Şato'nun bazı yerlerini gösteriyordu ve tüm koruma akışının yöneldiği o kulede, herkesçe bilinen kelimelerle "DÖNÜŞÜMLERİN ZİNDANI" yazıyordu. Baron Björganları o mavi-yeşil ışıltılı odada mı hapsediyordu? Bunu çok mantıksız buldu Feroand. Baron en iyi askeri birliğini neden yüksek bir kulede kilitli tutsundu ki?..

Şematiğin daha alt katları gösteren kısımlarında bu yazı tahtasında kullanılan en karanlık, en küf kokulu harfler kullanılmıştı. Bunlar, Sergi Salonu'nda karşılaştığı o muhteşem enstrümanın üzerine işlenenlerin kötücül bir varyasyonuydu. En masum harfi bile boğazına saplanma arzusuyla titreşen bir hançeri andırıyordu.

Daha fazla dayanamayıp tahtayı bulduğu yere koydu. Bu kitap labirentinde özgürlüğünü çıkartabileceği bir cevher için tekrar yola koyuldu.

Yürüye yürüye kütüphanenin merkezine gelmişti neredeyse. Şu köşeyi de dönecekti ve…

Ellerinin titremesi durdu. Tüm kanı donmuştu. Sadece kanı da değil, zihninden geçen karanlık düşünceleri, ruhu, hisleri ve hayalleri de. Karşısında raflarla çevrili minik bir açıklık, ortasında da birisi duruyordu. Antika ama rahat sandalyesine kurulmuş, önündeki minik masadaki yığından ayırdığı bir kitabı dikkatle okuyordu. Puslu ama dinç bakışları satırlar arasında hızla gidip geliyor, inip kalkan kaşlarından çok dalgın olduğu anlaşılıyordu. Beline kadar uzanan bembeyaz saçlarından ve yüz hatlarından anladığına göre oldukça yaşlı olmalıydı. Üzerinde kenarları işlemeli bir tür cübbe vardı. Hafif mavi parıltısı ve ince işçiliğiyle buram buram şatafat kokuyordu bu süsler. Üstelik, yanlış seçmiyorsa, hatları Şato'nun her yerine dokunmuş o mistik dilin bir parçasıydı: Kudret, hiddet ve açlık… Ama tüm bu okumaların ötesinde, cübbenin kalanını da irin dolu katliamlarının destanıyla süslemenin ihtirası.

Feroand, O'nu ilk defa görüyor olsa da bu mizacı biliyordu; Baron, tam karşısında oturuyordu.

Dilinin tutulduğu ana yapışan bu kavrayış, korktuğu şeyi de beraberinde getirdi; Feroand'ın gerginlikle aldığı son nefesi Baron'un dikkatini çekmişti.

...Bir arkadaşımın çok haklı olarak dediği gibi; Temiz Çizgi şablonları ve bakış açısı bu kitapta sanki "temiz olmasın" gayretiyle uygulanmış...

Bu ay BD Humour başlığı altında ele aldığım iki önemli ekolden biri olan 'Ligne Clair' (temiz çizgi) tarzına yakın ve güncel sayılabilecek bir örnek de Ceppi'nin çizgileri. Dizinin ilk albümünde daha bâriz olmakla birlikte ilerleyen sayılarda sanki bir "o kadar da temiz olmasın" gibi bir endişeyle çalışmış hissi veriyor. Fakat yine de sanatçı tarzın birçok karakteristiğini uygulamaktan geri durmamış.

...sol yanda lombozdan tüymeye çalışan arkadaşta bile bu durum gözlenebilir...

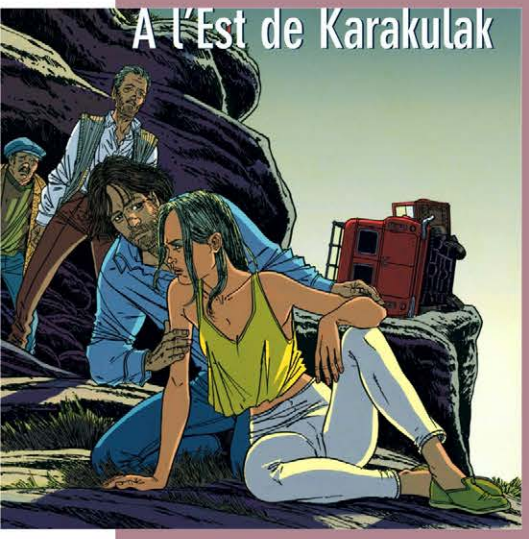

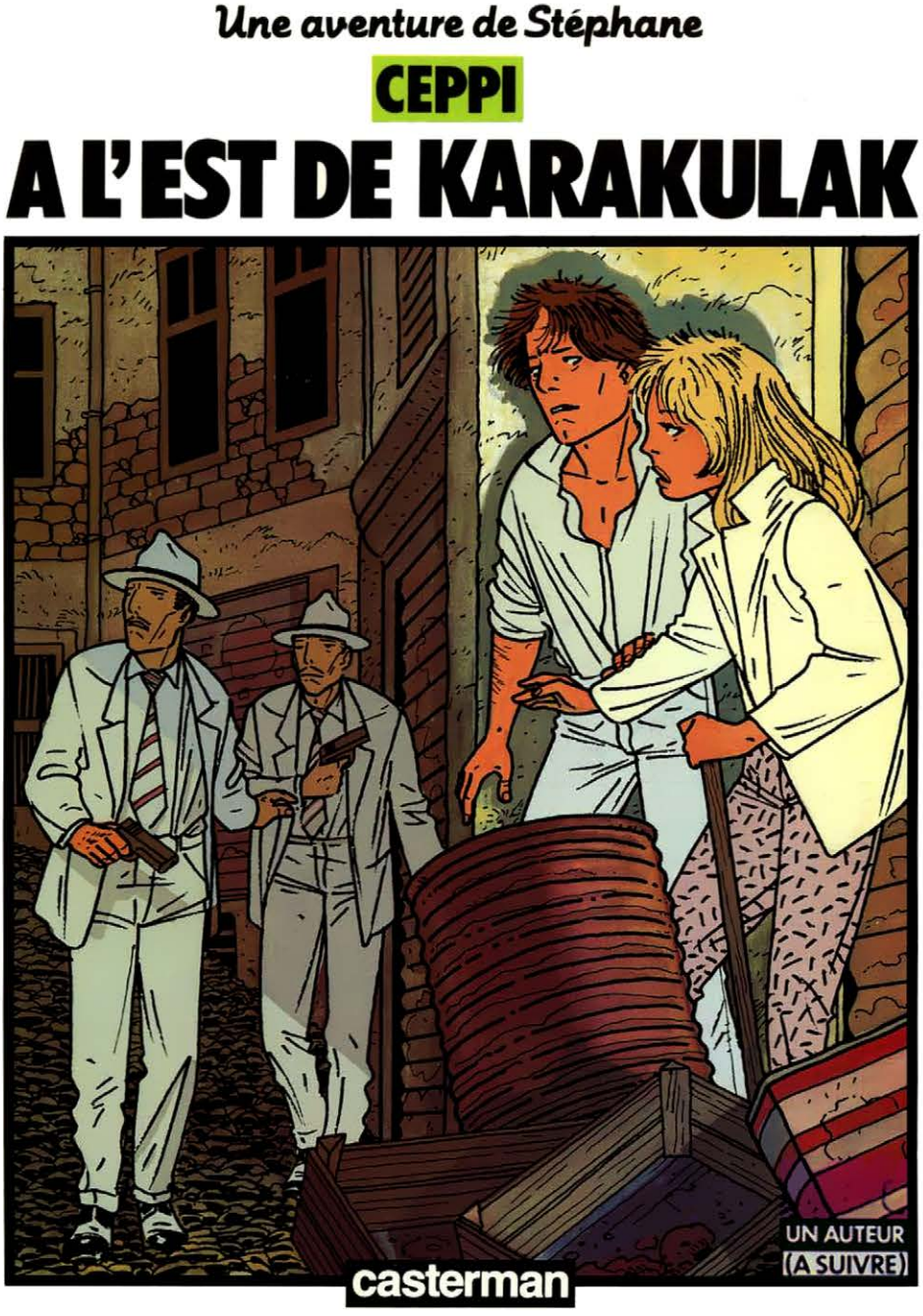

À l'est de Karakulak

(Karakulak'ın Doğusu)

Daniel Ceppi

1978, siyah-beyaz, 1986, renkli

*1979, Festival d'Angoulême, Daniel Ceppi, Stéphane Clément sayı 2 : À l'Est de Karakulak için "**En İyi Senarist ödülü**", Les Humanoïdes Associés.*

1951 doğumlu, İsviçreli sanatçı **Daniel Ceppi**, 1977'de başlayarak, yaratıp, yazıp-çizdiği *"**Stéphane Clément, Bir Gezginin Serüvenleri**"*

dizisini, kendine sağladığı ün ile birlikte 2012'ye kadar 14 kitap halinde sürdürmüştü.

Serinin ikinci kitabı olan Karakulak'ın Doğusu'na geçmeden önce bu uzun serüvenin nasıl başladığından söz edelim kısaca. Eserin kahramanı Stéphane başarısız mücevherci soygunu sebebiyle Fransız polisi tarafından aranmaktadır. İtalya'ya kaçmaya çalışırken kendini İsviçre'de bulur ve burada yanlarına sığındığı bir ailenin kızı olan Alice ile birlikte başka bir belâya da karıştıktan sonra birbirinden hoşlanan genç çift beraberce ortadoğu üzerinden Asya yolculuğuna 'zorunlu' olarak başlarlar. Yaşantısını da 'zorakî' suçlu durumunda sürdürmekte olan anti kahramanımız bu uzun yolculukta kişiliğini ve kimliğini de 'zor' yollardan oluşturacaktır demek yanlış olmaz.

O yıllarda kendine doğu mistisizminde yeni bir 'çıkış' yolu arayan 'asî' gençliğin popüler rotası, kahramanlarımız için bir 'kaçış' yoludur artık. Böylece zorunlu kahramanlarımız bu dizi boyunca İtalya, Türkiye, İran, Pakistan, Afganistan, Hindistan, Özbekistan, Türkistan hattındaki yolculuğu sırasında her kitapta farklı bir ülkede başlarına gelenlerle karşımıza çıkacaklardır.

Ceppi, söz konusu ülkeleri ve özellikle en bilinen, İstanbul'dan başlayıp İran sınırına uzanan güzergâhın hikâye edildiği Türkiye bölümünü kitaplarında görsel

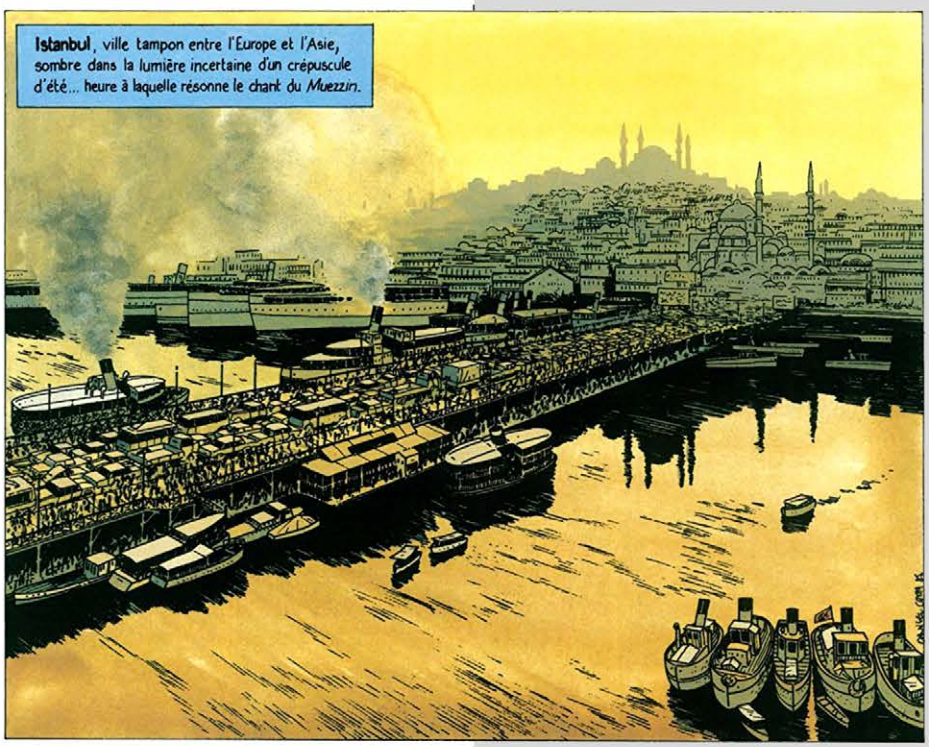

olarak ve kullandığı döneme ilişkin olgusal jeopolitik dayanaklarıyla oldukça gerçekçi bir şekilde yansıtmış. Mekân ve tarih araştırması oldukça sağlam hissi uyandırıyor. Üzerinde epey uğraşılmış bir iş olduğu görülüyor.

Ön çalışmasını kendi gözlemlerine dayanarak yapıp yapmadığına ilişkin bir veri yok elimde ama en azından bir takım materyallerden yararlandığı, söz konusu kitabımızda göreceğiniz gibi gayet açık.

Sanatçı elden geldiğince sağlam zeminde durup, bâriz

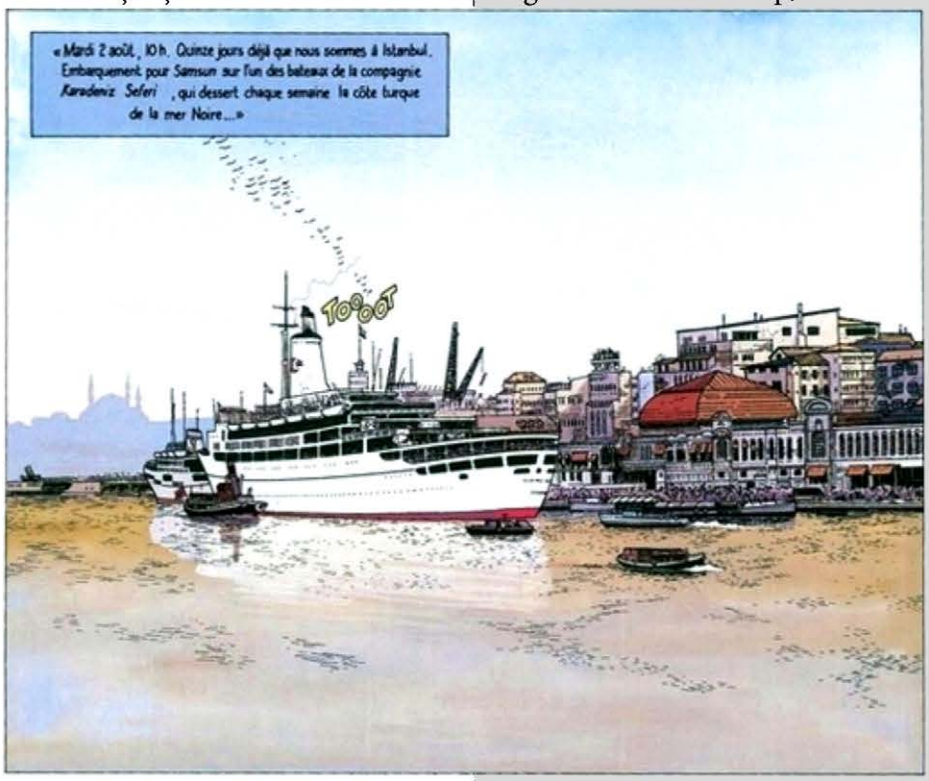

hatâlar yapmamaya çalışmış olsa da, batılıların genlerine işlemiş oryantalizm hastalığından tam olarak kurtulabildiğini söylemek yine de mümkün değil.

Göreceğiniz gibi, hikâye boyunca İstanbul'dan başlayıp, Gürbulak sınır kapısına kadar süren olaylar dizisinde, bol miktarda karşılaşacağımız Türk tiplemelerinin ortak özelliği, Kirli sakallı, pejmürde kılıklı, çirkin herifler olmaları. Ceppi, belki gözlemleyebildiği kadar, belki de kafasında bir şekilde yer etmiş olan bu kırsal kökenli Anadolu erkeği tipini, neredeyse çizgilerindeki tüm karakterlere genellemiş. Ayrıca yine gözden kaçmayan bir diğer detay ise, bir-iki kare haricinde, bu altmış sayfada Türkiye'nin kadınlarından neredeyse eser olmaması.

Buna rağmen Karakulak'ın Doğusu, gerçekçi İstanbul çizimleri ve buğulu Anadolu atmosferinin yanı sıra, frankofon dünyasında iyi bilinen bir serinin ikinci kitabı olması sebebiyle de ilgimizi hakkediyor.

• 1977-80 arasında dizinin ilk üç sayısı siyah beyaz olarak ***Metal Hurlant****'da* tefrika edildikten ve ***Les Humanoïdes Associés*** tarafından kitaplaştırıldıktan sonra, 1986'da Ceppi bu üç kitabı yeniden çizip, renklendirmiş ve ***Casterman*** tarafından da tekrar basımı yapılmıştı. Yukarıda aynı sayfanın aynı sanatçının elinden sekiz sene arayla çıkmış çizimlerine hoş bir örnek. Türkçe metinlere dikkat! Saçmalamalarını her halde uyarılar üzerine veya daha ciddîye alarak yeni çizimlerde düzeltmiş olsa

• Birinci Dünya Savaşı sonrası kıtlıktan çıkmış Anadolu insanı figürlerini 20. yüzyıl başlarına ait fotograflarda bulabilirsiniz. 960-70'ler için bunu söyleyebilir miyiz bilmiyorum o yılları görmüş biri olarak.

• Galata köprüsündeki gazete satıcısının elinde tuttuğu *Milliyet gazetesindeki Gümüşhane depremi* manşeti kurmaca olup, hikâyenin zemininde yer alıyor.

gerek. Fazla söze ne hacet;

• Sanatçının lâyık görüldüğü ödülü hakkettiğini düşündüğüm senaryosu nedeniyle Türkçe çevirisini yaptığım kitabı okumak isterseniz eğer bloğumdan indirebilirsiniz. Şurası oluyor:

https://stoktan.blogspot.com.tr/2013/10/karakulakn-dogusu-ceppi.html

Melahat Yılmaz

CARMILLA

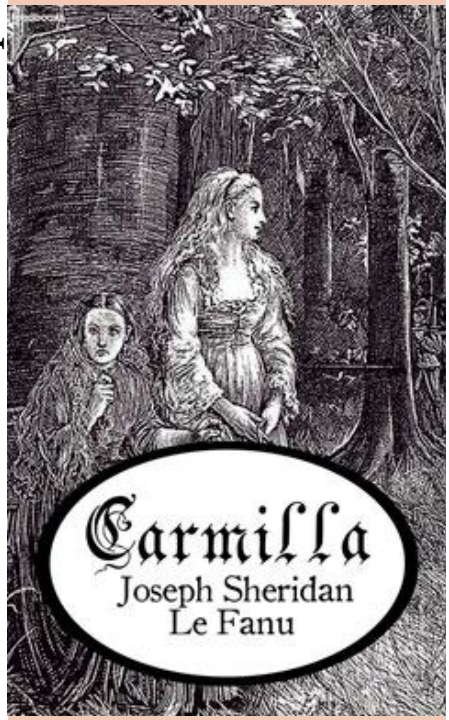

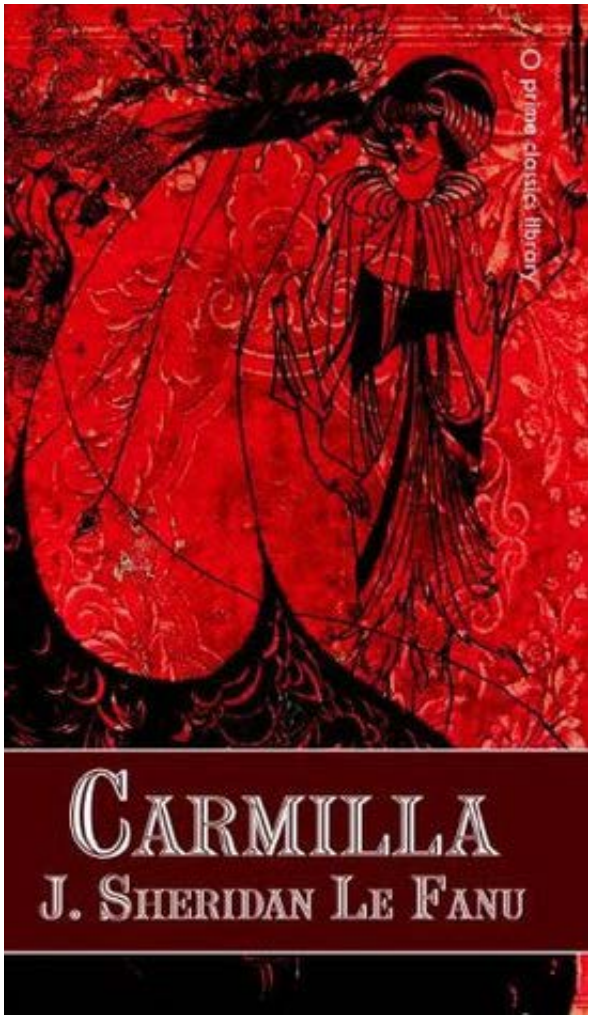

Şimdi size öyle tuhaf bir öykü anlatacağım ki hikâyeme inanmanız için dürüstlüğüme olan tüm inancınıza ihtiyacım olacak. Bu yalnızca gerçek değil, aynı zamanda kendi gözlerimle bizzat tanık olduğum bir gerçek…

Laura'nın babası içindeki sıkıntıyı dillendirmek için Shakespeare'ın o büyülü dizelerine başvurur, şatosunun bahçesinde dolunayı seyrederken fısıltıyla söyler dizelerini Venedik Taciri'nin;

İçimde bir sıkıntı var.
Nedenini bilmiyorum ama bıktırdı artık;
Diyorsunuz ki, sizi de bıktırdı;
İyi ama niye yakalandım bu derde…

Carmilla, tuhaf bir gecede bir kaza sonucu bu sakin kasabada ki görkemli şatoya adımını attığında aşk bir genç kızın yüreğini de çalmıştı. Carmilla zarif, soğuk ama bir o kadar da çekici güzelliğiyle Laura'ya her yaklaştığında genç kızın kulağına şu sözleri fısıldardı; çok acımasız ve çok tuhaf bir aşk hayatımı benden çalmak üzereydi. Aşk kendine kurban ister. Kansız kurban olmaz.

Geceleri kapısını kilitleyen, akşamüzerine kadar kimselerin göremediği ve geldiği andan itibaren Laura'nın yüreğine korkuyla karışık bir şehvet salan bu güzeller güzeli kasaba da baş gösteren bir salgından da sorumluydu aslında. Çünkü o bir vampirdi. Hem de edebiyatın ilk lezbiyen vampiri. Kana susamış, şekil değiştirebilen ve tüm hücreleriyle genç bir kadına âşık…

Laura ise onunla ilgili sadece üç şey biliyordu. Yüreğinde korkuyla karışık ona duyduğu bu tariflenemez bağlılıkla birlikte, birincisi, adı

Şimdi size öyle tuhaf bir öykü anlatacağım ki hikâyeme inanmanız için dürüstlüğüme olan tüm inancınıza ihtiyacım olacak. Bu yalnızca gerçek değil, aynı zamanda kendi gözlerimle bizzat tanık olduğum bir gerçek…

Carmilla'ydı. İkincisi, çok köklü ve soylu bir aileden geliyordu. Üçüncüsü, yaşadığı yer batı da bir yerlerdeydi.

Sherıdan Le Fanu'nun 1872'de kaleme aldığı ve sonrasında Bram Stoker'ın o ölümsüz Drakula'sının da esin kaynağı olan bu eser sizlere aşkın gizemini ve yaşamın kaynağı olduğuna inanılan kanın esrik büyüsünü gayet naif ve sade cümlelerle aktarıyor. Kitabın çevirisinde ise Zeynep Bilge'nin ismini görüyoruz.

Vampir edebiyatının gün ışığına yenice çıktığı 19. yüzyılda gizemlerle örülü bu hikâye size bir vampirin nasıl da büyülü, güzel ve tehlikeli olabileceğini salık veriyor. Vampirizmin asaletini, cinselliğe olan estetik bakış açısını, bilgeliğini, kana hesapsızca duyduğu susuzluğu ve her şeye rağmen kendine göre yaşadığı aşkı tam bir bütünlük içerisinde okuyucusunu irrite etmeden anlatmayı başaran Le Fanu daha sonra bu eserinden etkilenilerek beyaz perde de vampirlerin boy göstermesine de ön ayak olmuşa benziyor.

Tam adıyla Joseph Thomas Sheridan Le Fanu1814'de İrlanda da doğdu. İyi eğitimli bir ailenin çocuğu olarak büyüyen yazar gotik edebiyatın en güzel örneklerine imza attı. Eserlerinden bazılarını ise şöyle sıralayabiliriz. Ressam Schalken'in Hayatında Tuhaf Bir Olay, Mezarlığın Yanındaki Ev, Silas Amca, Gizemli Bir Ayna İçinde ve tabii ki Carmilla ile çeşitli hayalet ve doğaüstü öykülerine aynı zamanda vampir edebiyatına yön veren bu esere imza attı. Sonrasında şekil değiştirse de bir çok eserin ilham kaynağı olmayı da başardı belirttiğimiz üzere.

Carmilla, hatıralarımda birbirinden farklı biçimlerde yer alıyor: kimi zaman şakacı, halsiz güzel genç kız, kimi zaman ise yıkık dökük kilisede gördüğüm acıdan kıvranan düşman; çoğu zaman dalıp gittiğimde oturma odasından Carmilla'nın hafif ayak seslerini duyduğumu düşünüyorum…

Aşk nerede olursa olsun doyuma ulaştıran lakin yıkıcı bir duygu olmaya devam edecek. Her daim insan doğasının güce ve olağan üstüne olan müthiş açlığı bize aşkı ve yaşamı sınırsızca emen bu gece yaratıklarını geri getirecek. Yeni başlayanlar için Carmilla bu açlığı bastıracak kara bir hikâye. Okurken dikkatli olmanızı tavsiye ederim. Lakin bu güzelliğin büyüsüne kapılabilirsiniz.

Tuğba Turan

Dip Not...

Joseph Thomas Sheridan La Fanu 28 Ağustos 1814-7 Şubat 1873 tarihleri arasında yaşamış İrlandalı şair ve yazardır. Esrarengiz konularda ve özellikle hayalet hikayeleri yazmakta bir öncüdür. 19. yüzyılda hayalet hikayeleri türünde yazan yazarlar bu yazarın hikayelerinden ilham alarak ilerlemişlerdir.

JOSEPH THOMAS SHERİDAN LA FANU

Joseph Thomas Sheridan La Fanu 28 Ağustos 1814-7 Şubat 1873 tarihleri arasında yaşamış İrlandalı şair ve yazardır. Esrarengiz konularda ve özellikle hayalet hikayeleri yazmakta bir öncüdür. 19. yüzyılda hayalet hikayeleri türünde yazan yazarlar bu yazarın hikayelerinden ilham alarak ilerlemişlerdir.

Le Fanu pek çok türde hikayeler yazmışsa da, en akılda kalıcı olanları gizemli olaylar ve hayaletler konularında yazdıklarıdır. Titiz ve dikkatli bir yazar olarak pek çok romanını, önceden bir hikayede ele aldığı bir konuyu daha da genişleterek yazma yoluna gitmiştir. Hikayede 'şok korku' vermek yerine korkunun tonlamasını artırarak yazmayı ve bazı detayları açıklanmadık bırakmayı tercih etmiştir. Doğaüstü olaylardan kaçınmıştır ve böyle olağanüstü bir durumu ele alsa bile makul bir açıklaması mutlaka vardır.

Green Tea hikayesindeki şeytani maymun, pekala hikayenin başkahramanının gödüğü bir sanrı olabilir. Yahut The Familiar hikayesinde Captain Barton'un ölümü doğaüstü gibi görünmektedir ama aslımda hiç kimse bu ölüme tanıklılk etmemiştir. Bu teknik edebiyat ve sinema dünyasındaki korku sanatçılarını etkisi altına almıştır. Sonradan gelen yazarlar daha kurnaz tekniklerle güzel hikayeler kazandırsalar da, Le Fanu'nun en iyi çalışmalarından biri olan vampir novallası Carmilla, türünün en güçlü hikayesi olarak dimdik ayaktadır.

20. yüzyılın ilk yarısında hikayeleri göz ardı deilmiş olsa da, ikinci yarısında küllerinden yeniden doğarak, bu yüzyılda yaşamış M. R. James gibi önemli hayalet hikayesi yazarlarını derinden etkilemiştir.

En önemli eserleri arasında
The Purcell Papers. 1880
The Ghost and the Bonesetter, 1838
The Fortunes of Sir Robert Ardagh, 1838
The Last Heir of Castle Connor,1838
The Cock and Anchor, 1845
Wylder's Hand, 1864
All in the Dark, 1866
Uncle Silas ,1864
In a Glass Darkly, 1872
Carmilla, *(26 yıl sonra Bram Stoker'ın Dracula'sına esin vermiş bu novella tefrika halinde 1871-1872 yıllarında yayınlanmıştır.)*

Kelimeler çocuk gibidirler, doğarken senindirler ama doğduktan sonra hayatın. Ya salmayacaksın onları, karanlık bir dehlizde çürümeye bırakacaksın. Ya da salacaksın, böyle kıpraşan bir ekranda, gelinlik altı beyaz jartiyerlerle gerdekten önce orospuluğa başlayacaklar.

balikunuturkagitunutmaz

#uysadadedimuymasada

Kelimeler çocuk gibidirler, doğarken senindirler ama doğduktan sonra hayatın. Ya salmayacaksın onları, karanlık bir dehlizde çürümeye bırakacaksın. Ya da salacaksın, böyle kıpraşan bir ekranda, gelinlik altı beyaz jartiyerlerle gerdekten önce orospuluğa başlayacaklar.

* * *

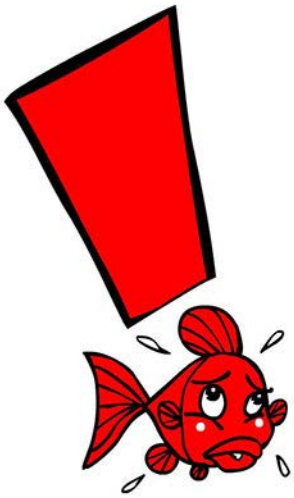

Yanına aldığı anlamı, katı meyve sıkacağında sıktı, suyunu çıkardı. 'Ne kayığı yahu' dedi, zaman kapsülüne bindi ve açıldı.

* * *

'Şehir ört beni,' dedi kadın. Bilinmeyen ama gittikçe daha tanıdık gelen sokaklarda, bilinmeyen ama gittikçe daha tanıdık gelen derinlikleri nefessiz yüzmek gibiydi bu örtüş. Oysa ezbere bilinen bir haritanın üst köşesine saklanmıştı bu şehir. Saklambaç misali göz kırptı kadına bin yıllık sütunların arkasından. 'Bul beni,' dedi, 'Ben saklı bahçelerimi sunayım, sen bahçelerimde saklan.' Gece şehri örttü. Şehir kadının kulaklığını çıkardı. Kadın duydu ve öptü.

* * *

- Neredeyiz biz?
- Bir Allah bilir, bir de Google maps.

* * *

Her kafadan bir ses çıkacakken, bir kafamdan her ses çıkıyor. Sen'foni hep.

Süheyl Toktan

École de Marcinelle ve École de Bruxelles (Ligne Claire)

André Franquin (Spirou et Fantasio, Gaston, Le Marsupilami, Modeste et Pompon) / Albert Uderzo (Astérix, Oumpah-Pah) / Maurice Tillieux (Gil Jourdan, César et Ernestine) / Morris (Lucky Luke) / Jean Roba (Boule et Bill, La Ribambelle) / Jidéhem (Spirou et Fantasio, Gaston, Sophie) / Peyo (Les Schtroumpfs, Johan et Pirlouit, Benoît Brisefer, Poussy) / Will (Tif et Tondu, Isabelle)

Bob de Moor (Les Aventures de Barelli) / Edgar P. Jacobs (Le Rayon U, Blake et Mortimer) / Hergé (Les Aventures de Tintin, Jo Zette et Jocko, Quick etFlupke) / Joost Swarte (L'Art moderne, Passi Messa, Coton et Piston) / Yves Chaland (Freddy Lombard) / Ted Benoit (Ray Banana) / Willy Vandersteen (Bob et Bobette, Jérôme)

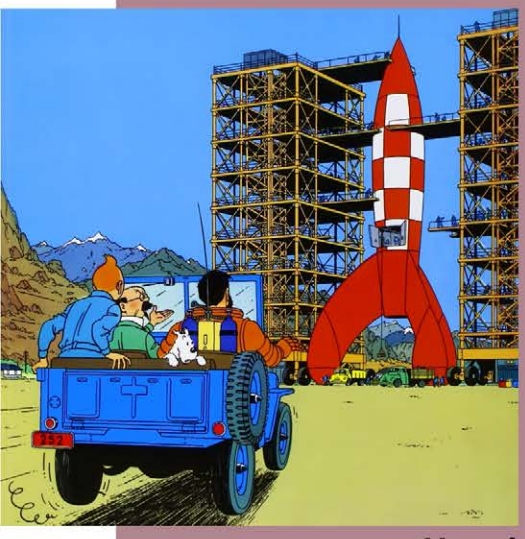

Hergé

Hayal-et yayımına başladığında açılışını yaptığım BD ve BD humour kavramları üzerine düşünmelerimize kaldığımız yerden Bande Dessinée okullarını (tarzları, anlayışları) ele alarak devam edelim. Zîrâ frankofon çizgiromanında önemli yönelimlere sebep olan ekolleri tanımadan kültürünü anlamak mümkün olmayacaktır kanımca.

BD âlemine adım attığınızda, ağırlıklı olarak dergicilik ortamında odaklanmış birkaç belirleyici isimle karşılaşırsınız. Bunlardan özellikle üçü özel önem arzeder. **Journal de Spirou** ***(Dupuis)*** 1938 yılında, ardından 1946 yılında **Journal de Tintin** ***(Lombard)*** ve 1959'da **Pilote** dergisi ***(Asterix, Dargaud)***. Her biri bu üç büyük yayıneviyle bağlantılı üç büyük Franko-Belçikalı dergi klasiğinin rekabet durumundan kendini doğuran bir çizgiband üretimi ortamı ortaya çıkmıştır.

İşte frankofon BD humour kültürü, her biri nevi şahsına münhasır bu dergilere kökende yakın bağlantılı olarak iki ana akım **Ligne Claire**

*(**Tintin**)* ve **École Marcinelle** *(**Spirou**)* temelinde oluşmuştur.

Bu iki 'yol' arasındaki farklılıkların karşılıklı sanatçı değişimleri ve sanatsal etkileşimler yoluyla bulanıklaşmaya başlaması ise 960'lara kadar fazla gözlenmez.

Bu nedenle, bu üç büyük derginin en genci olan **Pilote** esasta bu iki üslûp arasında farklı bir anlayış oluşturmaktan ziyade bulanıklaşmaya araç olur. Ellili yılların sonunda kurulan Pilote, daha önce Tintin veya Spirou'da çalışmış ya da onların stüdyolarında eğitim gören çizer ve yazarları işe almıştır. Pilote'da her iki akımın bir arada çalışıyor olması genç derginin diğer iki büyükle karşılaştırıldığında daha yenilikçi ve taze bir dergi olmasının bir nedeni olarak görülebilir. İlgi çekici olabilecek bir diğer ayrıntı da, iki büyük derginin kurucularının işadamları olmalarına karşın, alt başlığı da uzunca bir dönem *'Asterix ve Obelix'in Dergisi'* olan Pilote'nin kurucu kadrosunda **René Goscinny**, **Albert Uderzo**, **Jean-Michel Charlier**, gibi üç önemli BD yaratıcısının yer almış olmasıdır.

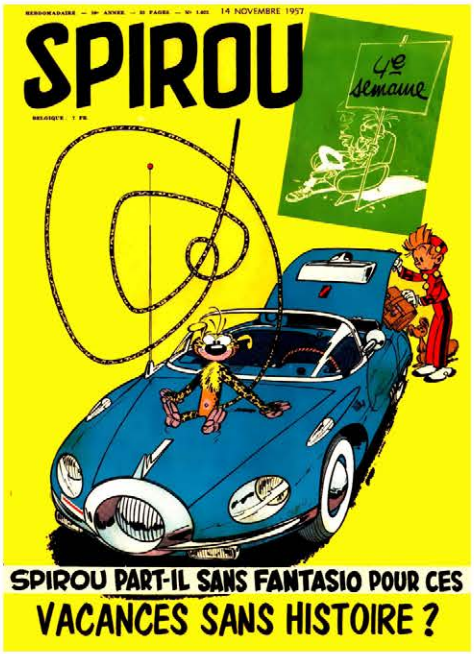

Ligne Claire, (temiz, açık, net çizgi) 1976'da Hollandalı **Joost Swarte** tarafından ortaya atılan bir terimdir. Tenten'in yaratıcısı **Hergé**'den ilham alan ve Journal de Tintin ile ilintili grafik ve anlatım kurallarıyla karakterize çizgiband tarzını tarif eder. Renk tonlamaları, gölgelemeler, taramalar tamamen reddedilmese bile esas itibariyle, tarzın tipik üslup özellikleri olan, fonksiyonel, net, kesin kontur çizgileri, tek renkli, iki boyutlu renklendirmelerle pek yan yana durmazlar. Bu şekilsel ve grafik netlik, anlatım biçiminde de benzerlik gösterir; öyküleme aynı derecede düzgün, işlevsel, yalındır.

Hergé, başarılarının devamında Tintin (Tenten) dergide *'sanatsal yönetmen'* görevi almıştır ve 1950'de de *'Studio Hergé'yi* kurar. Bu sürecin sonucu olarak da, bir dizi sanatçıyı etkileyecektir (**Bob de Moor**, **Jacques Martin**, **Roger Leloup**, **E.P Jacobs** gibi).

1970'lerin sonunda, École Marcinelle ile stil ilişkileri geliştikten sonra, **Swarte**, **Yves Challand** gibi bir dizi genç sanatçı Hergé'nin *'saf öğretisini'* bir adım öteye götürecek ve ***Nouvelle ligne claire*** (yeni temiz çizgi) ile post modern bir rönesans gerçekleştirerek kavramın tanımını da bu dönemde ortaya çıkaracak ve geçmişinden o gününe analizle, Ligne claire'de varsayılan üslûp özelliklerinin formülasyonuna yol açacaklardır. Her ne kadar 980'lerde Yves Chaland, Serge Clerc, Jean Claude Floc'h ve Ted Benoit gibi 'genç vahşîlerin' çevresinde dönen bir retro olgu gibi görülse de bu 'stil yaratan' akım daha onyıllarca ağırlıklı olarak Avrupa tarzının benzersizliğinde kimi genç sanatçıların kendi ifade biçimlerine anahtar teşkil etmeyi sürdürecek gibi görünmekte.

Hatırlanması gereken önemli bir husus da, bu stilin aslında Hergé ile başlamış olmadığıdır. Daha gerilere bakıldığında,

çizgiromanın öncüleri arasında, **Pinchon** *(Bécassine)*, **Winsor McCay** *(Little Nemo)* gibi prototiplerine rastlamak, düşünüldüğünde fazla şaşırtıcı olmasa gerek.

Buna karşılık, **École Marcinelle** için ise Bande Dessinée kapsamında yer almış kendine özgü bir anahtar kelime girişi olduğunu söylemek zor. 'École Marcinelle' terimi birçok kaynakta yer alır ancak kapsamı pek açıklanmış değildir. Aksine, bazen bununla ilgili çelişkili ifadelere dahi rastlamak mümkün. Bir *"karşı kavram"dan* kesinlikle söz edilememekle birlikte, bu terim çoğunlukla ligne clair'in

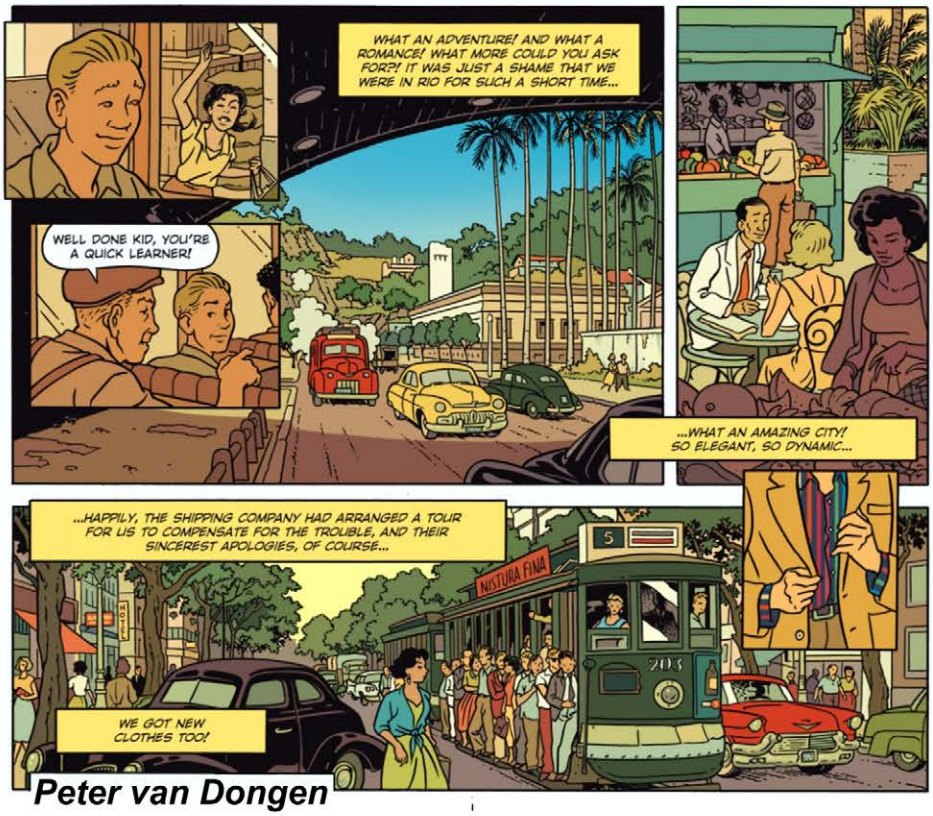

Peter van Dongen

karşısına konduğundan dolayı, 70'li yıllarla birlikte 'öyle olduğu' varsayılmıştır. Oysa, yazımın başında yer alan Franquin imzalı karikatürde de görüldüğü üzere iki büyük tarzla ilintili bu iki dergi arasındaki tatlı rekabete göndermeler Spirou dergide zaman zaman yer alagelirdi.

Başlık oluşturan dizileri devralmasıyla birlikte Spirou'nun 'sözü dinlenen' sanatçısı haline gelen Jijé, Hergé ile benzerlik oluşturur şekilde École Marcinelle'in orijinatörü olarak görülebilir. Her ne kadar dinamik, naif, yuvarlak çizgi karakterleri ve ***gros nez*** *(koca burun)larla* tarif edilebilir olsa da Jijé genç Spirou sanatçılarına yön vermesine rağmen onları özgür de bırakmış, hatta kendi stillerini geliştirmeleri için teşvik etmiştir. Hergé döneminde Tenten'de olduğu gibi bir 'estetik dogma' Jijé'nin altında Spirou'da mevcut değildir. Örneğin, **Peyo**, **Franquin**, **Will**, **Tillieux** ve **Jidehem** gibi sanatçıların eserlerinde çizgisel üslûp benzerliği ve aynı zamanda anlatım metodlarında yakınlık bulunduğu doğrudur, ancak bunun nedeni muhtemelen çalışma sırasında veya haricinde çizerler arasındaki mekânsal birliktelik ve üretimde işbirliğidir.

Bun hoş bir anekdotla örneklemeye çalışalım; Jijé 1947'de Waterloo' daki villasında çırak çizer **Willy Maltait**'i ***(Will)*** ağırlar. Kısa bir süre sonra **André**

Joost Swarte

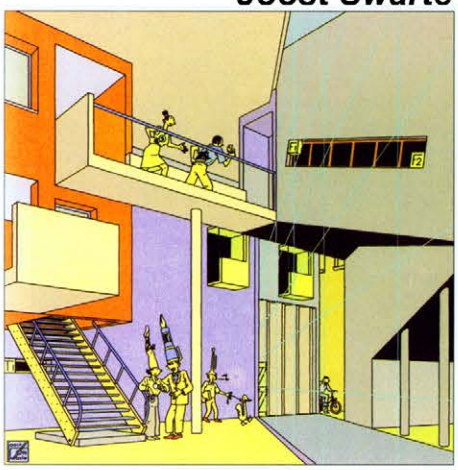

Yves Chaland *(Freddy Lombard)*

Jijé (Blondin et Cirage)

Franquin ve **Maurice De Bevere**'i ***(Morris)*** de davet ederler. Bu beraberlik birkaç ay sürer ve ardından hepbirlikte çıkılan bir Amerika yolculuğuna dönüşür. Daha sonra çizgiroman tarihçileri Jijé, Franquin, Morris ve Will'den oluşan bu ekibe ***'La Bande des quatre',*** tabiri caiz ise, gangsterlere yaraşır bir ifadeyle *'Dörtlü Çete'* yakıştırmasında bulunacaklardır. Fakat bu dörtlü, vurgun yapmak yerine Avrupa çizgiromanında bir devrime yol açacaktır -felsefî anlamda olmasa da...

Sonuç olarak, bu tespitler ışığında özetleyecek olursak, Ligne Claire az ya da çok ama açıkça tanımlanmış bir stili tarif ederken École Marcinelle, amacı kendi stilini geliştirirken yanındakinden etkilenmekten çekinmeyen, biraz da meşrebi geniş bir okulu ifade eder. Bu nedenle, bu ikisini birbirine karşı kavramlarmış gibi kullanmak temelde doğru değildir...

Will *(Isabelle)*

Franquin, Jidehem

Atilla Bilgen

İşler biraz olsun düzelmeye başladı Günce. Karanlık güçler sonunda pes etti ve peşimi bıraktı. Yani öyle umut ediyorum! Zira son zamanlarda onlardan kimseye rastlamadım.

BİR GÜNCENİN DELİSİ 4

Geçmiş bölümlerin özeti: Kitapçının rafında genç ve güzel bir kadın tarafından alınmayı bekleyen Günce, beklentilerinin aksine kaba saba bir adam tarafından satın alınır. Nobran adını verdiği bu adam şizofrendir. Misyonunun insanları aydınlatma olduğuna ve bu görevinden dolayı karanlık güçler tarafından takip edildiğine inanmaktadır

01/09/2008

İşler biraz olsun düzelmeye başladı Günce. Karanlık güçler sonunda pes etti ve peşimi bıraktı. Yani öyle umut ediyorum! Zira son zamanlarda onlardan kimseye rastlamadım. Zaten bu günlerde gözüm Neslihan'dan başka kimseyi görmüyor ki! Neslihan mı kim? O benim canım! Yaşamamın tek sebebi. Yıllardır görmüyordum onu. İşte bu yüzden yıllardır yaşamıyordum! Üniversitedeyken; Ayhan, Neslihan

ve ben ayrılmaz bir üçlüydük. 12 Eylül'ün ardından içeri atıldığımda Neslihan ortalıktan kayboldu. Hapisten çıktığımda izini bulmak için çok çabaladım, ne var ki bir sonuç alamadım. Evlendi diyenler de oldu, yakalanmaktan korktuğu için yurt dışına kaçtı diyenler de. Ve aradan geçen onca zamandan sonra ilk defa dün onunla karşılaştım.

Seni çekmeceye sakladıktan sonra mecbur kalmadıkça dışarı çıkmıyor, çıktığım zamanlarda da tanınmamak için güneş gözlüğü takıyor, başıma şapka geçiriyordum. Dün dışarı çıktığımda bir an önce alışverişi tamamlayıp kimselere gözükmeden eve dönmekten başka şey düşünmüyordum. Bakkaldaki adamdan şüphelendiğimden yolu uzatarak markete gittim. İşte onunla orada karşılaştık. Yanımdan geçerken duraklayıp dikkatlice yüzüme baktı. Zaten tedirgindim, bakışlarından irrite oldum. Arkamı döndüm ve hızlı adımlarla yanında uzaklaşıyordum ki bana seslendi. Yıllardır özlemini çektiğim sesi duyunca öylece kalakaldım. Hareket ettiğim an uyanacağım bir rüyadaydım sanki. Adımı bir kez daha söyledi. Tüm cesaretimi toplayarak gerisin geriye döndüm. Karşımdaki gerçekten Neslihan'dı! O an lal oldum. Tek kelime bile edemedim. Ben bir heykel gibi hareketsiz dururken bana sarıldı. Ancak bir sevgili öyle sarılabilirdi Günce. Uzun süre de bırakmadı beni. Ardından bir cafeye gidip oturduk ve anlatmaya başladı.

Ben içeri girince sıranın kendisine geldiğini anlamış. Günlerce başka evlerde saklanmış, sonra da bir yolunu bulup kapağı yurt dışına atmış. Orada evlenmiş. İki de oğlu varmış. Beş yıl önce eşinden ayrılmış, ama hala orada yaşıyormuş. Buraya kısa bir süre için ailesini ziyarete gelmiş. Söyleyecekleri bitince gözlerini üzerime dikti ve ne yaptığımı sordu. Onu tehlikeye atmamak için gizli görevimden tabi ki bahsetmedim. Kollarımı iki yana açarak "Hiç!" dedim. İnanmadı, ne var ki üstelemedi. Uzun bir sessizliğin ardından Ayhan'ı görüp görmediğimi sordu. Sorarken nedense gözlerini benden kaçırmıştı. Arada gördüğümü, ancak pek konuşmadığımızı söyleyince, anladım anlamında kafasını salladı ve konuyu değiştirdi.

Biliyor musun Günce, bugün tekrar buluşacağız. O kadar heyecanlıyım ki… Acaba o da benim gibi… Kesinlikle öyle olmalı, yoksa neden buluşalım diye ısrar etsin?

Sayfamı kapatmadan ayağa kalktı, elleriyle saçlarını düzeltip evden dışarı çıktı. Güneşi yeniden görmenin sevinciyle sayfalarımı gererken kader arkadaşım kaleme baktım, uyukluyordu. Bu kadar önemli olaylar yaşanırken, uyumak! Sayfamın ucuyla kapağına dokundum, umursamadı.

"Uyan be koçum. Uyan da konuşalım." dedim. Arkasını dönüp horladı. Kalemden bana bir hayır yoktu. Bu yüzden yazdıklarını kendi başıma kendi değerlendirdim.

Nobran'ı ilk defa böyle hayat dolu görmüştüm. Onu daha önce tanımamış olsaydım, deli olduğuna inanmazdım. Yoksa değil mi? Neslihan'ın sorularını geçiştirdiğine bakılırsa hala gelip gitmeleri var. Umarım bir çılgınlık yapıp kızı kendisinden uzaklaştırmaz. Güneşe hasret kalan kapağımı güneşe yöneltirken bir zamanlar cezaevine girdiğini anımsadım. Nedeni belirsiz. 12 Eylül'ün ardından içeri girdim diye yazmıştı. Neden sene yerine gün ve ayı söylemeyi tercih etmişti? Bu tarihin bir anlamı mı vardı? Yanıtlanmayı bekleyen o kadar çok soru var. Örneğin ayrılmaz üçlü oldukları halde Neslihan'ın Ayhan'ı çekinerek sorması, ortalıktan kaybolduktan sonra Nobran'ı bir daha aramaması. Hem bu adam neden içeri düştü? Cinayet işleyecek veya hırsızlık yapacak birine benzemiyor. Bu eve ilk geldiğim günlerde, arka odada kalırken oradaki kitaplar düşünce suçu denen bir şeyden bahsetmişlerdi. Koca Nazım bile bu yüzden yıllarca cezaevinde kalmış, sakın Nobran'ın suçu bu olmasın? Saçma. Bir insan düşündü diye hapse atılır mı? Safım diye benimle dalga geçmiş olmalılar…

Meraktan çıldırıyordum, ne var ki beklemekten başka çarem yoktu. Güneşten ağırlaşan

sayfalarım uykunun dayanılmaz cazibesine teslim olurken, "Eninde sonunda Nobran bunların yanıtını yazar." diye içimden geçiriyordum.

Fazla beklememe gerek kalmadı. O günün akşamı Nobran erkenden eve geldi ve merak ettiğimi anlamışçasına sandalyesine oturup sayfalarıma yazdı.

O1/09/2008-Akşam

Bir günde iki defa yazmak fazla mı Günce? Ama olaylar çok hızlı gelişiyor ve senin de bu gelişmelerden haberdar olman lazım! Eskiden önemli bir haber olduğunda gazeteler yıldırım baskı yapardı. Benimkisi işte o hesap! Vereceğim ilk haberi beğenmeyeceksin, lakin söylemek zorundayım. Karanlık güçler yeniden takip etmeye başladılar. Bu yüzden dikkatli olmak zorundayız. Bu sabah onları atlatacağım derken randevuma çok geç kaldım. Neslihan'ın yanına vardığımda kalkmaya hazırlanıyordu. Neden geç kaldığımı sordu. Ona gerçekleri anlatamazdım. Bu yüzden sustum. Israr edince… Bu beni sevdiğini gösterir değil mi Günce? Suçu hemen trafiğe attım. İnanmadı ve bir sigara yaktı. Bir süre sessizce pencereden dışarıyı seyretti. Sigarasını bitirdiğinde bana doğru döndü ve "Eskiden böyle değildin" dedi. Haklıydı. O zamanlar böyle bir kutsal görevim yoktu! Gerçi 12 Eylül'den öncesinde de mücadele ederdik, ama olay çok başkaydı, alt tarafı devrim yapacaktık! Israrla sebebini sordu. Onu tehlikeye atmamak için sustum. Sessizliğimi koruduğumu görünce "Artık çalışmayı bırakmışsın." dedi. Başımı salladım. "Nasıl geçiniyorsun?" diye sordu ve böylece niyetini belli etti. Bana deliler gibi âşık ve ama gelecek kaygısı duyuyor! Kadınlar işte böyledir Günce! Sorusunun altındaki gizli imayı anladığımı belirtircesine gülümseyip "Biliyorsun ailemin tek çocuğuydum. Onlardan kalanlar bana yetiyor."dedim. Şaşırdı ve "Senin gibi aktif birini böyle işsiz düşünemiyorum" dedi. Bizi dinleyen var mı diye etrafıma bakındım, ardından ona doğru yaklaşıp "İşsiz değilim" diye fısıldadım. Kaşlarını çatarak "Ama az önce çalışmadığını söylemiştin" dedi. Olayı, kafasını karıştırmayacak şekilde nasıl anlatırım diye düşünürken, oturduğu koltuğa yaslanıp kollarını göğsünün üstünde birleştirdi. Bu arada yeni görüyormuşçasına beni dikkatle süzüyordu. Bir iki defa öksürdüm. Kaçamak bakışlarla sağımızda solumuzda oturanları süzdüm ve " Farklı bir işim var. Ancak bunu sana şu an açıklayamam" dedim. Hayal kırıklılığına uğramışçasına yüzünü asıp "Demek hakkında söylenen her şey doğruymuş" dedi ve konuşmama fırsat vermeden ayağa kalkıp dışarı çıktı. Hesabı aceleyle ödeyip arkasından ona yetiştim. Caddede yanında yürürken neden böyle davrandığını düşünüyordum. Büyük ihtimalle kutsal görevimden haberdardı. O zaman gururlanacağına neden bozulmuştu? Benim için korkuyor olmalıydı! Evet evet kesinlikle sebep buydu!

"Burada ayrılalım"

Bu sözleri söylerken bakışları tedirgindi ve sürekli olarak alt dudağını ısırıyordu. Aklından geçenleri anladığımı bilmesi için "Benim için endişe etmene gerek yok. Bana bir şey olmaz."dedim. Bu sözüm üzerine yüz hatları gevşedi. Fakat bu sefer de dudaklarına alaycı bir gülümseme gelip oturdu.

"Doğru. Bunca zamandır olmadığına göre bundan sonra hiç olmaz" dedi. Ardından konuşmama fırsat vermeden "Biliyor musun yıllardır bunun doğru olmadığını savunuyordum, meğerse yanılmışım." diye devam etti. Kutsal görevden daha birkaç gün önce haberdar olmuşken, o nasıl beni yıllardır savunuyordu? Kim ne anlattıysa yanlış anlatmıştı. Bunun telaşıyla "Kim ne söyledi?" diye sordum. Durdurduğu taksiye binerken "İlk Ayhan söylemişti" dedi. "Ayhan mı?" dediğimde çoktan arabaya binmiş yanımdan uzaklaşmıştı. Eve gelene kadar Ayhan'ın nereden haberdar olduğunu düşünüp durdum, ama sonunda yanıtını buldum. Eski devrimcilerdendi ve onların kulağı delik olurdu! Dedikodumu yapacağına keşke yardım teklif etseydi. İnsanları birlikte daha kolay örgütlerdik. Bugüne dek benimle temasa geçmediğine göre karanlık güçlerin saffındaydı! Bir an Neslihan'dan da şüphe ettim. Ama bu çok kısa sürdü. O saf ve

temizdi. Böyle davranmasının tek nedeni, benim için korkuyor olmasıydı. Keşke her şeyi itiraf edip onu rahatlatsaydım. Neyse artık bir dahaki görüşmemizde anlatırım. Ama bir dakika Günce, ayrılmamız o kadar ani oldu ki, ne zaman görüşeceğimizi sormadım. Lanet olsun!

Bu arada apartmandan içeri girdiğimde sokağın başında kara gözlüklü iki adam gördüm. Beni izlediklerinden eminim. Dikkatli olmalıyız Günce, çok dikkatli olmalıyız.

Son cümlesini yazar yazmaz ayağa fırlayıp gözlerini üzerime dikti. Bu bakışları en son beni çekmeceye kilitlemeden önce görmüştüm. Korkudan sayfalarım yapış yapış oldu. Yanı başımda duran kalem, titreyerek başını kapağıma yasladı. Panik halde bekleşirken gerisin geriye dönüp odadan çıktı. Buna rağmen uzun süre kapıdan içeri girmesini ve bizi kavrayıp çekmeceye tıkmasını bekledik. Aradan saatler geçti. Dönmedi. Ama yine de duyduğumuz en ufak tıkırtıda korkuyla başımızı kaldırıp kapıya doğru bakıyorduk. Gecenin karanlığı odayı eline geçirdiğinde biraz olsun sakinleşmiştim ve o rahatlıkla yazdıklarını düşündüm. Her satırı tutarsızlıklarla doluydu. Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, mantıklı bir sonuca varamıyordum. Kendi kendine uydurduğu kutsal görevinden başkalarının haberdar olmasına olanak yoktu. O zaman Neslihan neden aşırı bir tepki vermişti? Âşık olmasa bile Nobran'ın eski bir arkadaşıydı, öylece çekip gitmemeliydi. Ortalıkta anlayamadığım bir şeyler dönüyordu ve Neslihan konuşmadıktan sonra bunları çözmem imkânsızdı.

"Abiciğim bence ortada yanlış bir anlaşılma var." dedi kalem.

"Olabilir. Ama ne?" diye sordum. Kafasını kapağına sokarken "Nereden bileyim abiciğim. Alt tarafı neredeyse tükenecek olan bir tükenmez kalemim!" dedi ve ardından cildime dayanarak uyudu. Mürekkebi azaldıkça elden kuvvetten düşmeye başlamıştı. İki cümle konuşmak bile onu yoruyor ve uyukluyordu. Kalemin sayfalarımı uçuşturan keskin horultusunu dinlerken, bir yandan da haklı olup olmadığını düşündüm. Ortada bir yanlış anlama varsa, konu kesinlikle kutsal görevdi. Zaten ipler Nobran'ın "Farklı bir işim var. Ancak bunu sana şu an açıklayamam." dediği an kopmuştu. Bu söz üzerine Neslihan "Demek hakkında söylenen her şey doğruymuş" demişti. Duyduğu neydi? Kutsal görev gibi Nobran'ın kendi zihninde uydurduğu saçma sapan bir şeyi duyamayacağına göre, Neslihan'a kim neyi anlatmıştı? Sayfalarım bu sorularla meşgulken, taksiye bindiği sırada kullandığı sözleri anımsadım: " ilk Ayhan söylemişti!" O zaman anahtar Ayhan'dı. İyi ama ben onu nasıl bulabilirim? Bulsam bile nasıl Günce halimle onunla ne konuşabilirim?

Aklıma gelen soruların hiç biri Nobran'ın umurunda değildi. Bu durumda ondan yardım bekleyemezdim. Ne yapacağımı bilememenin verdiği huzursuzluk sayfalarımı kasmıştı. Gevşemek amacıyla kapağımı masaya dayadım, bir süre sonra da uyuyakaldım.

Sonraki günlerde değişen bir şey olmadı. Masanın üstünde unutulmuştuk. Yanımızdan gelip geçerken bize göz ucuyla bile bakmıyordu. Bu arada yine kendini koyuvermişti. Üstündekilerle yatıyor, onlarla evin içinde dolanıyor ve alışverişe çıkıyordu. Günlerdir tras olmadığından sakalları yeniden uzamıştı. Zamanını yatarak geçiriyordu. Ayakta olduğu nadir zamanlarda ise ya odadan odaya turluyor, ya da perdesini hafifçe araladığı pencerenin kenarında dışarıyı seyrediyordu. Her seferinde yüzü sinirden kızarıyor, söylenerek salonda volta atıyordu. O anlarda arka arkaya yaktığı sigaraları içmiyor adeta yutuyordu. Sonra bir köseye top gibi kıvrılır ve bakışlarını tavanda belirsiz bir noktaya kilitlerdi. Uyuduğunu sanırdım, ama gözleri hep açık olurdu. Günler bu şekilde akıp giderken zihninde neler geçtiğini bilememenin gerginliği sayfalarımı ve kapağımı kabartmıştı.

Aradan geçen zaman içinde değişen tek şey, Nobran'ın uzayan sakalları oldu. Hayatın monotonluğuna artık alışmıştım. O gün de tıpkı diğer günlerde

olduğu gibi öğleye doğru uyandı. Tuvalete gidip uzun uzun işedi. Salona geldiğinde bir süre ne yapacağını bilmeden kapının önünde durdu. Kaleme dönüp "Düşündüğüne bakma. Pencereye yürüyecek. Sinirlenecek ve sigara içip volta atacak." dedim. Beni yanıltmadı. Her zamanki gibi pencereye doğru yöneldi. İki üç adım atıp ve durakladı. Bu alışılmış bir durum değildi. Ne olacağını heyecanla bekledim, ama değişen bir şey olmadı. Odanın ortasında donakalmıştı. Dakikalarca kımıldamadan öylece durdu. Bakmaktan sıkılmıştım ki, başını çevirip gözlerini üzerime dikti. Sanki ne işe yaradığımı bulmaya çalışıyordu. Ardından gerisin geriye dönüp yanıma geldi ve masanın üstünden beni aldı. Heyecandan sayfalarım kıpır kıpırdı. İçimde yazılanları okumadan sayfalarımı karıştırdı. Kapağımı kapattığında başını yukarıya kaldırıp gözlerini yumdu. Ne düşündüğünü bilememenin verdiği korkuyla titrerken bir sandalye çekip oturdu. Ellerinin arasında sıkışmıştım. Gözlerini açtı ve bakışlarını belirsiz bir noktaya dikti. Kalem endişeli bakışlarla bana bakarken Nobran'ın aralanan dudaklarından Nazım'dan dizeleri döküldü.

Annelerin ninnilerinden spikerin okuduğu habere kadar, yürekte, kitapta ve sokakta yenebilmek yalanı, anlamak, sevgilim, o, bir müthiş bahtiyarlık, anlamak gideni ve gelmekte olanı.

Beni masaya geri bıraktığında Nobran'ın gözlerinden yanaklarına doğru iki damla yaş akıyordu ve benim aklım karmakarışıktı. Bu dizeleri okuyan bir adam asla deli olamazdı. Zaten yüz ifadesi günlerdir görmeye alışık olduğumdan çok farklıydı. Birdenbire iyileşmiş miydi? "İnanmak, her şeyden önce katıksız inanmak lazım, birbirimize can diyebilmemiz için. Şüphelerin varsa kafanın bir kösesinde, o zaman seninle hiç can olamadık ki. Bugüne kadar saklaman bile dost olmadığımızı göstermez mi?"

"Efendim!"

Duymadı! Zaten bir günceyi bugüne kadar kim duyabildi? Benimkisi alt tarafı içgüdüsel bir refleksti!

Nobran'ın akıllandığı yetmemiş gibi üstüne üstlük duygusallaşmıştı! Ama neden? Şurada kendi kendine mırıldanıp gözyaşı dökeceğine sayfalarıma bir kaç kelime çiziktirseydi düşünmeme hiç gerek kalmayacaktı. Nobran'ım kırılmıştı. Ne var ki kime, neden kırıldığı meçhuldü. Aklıma gelen tek olasılık Neslihan'ın söyledikleriydi, lakin bu da ufak bir ihtimaldi, zira ne dediğini o an bile anlamamıştı ki…

"Hiçbir düşünce beni yolumdan alıkoyamayacak! Tüm kaleler ele geçirilse de, herkes bana cephe alsa da, insanlığı yine de aydınlık çağa kavuşturacağım!"

Az öncesinden farklı olarak bağırarak söylemişti bu sözleri, ardından koşarak pencereye gitti, perdeyi hafifçe aralayarak dışarıya baktı. Tekrar yanıma geldiğinde gözlerinde güncelerin bile içini ürperten garip bir parlaklık vardı. Parmağıyla kapağıma vurarak "Tahmin ettiğim gibi sokağı sarmışlar. Gizlice kaçmaya çalışacağım. Biliyorsun insanlığın geleceği bana bağlı. Sakın uyuma, döndüğümde her şeyi tek tek anlatacağım." dedi ve gitti.

Şaşkınlıkla kaleme baktım. "Sakın bana bir şey sorma abiciğim. Bu adam bi acaip!" dedi ve kafasını kapağının altına soktu. Tek dostum bile benimle dertleşmekten kaçınıyordu, ama yine de üstüne gittim: "Benim gibi bir günce bile uçtuğunu görürken arkadaşları neden bu halini göremiyor?"

"Bana sorma abiciğim. Ben tükenen bir kalemim. Benim derdim bana yeter!"

"İnsanlığı kurtaracakmış! İnsan önce kendini kurtarır."

"Hor hor hor…"

Emrullah Çıta

Bazı sözler okunur, bazıları dokunur!...

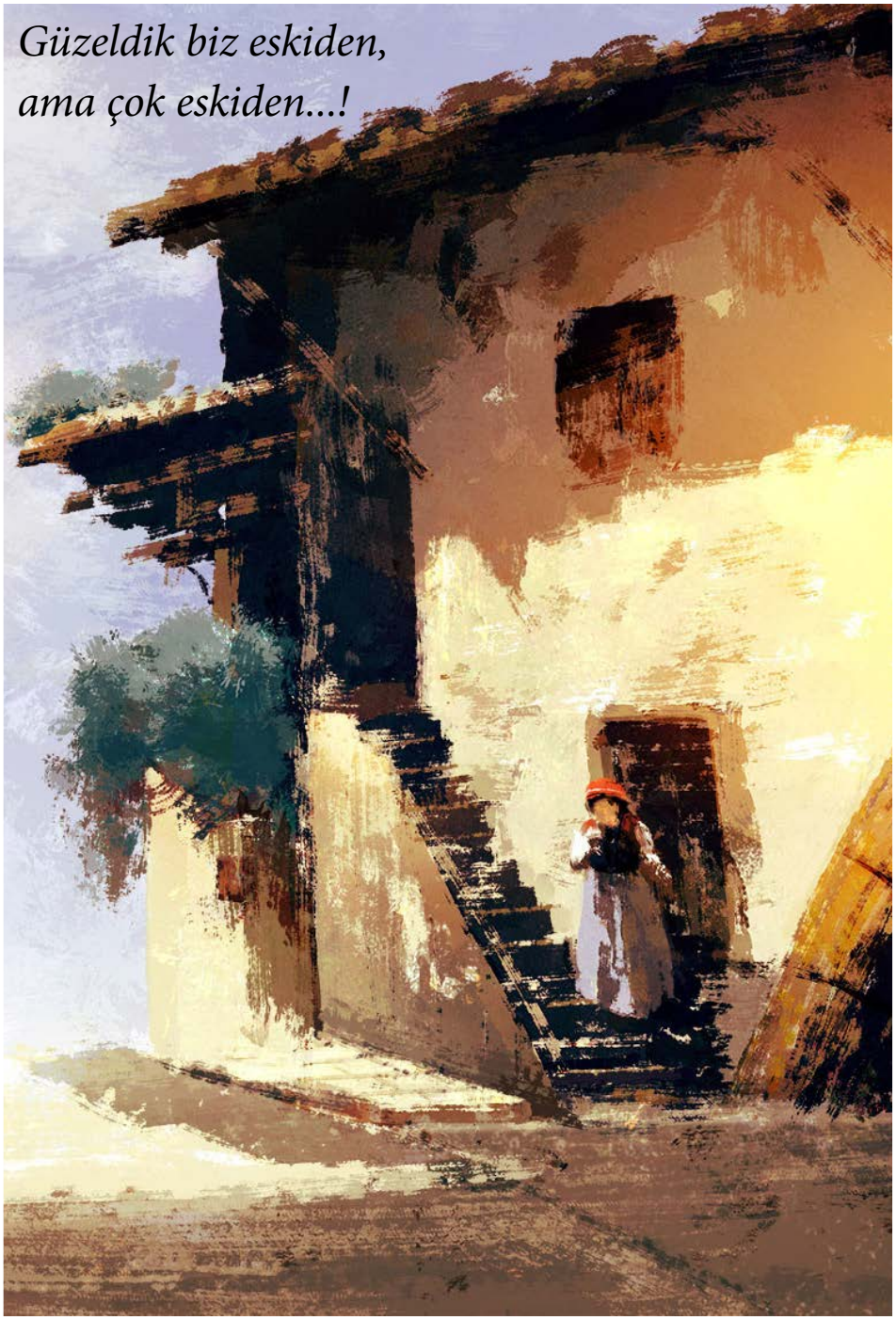

BAZI SÖZLER OKUNUR, BAZILARI DOKUNUR!

www.artstation.com-artist-emrullah

Reha Ülkü

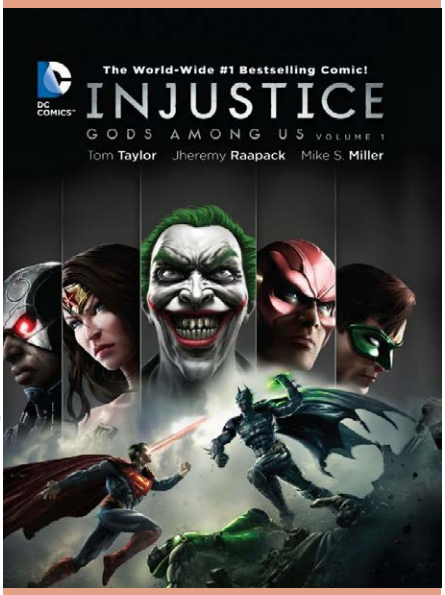

Birinci Yıl özeti: "Superman: Dünya'nın en güçlü kahramanı. Ama Çelik Adam en çok değer verdiği kişiyi korumayı başaramayınca, Dünya'yı kurtarmaya çalışmaktan vazgeçip… Ona hükmetmeye karar verecek.

ADALETSİZLİK: TANRILAR ARAMIZDA: CİLT ÖZETLERİ

1. BÖLÜM

Birinci Yıl özeti:

"Superman: Dünya'nın en güçlü kahramanı. Ama Çelik Adam en çok değer verdiği kişiyi korumayı başaramayınca, Dünya'yı kurtarmaya çalışmaktan vazgeçip… Ona hükmetmeye karar verecek.

Artık Kripton'un oğlu zorla barışı kabul ettirmek için her şeyi yapıyor. Superman ile mutlak güç arasında tek engel var ; Batman. Kara Şövalye…

İlham kaynağı olan oyun gibi macera dolu olan INJUSTICE: TANRILAR ARAMIZDA CİLT 1, çıldıran bir Dünyayı ve onu ayrı ayrı savaşlarda düzeltmeye çalışan tanrılara benzer erkekleri ve kadınları anlatıyor. Yazarı Tom Taylor *(EARTH 2)*, çizerleri ise Jheremy Raapack *(RESIDENT EVIL)*, Mike S. Miller *(BATMAN: ARKHAM UNHINGED)* ve daha fazlası."

http://www.dr.com.tr/Kitap/Injustice-Cilt-1-Tanrilar-Aramizda/Tom-Taylor/Cizgi-Roman/urunno=0000000668290

İkinci Yıl özeti:

"Superman'in Dünya'daki kötülüklere savaş açmasının üstünden 1 yıl geçti. Ve savaş henüz başlıyor. Oldukça şiddetli bir yüzleşmenin sonucunda, asi lider Batman'in omurgası kırıldı. Wonder Woman komaya girdi. Green Arrow öldü. Amerika Birleşik Devletleri hükümeti artık Çelik Adam ve onun Justice League'iyle savaş halinde ve bu savaşın şok edici yeni cepheleri olacak. Gotham Şehri'nin gölgeli sokaklarında Komiser Gordon,

bir zamanlar Batgirl, şimdi de Oracle olarak bilinen yüksek teknolojili kanun koruyucu kızıyla ve onun suç savaşçısı ekibiyle, Birds of Prey'le bir araya gelecek ve Superman'in hükümdarlığına karşı birleşecekler.

Uzay boşluğundaysa, bir istila başlıyor. Koruyucular adıyla bilinen ölümsüz ve çok güçlü varlıklar, Superman'in hırçınlıklarına izin vermeyecekler ve Green Lantern Corps, onu alaşağı etmek için toplanacak. Ama bu yeni yıl başlarken Superman herkese kendisinin gücüne karşı dikkatli olmayı öğretecek..."

http://www.dr.com.tr/Kitap/Injustice-Cilt-1-Tanrilar-Aramizda-Ikinci-Yil/Tom-Taylor/Cizgi-Roman/urunno=0000000678860

Üçüncü Yıl özeti:

"Kahramanlar arasındaki savaşın çizgileri çizildi. Bir tarafta Superman ve Justice League'iyle birlikte, müttefikleri Sinestro Corps vardı. Öteki tarafta ise Batman'ın ordusu ve Green Lantern Corps vardı. Savaş, Superman'in bütün dünyanın gözü önünde Black Canary'yi öldürmesi ve parmağına korkudan güç alan bir yüzüğü takmasıyla sona erdi. Fakat Batman, savaşı sürdürmek üzere hayatta kaldı ve Batman'ın her zaman için bir yedek planı vardır.

Bu dünyada, parmağında 'Sinestro Corps' yüzüğü takılı bir Kriptonlu'ya zarar verebilecek olan tek bir şey var: Büyü. Artık John Contantine de, Superman'den kişisel intikamını almak istiyor ve bu dalavereci büyücü, Batman'ın giderek büyüyen ordusuna Evren'in en iyi büyücülerini katmasına yardım edecek. Evren'in en güçlü büyücülerini saflarına kattıklarında, Çelik Adam'ın onlara karşı hiç şansı kalmayacak.

Yine de, 'Justice League'i gizemli bir şey koruyor. Superman'ın kendi kontrolündeki dünya görüşünü korumak isteyen bir şey bu... Üstelik evrenin en güçlü varlıklarından birkaç tanesini öldürebilecek kadar ölümcül.

Yepyeni yazar Tom Taylor'ın *(EARTH 2)* ve aralarında Bruno Redondo *(Human Target)* ile Mike S. Millar *(Batman: Arkham Unhinged)* gibi çizerlerin, DC Evreni'nde yaptıkları bu çarpıcı oylamalarla, çok satan oyunun arkasındaki hikayeyi 'Injustice: Tanrılar Aramızda: Üçüncü Yıl'da araştırmaya devam edin."

http://www.babil.com/injustice-cilt-1-tanrilar-aramizda-ucuncu-yil-kitabi-bruno-redondo

Dördüncü Yıl özeti:

"Superman ve Justice League üyeleri, kendilerini Dünya'nın sonul otoritesi ilan ettiklerinde, karşılarında sadece Batman durdu ama Batman artık yenilmiş durumda. Kendisinin direniş ordusu büyük kayıplar yaşadı ve neredeyse hiç üyesi kalmayacak kadar azaldı. Her zaman yedek planlarının bile yedek planları bulunan adamın elinde hiçbir şey yok.

Umutsuzca oynayacağı son bir kumardan başka:

Olimpos tanrıları gerçek ve hiçbiri, ne Superman'in, ne de Justice League'dekilerin kendilerini Dünya'nın tanrıları haline dönüştürmesinden memnun değil. Başka çaresi kalmayan Batman, Yunan panteonunu Superman'le savaşa ikna etmek için Ares'e güvenecek. Çelik Adam bir tanrıyla kapışacak kadar güçlü olabilir ama aynı zamanda Zeus'un kızı olan en yakın müttefiki ona sırtını çevirdiğinde neler olacak?

Yeni yazar Brian Buccellato *(Detective Comics, Flash)* ve çizerler Bruno Redondo ile Mike S. Miller *(Batman: Arkham Unhınged)*, Mortal Kombat'ın yaratıcılarının çoksatar oyununun

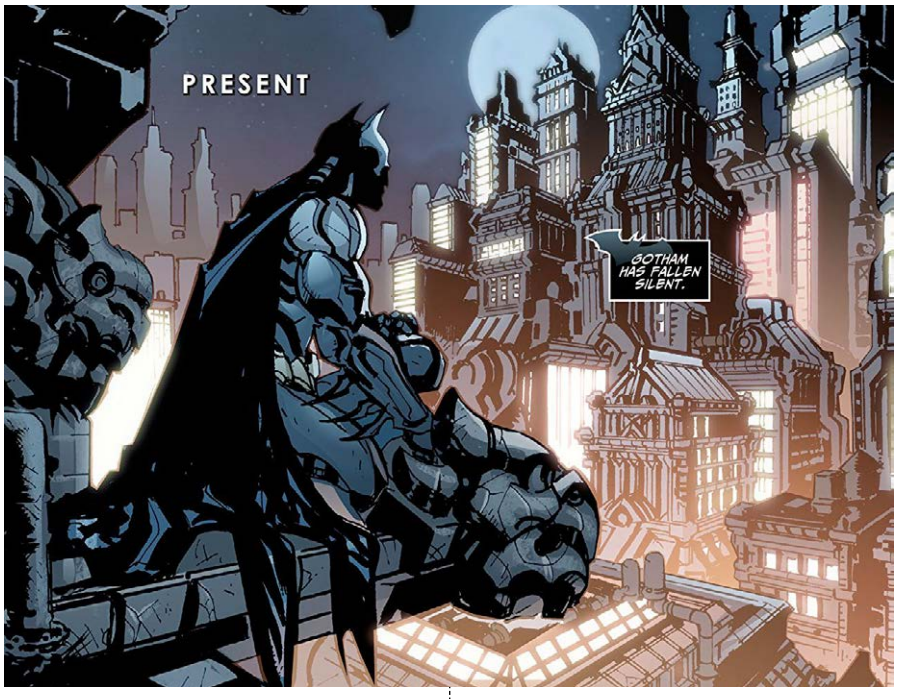

dünyasını, 'Injustice: Tanrılar Aramızda: Dördüncü Yıl' ile genişletmeye devam ediyor!

Bu ciltte, 'INJUSTICE: GODS AMONG US: DÖRDÜNCÜ YIL #1-7' sayıları biraraya getirilmiştir."

http://www.dr.com.tr/Kitap/Injustice-Cilt-1-Tanrilar-Aramizda-Dorduncu-Yil/Brian-Buccellato/Cizgi-Roman/urunno=0000000728686

Beşinci Yıl Özeti:

Batman ve Superman'in arasındaki savaşta bütün kahramanlar kime sadık kalacakların seçti. 5 yıl boyunca eski dostlar ve müttefikler acımasızca savaştı ve her 2 taraf da kayıplar verdi. Ancak artık bir kördüğüm noktasında olduklarından, hem Batman, hem de Superman, savaşta üstünlük sağlamak için akla gelecek en son şeyi yapmak zorunda olduklarının farkında; o da eski dostlarına saldırmaları için eski düşmanları ekiplerine katmak.

Batman, ekibine Flash'ın düşmanı Rogues gibi asla cinayet işlemeyecek kötüleri müttefik seçerken, Superman ise Batman'i bugüne kadar yenebilen tek kötüyü saflarına katacak. Peki ama Bane, Batman'i saklandığı yerden çıkarmak için Superman'in müttefiklerinin bile görmezden gelemeyeceği o çizgiyi aşacak mı? Yazar Brian Buccellato ve aralarında Mike S. Miller *(BATMAN: UNHINGED)* ile Tom Derenick'in de *(SECRET SIX)* bulunduğu çizerler, çok satan bilgisayar oyunu INJUSTICE: GODS AMONG US'ın hikâyesinin nihai sonunun ilk adımını atıyor."

http://www.dr.com.tr/Kitap/Injustice-Cilt-1-Tanrilar-Aramizda-Besinci-Yil/Brian-Buccellato/Cizgi-Roman/urunno=0001714628001

https://en.wikipedia.org/wiki/Injustice:_Gods_Among_Us

Bu link, oyunun sayfasının.

Çizgiroman, oyunun 5 yıl öncesinde başlayıp, 5 yıl süren bir öndizi gibi.

"The Injustice: Gods Among

Us Comic is a comicbook series that can be purchased digitally on Comixology for $0.99 a chapter, or as a physical comic for $3.99 (Original Series)/$2.99 (Year Two onward) an issue.

The series acts as a prequel, taking place during the 5 years before the main events of the game's storymode. The series is released weekly. Though the original series had three chapters that made up a single issue, with the Year Two series, it has become two chapters instead.

Starting from issue 6 of the Year Two series, the physical comic has become a twice monthly release.

A sequel series to tie-in with Injustice 2 was announced at the San Diego 2016 Comic Con panel, with series creator Tom Taylor returning to write."

http://injustice.wikia.com/wiki/Injustice:_Gods_Among_Us_Comic

https://comicvine.gamespot.com/injustice-gods-among-us-year-five/4050-87213/

Beşinci Yıl, 20 nüshalık dergi dizisi imiş. 2016'da basılmış. Görünen o ki Türkçe'de 7'şer nüsha birarada, her yıl çok ciltli olarak basılmış ve basılıyor.

En önemli konu, bunun alternatif bir Dünya'da geçen bir öykü olması. Varsayalım İsmail durumu yani.

(8 Ekim 2017)

Taslak ve Giriş

Yorumlar:

Gelelim ana tematiklere:

Süper kahramanlar konusu aşıldı. Tanrılar ve büyücüler, işin

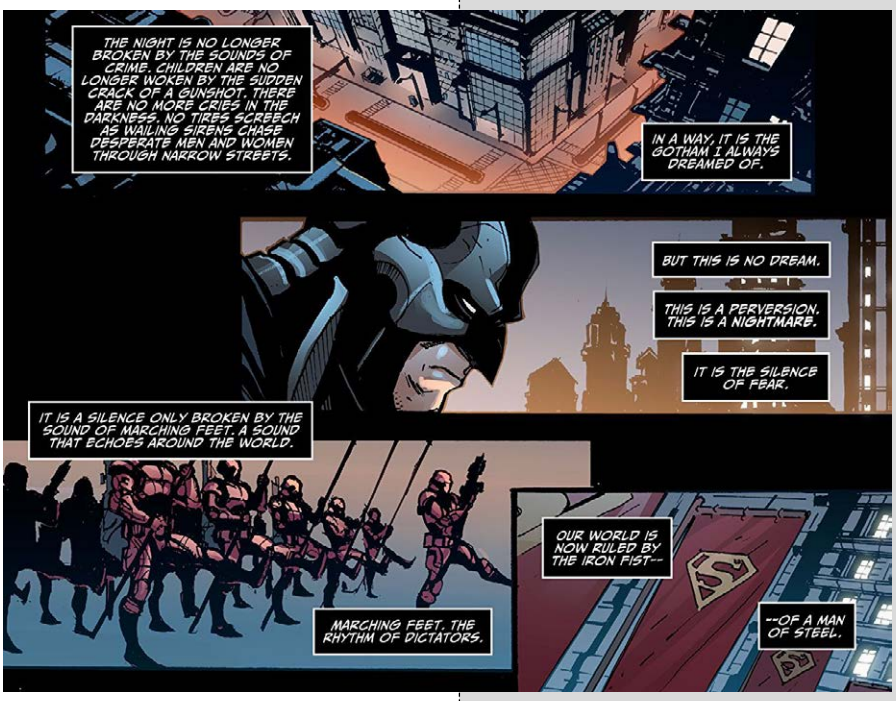

içine girdi.

Bu 'Tanrılar ve Büyücüler' konusunu, 'Hegemon Devletler ve İnsan Diktatörler' olarak okuma arzusundayım.

Sıradan ve hatta sıradan-altı *(Nietzscche'nin alt-insan'ı, Reich'ın küçük-insan'ı gibi)* insanların; süper kahramanları, hegemon devletleri, büyücüleri alaşağı ettiği bir Dünya tasarlıyorum: Buna 'kaos' diyen de var, ayaktakımının, başıbozukların, taşranın, Çingeneler'in, barbarların *(bakınız Conan çizgiromanı)* kral olduğu bir Dünya diyen de, devrim bile diyen var. Biz, 'barbar-uygar kültürel topolojik yoğrulması' deyimini tercih ediyoruz.

Bu çapraz medya'sal / bileşik oyun-çizgiroman'ı da, öyle bir aşırı-yorum ile okuyacağım.

Aşırı-yorumlarım:

Süper kahramanlar bile diktatörleşebilirler.

İnsanlar, tanrıları yenebilirler.

İç savaş, *(kurmaca bile olsa)* her ülkenin, herkesin, her yerin, her zamanın derdidir.

Buradaki gerçek, herkesin ağır mı ağır zayiatlar vermesi ki bu durumda savaşı ve oyunu herkes yitirir orta ve uzun vadede (bakınız 'Savaş Oyunları' başlıklı, bilgisayar oyunu konulu film).

Geriye kim ve ne kalır peki?

İşte, o soruya yazılacak farklı sonlara da, 'geçmişbilim-gelecekbilim praksisi' ve 'kurmaca-gerçek gergefi' deniyor.

Burada alavere dalavere önemli değil. Doğrudan cepheden intihar timiyle dalan kazanır önemli ve belirleyici. Bu bir.

Kazanma şansı yoksa, savaşçı ölürken, rakibini de yanında götürür cehenneme. *(Bu da, 'Vikingler' dizisinden alıntı.)* Bu iki.

Bunlar, oyunun bilindik kuralları.

Poliellonun ve japon kale orjinin yeni kuralsızlıkları var ama onları çeşitleme arzusundayız biz. Geleceğin savaşları için, müstakbel nekrografili neo-post-n-entellektüeller için öneriler babında. Strateji babında. Eksodus babında.

Devam edecek.

Tuğba Turan

Kendimi bildim bileli hastayım. Hiç, bir yerlerim ağrımadan uyandığımı bilmem. Bir sabah ayağım ağrır, bir sabah kolum, sonra diğer ayağım ve diğer kolum. Sırtım zaten müdavimidir ağrılarımın.

O.I. - BAŞLANGIÇ

Kendimi bildim bileli hastayım. Hiç, bir yerlerim ağrımadan uyandığımı bilmem. Bir sabah ayağım ağrır, bir sabah kolum, sonra diğer ayağım ve diğer kolum. Sırtım zaten müdavimidir ağrılarımın. Onlarca röntgen filmi, onlarca tetkik ve yüzlerce ilaç uygulandıktan sonra doktorların 'Bu ağrıların psikolojik' deyip eve göndermeleri kısmından bahsetmeyeceğim bile.

Babamı hiç görmedim. Evli kaldığı üç aydan sonra 'Belçika'da iş buldum' diye çekip gittiği andan itibaren annem de görmedi. Olayı ajite etmeye gerek yok. Küskün veya kırgın değilim. Aile kurmaya meyli olmadan evlendirilen klasik erkek tipi işte. Hata evlendiren kişide, yani hata sistemde. Evlendiren kişi olan dedeme kızamam, o da ben küçükken ölmüş. Annem de ondan birkaç yıl sonra bir fabrika yangınında yitmiş.

Anneannemle ben varız. Adı Cilmaya, Türk mitolojisindeki efsanevi kanatlı atın adıymış. Osteoartrit'ten kıvrım kıvrım parmak kemikleriyle, doğalgazdan önce yıllar yılı odun kömür taşımış, artık ayar tutmayan beliyle, pamuk gibi bembeyaz saçları, şeker gibi pespembe yüzüyle ne de kanatlı at olur ya kadıncağızdan! İsim işte, kim koyduysa yaşlılığını düşünememiş demek ki.

'İnsan için üç önemli şey vardır kızım,' der bana. 'Aile, para ve aşk. Dikkat et hangisi hakkında en az konuşursa bir insan, o meseleden derdi vardır.'Hayata kin duymadan yaşamayı bana o öğretti. O yüzden hastalığımı fazla dert etmeden gündelik telaşlarla uğraşıyorum.

Bizim mahallenin bulunduğu semtte bir transformatör fabrikası var. Mahalledeki gençlerin çoğu orada çalışıyor. Bakkal Necati'nin oğlu Ramazan ve sucu Selahattin'in oğlu Hüsnü bunlardan ikisi. Aynı zamanda benim kankalarım. Mahallede 19-30 yaş aralığında olup da fabrikada çalışmayan bir tek ben varım. Çünkü çalışanların hepsi erkek. Benim de tam olarak ne olduğum belli değil gerçi. Önce kortizon iğneleriyle şişen vücudum, kemoterapi iğneleriyle iğneden ipliğe dönünce, üzerime üç beden büyük gelen siyah kot pantolonum ve dedemden kalan siyah deri ceket üzerimden dökülse de hiç istifimi bozmadan aynılarını gitmeye devam ettim. Pantolon düşmesin diye belime sıkı bir kemer takıp, zaten kısacık olan simsiyah saçlarıma siyah bir kasket geçirdimmi, kadın mı erkek mi olduğum belli olmadan gezinirken kendimi mutlu sayıyorum.

Bir motosiklet tamircisinde çalışıyorum. Motor sevgisi bana ne babamdan, ne dedemden geçti. İlkokulu bitirdiğim yaz, tamircinin önünden geçiyordum. Usta işinin ehli olduğu için, şehrin her yerinden çok iyi motorlar gelirdi dükkana. Dört zamanlı, su soğutmalı, dört silindirli 1043cc hacimli Kawasaki Z1000R'yi görünce dükkanın önünde kalakalmışım. Usta, ağzı açık motora bakıp duran beni yanına çağırdı. Motorun az önce saydığım özelliklerini bana o gün, o söyledi. Söyleyiş o söyleyiş, bir daha ayıramadı beni oradan.

Anneannem dikiş dikip örgü örüyor evde. Bir de dedemden kalma evin alt katından gelen kira var. Bakkal Necati ve ailesi kiracımız. Dolayısıyla Ramazan ve ben ayrılmaz ikiliyiz. Hüsnü'yü de alınca aramıza Voltran'ı oluşturuyoruz. Geçinip gidiyoruz işte.

Gündelik telaşlar derken, bu sıralar tek telaşım mavi gözlü köpeğim Çakır idi. Onu sokaktan bulmuştum, daha doğrusu o beni buldu. Hayvancağız bir deri bir kemikti. Zayıflığımdan dolayı bana yaftayı yapıştırmak için fırsat kollayan mahalleli 'Senin gibi bir kemik torbasına bunun gibi bir köpek yakışırdı zaten!' dedikçe sinirlenmiş, ona daha çok bağlanmıştım. O da bana bağlanmıştı. Benle olan ilişkisini anlatmaya kelimeler yetmez ama anneanneme ve arkadaşlarıma da müthiş bir bağlılık duyuyordu. Ama diğer insanlara asla yanaşmıyor, sevmeye kalkışanların bile yanından hızla uzaklaşıyordu. 'Boşa geçirecek vaktim yok,' diyordu sanki hayata Çakır. 'Sokak köpeği olarak geçirdiğim yılları gerçek sevgiyle telafi etmem lazım.'

Çakır bahçe duvarından

aşarken sol arka ayağını incitmiş. Mahalledeki veterinere götürdüm. Köpeğin ayağını tutarken benim kolumun da filmini çekmiş Veteriner Semih: "Çakır'ın ayağında bir şey yok ama senin kolun kırık," dedi bana.

* * *

Bundan beş sene önce, ben yirmi yaşında iken bu ağrılarıma kemik kanseri teşhisi kondu. Hatırlıyorum, üzüleceğime sevinmiştim. Çünkü en azından bir tedavi uygulanacaktı. Boşuna verilen ağrı kesici iğneler ve artık günde üç öğün değil, neredeyse üç kutu yuttuğum haplardan sonra işe yarar bir ilaç zerk edeceklerdi bedenime. Cerrahi öncesi kemoterapi haftada üç kürden üç ay sürdü. Sonra kendilerince başarılı dedikleri, ama benim ağrılarıma zerre fayda etmeyen bir ameliyat takip etti. Peşinden bir yıl kemoterapi ve radyoterapi devam etti. Saç dökülme oranı yüzde yüz, iyileşme oranı yüzde sıfır. 'Fark etmez sen böyle de güzelsin,' diyordu anneannem ama o, yavrusuna 'pamuk yavrum' diyen kirpi idi.

Karboplatin, sisplatin ve daha adını bile telaffuz edemediğim bir sürü ilaç… Hani evlat olsa sevilmez diye bir laf var ya, insan çaresiz olmasa değil vücuduna enjekte edilmesi, rafının önünden geçmeyeceği ilaçlardı bunlar. Bunlardan çoğu te-ra-to-je-nik etkiliydi mesela. Hamileysen yandın çünkü bebek için öldürücü etkili. Hani kimse çocuk yapalım demez benim gibi bir kemik torbasına ama durum buydu. Toksik etkiliydi hepsi. Türkçesi bildiğin zehir. Eee, zehirli bir şey yersen vücudunun ilk tepkisi ne olur? Ölmekten önceki yani? Kusmak! Kus babam kus. Elalem ciklet paketi taşır cebinde, benim cepte mide bulantısı ilaçları.

Sağ olsun ustam, akıl ve fikir kaynağım İbrahim Usta çok destek oldu o günlerde. Günlerce işe gidemedim. Ama azıcık iyileşince sabahlara kadar çalışıyordum. İşte gece çalışma olayı o zamanlardan kaldı bende. Gündüz hayta gibi geziyor, gece sabaha kadar bir motoru tak-sök bitiriyorum. Yanı başımda ise en sadık dostum Çakır.

Bu arada adım Ozan Ilgın. Ben üç aylıkken defolup giden babamdan hayır çıkmayınca dedem koymuş adımı: 'Kadın ozan da olur, neden olmasın?' diyerek. Ama bana takılan lakapların bir yenisine sebep olacak bir isim daha koymuş ki akıllara zarar: Tangsuk. Mucize, şaşırtıcı olay, olağanüstü şey demekmiş Türkçe'de. Tayland'da bir sürü akrabam var aynı soyadı taşıyan. Benim gibi bir doğuştan eziğe mucize diye isim koyarsan, olsa olsa hayta arkadaşları okulda Tangsuk'la tak-sök diye dalga geçerler. Hele motorcunun yanına çırak olarak girerse, bu tak-sök lafı yapışır kalır üzerine.

* * *

Veteriner Semih'in bana kolun kırık dediği gün, Çakır'ı kucaklayıp ustamdan ödünç aldığım kamyonetin kasasından indirmiştim. Kolum kırık olamazdı. Kahvenin önünde toplanmış arkadaşları görünce "Hey millet! Semih Ağabey bana kolun kırık dedi az önce. Ben de kendine bilek güreşi teklif ettim. Hadi bakalım el mi yaman bey mi yaman?" diye seslendim. Nasıl yaptım ben de bilmiyorum. Ama yendim adamı. Kendimi The Fly-Sinek filmindeki Seth Brundle gibi

hissettim. Veteriner Semih şaşkın, 'Ulan kırık değilse neydi o zaman o röntgendeki?' diye kafasını kaşıyarak kahveden çıkınca, 'Amaaan! Baytar adam ne anlar insan kolunun kırığından!' deyince ben, kahvedekiler makaraları koyuverdiler. Ben de boş verdim gitti. Keşke boş vermeseydim. Ya da iyi ki boş vermişim. Amaçsız hiçbir şey yoktur şu dünyada.

Eve gelince Cilmaya'ma anlattım olayı gülerek. Anneannem gülümsedi sadece. Ben de komik bulmadı herhalde diye umursamadım. Anneannemin ben uyuyunca bir yere telefon edip 'Başladı!' dediğini duymadım tabii ki. Duysam da başlangıcı durduracak gücüm yoktu henüz.

* * *

Kemoterapi işi bitti. Saçlarım uzadı. 'Yedi-sekiz ay ömrü var,' dediler, aradan beş yıl geçti. Hala ölmedim. Bundan sonra ne olur bilmem ama o kadar ilaçtan sonra kanserden ölmeyeceğim kesin.

O hafta mahalleye bir hırsız çetesi dadandı. İlk önce Kuyumcu Hilmi'yi soyduklarında kimse bu işin devamının geleceğini tahmin etmedi. Bir adam kuyumcu soyduktan sonra başka ne isterdi ki? Ertesi gece yan dükkandaki Necati'nin bakkal dükkanına sıra geldi. Sonra da azıttılar, transformatör fabrikasına girdiler. İşin ilginç yanı çalınacak bir şey bulamadıkları için, dükkanları darma duman edip, bırakıp çıkıyorlardı. Maksat hırsızlık yapıp aç karınlarını doyurmak değil, zarar vermekti. Halbuki, her mesleğin olduğu gibi hırsızlığın da bir raconu vardır.

O akşam ben Çakır ile beraber sakin sakin, 2014 model mavi renkli Suzuki Inazuma F motorun arka fren diskindeki arızayı çözmeye çalışıyordum. Fren hiç dikiş tutmuyordu. Bir motosiklet için bu intihar demekti.

Tamirci dükkanının zaten derme çatma olan kapısı tekmeyle açıldığında, frendeki aksaklığı bulmuş, fren diskini değiştirmek üzereydim ki, dört tane adam yüzlerinde siyah kar maskeleri, ellerinde bilek kalınlığında sopalar, maymundan insana evrilememiş sesler çıkararak iki-üç metre uzağımda dikildiler. Çakır, kötü niyetin kokusunu alınca, yanımdan ok gibi fırlayarak adamlardan birinin paçasına yapıştığında, köpeğin kafasına sopayı indiren adama hiçbir şey yapamadım. Diğeri beni kıskıvrak yakalayıp başımdan hiç çıkarmadığım siyah kasketi düşürüp'Karıymış lan bu!' diye bağırdığında da hiçbir şey yapamadım. İçlerinden en iri yarı olanı 'Karıya da benzese bari! Yürü lan işimize bakalım biz!' diyerek sopasıyla tezgahların altını üstüne getirdiğinde bile hiçbir şey yapamadım. Benim gibi kadın mı erkek mi olduğu belli olmayan sinek siklet şekilsiz bir yaratık, Çakır için gözlerinden iki damla yaş akıtmaktan başkane yapabilirdi ki?

Adamlar ortalığı talan edip, beni bırakmazdan önce haftalığım olan 250 lirayı da cebimden alıp siktir olup gidince, Çakır'ın nabzını kontrol ettim. Atmıyordu. Ardından hemen Inazuma'ya atladım. Frenin diskinihenüz değiştirmemiş olmam umurumda mıydı sanki? Bu, eğer olacaksa, en güzel intihardı.

Kapı aralığından, adi hırsızların, beyaz eski kasa bir 3.16 BMW'ye doluştuklarını gördüm. Koşarlarken ikisinin

ayağında fosforlu 'N' harfi olan ayakkabılardan olduğunu fark ettim. Mahalleye yeni taşınan ikiz serserilerden başka bu ayakkabıdan giyen yoktu. 'Yurt dışından fosforlusunu getirttik!' diye de hava atmışlardı. 'Al sana hava!' dedim içimden! Beş dakika sonra peşlerindeydim. Eğer belediye refüjdeki çimleri bu akşam haddinden fazla sulamasaydı, kovalamaca devam edecekti. Asfalta taşan sulara saatte 150 kilometre hızla girdiğimde motorun kontrolünü tamamen yitirdim. Fren yapınca 187 kiloluk motor bir tarafa fırladı, ben bir tarafa fırladım. Sakin bir gölün üzerinde seken büyük yassı bir taş gibi, yerden zıplayınca kaç kere yere çarptım sayan olmadı. Hızını alamayan motor, benim üzerimden de geçip gittiği zaman, zaten şekilsiz olan bedenim bir patates çuvalı gibi daha da şekilsizleşmiş olarak kaldırımda hareketsiz yatıyordu.

Beyaz BMW de durmuştu, daha çok şaşkınlıktan. O andan faydalanan siyah kot pantolon ve siyah deri ceket giymiş Grease filminden fırlamış gibi saçlı geniş omuzlu bir delikanlı motorun ve benim yuvarlandığımız kaldırımdan bütün olan biteni seyretmiş olmalı ki, şaşkınlıktan daha kafalarındaki kar maskelerini çıkaramamış olan adi hırsızların doluştuğu beyaz BMW'ye üç adımda varıp ön kaputa, ben diyeyim Hulk, siz deyin Iron-man gibi bir yumruk vurdu. Arabanın motorundan dumanlar fışkırdı. Adi hırsızlar arabayı fareler gibi teker teker terk etmeye başlayacaklardı ama o delikanlı nasıl yaptı, nasıl etti, en irilerinin ağzını burnunu bir dirsek darbesiyle dağıttı. İkincisinin kolunu arkasından kıstırıp ön kolundaki radius ve ulna kemiklerini aynı anda kırdı. Diğer ikisinin kafalarını tokuşturduktan sonda belinden hızla çıkardığı deri kemerle kıskıvrak bağlayıp boş çuval gibi yere bıraktı. Olay yerine gelen polis, görgü tanıklarının hayretler içinde o iri yarı genci alkışlamaları ve kahraman ilan etmelerine kulak asmadı. Genci de tutuklayıp ekip arabasına bindirdi.

Bana gelince, ben gözümü hastanede açtım. Ya da ben öyle sanmıştım.

* * *

Ben iyileşip mahalleye gelince herkes etrafımı sardı tabii ki:

"Hadi hadi baştan anlat şunu!"

"Oğlum kaçıncı anlatışım? Bak hepiniz iyi dinleyin tamam mı! Allahım'a son bu!"

"Tamaaam!"

"Şimdi ben gözümü bir açtım, damarlarımda serumlar filan. Hastanedeyim ya. Ama bu farklı biraz. Şehirdeki tüm hastanelerde yattım, hepsini gözüm kapalı bilirim. Kapıda silahlı nöbetçi filan var. Ben n'oluyor demeden aynı anneannem gibi beyaz saçlı pembe tenli ama 30 yaş daha genç bir kadın içeri girdi. Üzerinde Ninjalar gibi siyah kıyafetler, belinden Batman zamazingoları sallanıyor. Peşinden de Robocop kılıklı uzun boylu, bir adam içeri daldı. Ben gözümü kapadım. Dinlemeye başladım…"

"Yaaaaa! Ulan biz de olanları anlatacak sanmıştık! Rüya görmüş onun anlatıyor! Yok anneannesi Ninja kıyafetliymiş de! Yok Robocop gelmiş de! Hadi oğlum yaylanın bizimle kafa buluyor bu kız yahu!"

* * *

Mahalle, hırsızlıktan tutuklananların mahalleye yeni taşınan ikiz serserilerle, iki tane tetikçi bozuntusu adam çıkması olayı ile çalkalanıyordu. Transformatör fabrikasının eski ortaklarından biri, fabrika patronu Dündar Bey'le olan husumeti yüzünden mahalleye hırsız gibi dadanmaları, sonra da fabrikayı talan etmeleri için adamlara para vermiş, fakat kaza geçirdiğim akşam o geniş omuzlu, Travolta saçlı delikanlının mucize gibi ortaya çıkması bütün planlarını alt üst etmişti.

* * *

Eğer beni dinleselerdi anlatacaklarımın devamı da vardı:

Ben n'oluyor demeden aynı anneannem gibi beyaz saçlı pembe tenli ama 30 yaş daha genç bir kadın içeri girdi. Üzerinde Ninjalar gibi siyah kıyafetler, belinden Batman zamazingoları sallanıyor. Peşinden de Robocop kılıklı uzun boylu, bir adam içeri daldı. Ben gözümü kapadım. Dinlemeye başladım:

'Ona yapacağınız testlerin hepsini bana yaptınız zaten,' dedi genç Cilmaya. 'Kızı rahat bırakın. Nasıl olsa Osteogenesis Imperfecta olmasının bedelini size hizmet ederek ödeyecek. Bırakın evinde kendine gelsin. Bir yere kaçacak hali yok ya!'

"Onu nasıl yetiştirdiniz! Buraya getirirlerken adamlarıma etmediği küfür kalmamış!' diye kısık sesle söylendi Robocop kılıklı polis.

'Çocukluğundan beri hastalığıyla damgalanmış, bu yüzden kendini toplumdan dışlanmış hisseden bir kız çocuğunu nasıl yetiştirmek gerekirse öyle yetiştirdim!' diyerek odadan çıktı genç Cilmaya.

Yatağımdan kalkıp internete bağlı bir bilgisayar bulunca hemen yazdım: Osteogene_ Neydi yahu? Google beni tamamladı. Osteogenesis Imperfecta: Tip 1 kollajenin yapı veya sentez bozukluğuna bağlı olarak gelişen, çocuklarda yaygın osteoporoz ve buna bağlı kemiklerde frajilite, kırıklar ve deformitelerle karşımıza çıkan kalıtsal bir bağ dokusu hastalığıdır. Kemiklerde Frajilite ne lan? HASSASİYET. Imperfecta'nın kelime anlamı MÜKEMMEL OLMAYAN. KIRIKLAR. DEFORMİTE. Deformite ne? Şekil bozukluğu. Bende mi? Deveye demişler neren doğru? Gülmek istedim. Sonra ağlamak. Kemik kırıkları ve şekil bozukluğu varmış bende. Ağlarken uyuyakalmışım.

* * *

Hırsızlık olayından bir hafta sonra, transformatör fabrikasının sahibi Dündar Bey mahalleye teşrif etti. Tanıyan var mı diye, sağa sola o gece hırsızları kıskıvrak yakalayan delikanlıyı soruyordu.

Mavi Suzuki motosiklete bindim. Mahallelinin ayaküstü toplandığı sokağın başına kadar geriledim, geriledim. Ne yapıyor bu deli dercesine herkes beni izlemeye başladı. Sonra, frenini nihayet tamir edebildiğim Suzuki Inazuma'nın Japonca'da yıldırım manasına gelen isminin hakkını verircesine hızlanarak boş arsanın kıyısında yan yana duran üç çöp konteynırına motorla adeta daldım. Motor konteynırlara takılı kaldı, bedenim arsanın ortasına fırladı. Zaten şekilsiz olan bedenim tekrar bir patates çuvalı halini aldığında arsanın ortasında hareketsiz yatıyordum.

Mahalleli şaşkınlıktan ağzı bir karış açık olan biteni izlerken yardıma bile gelemediler. 'Taksök…' diye fısıldadı bazıları. Cenazem şenlikli olacaktı.

Devam edecek…

Yusuf Gürkan

Painkiller: Hell and Damnation
(İnceleme)

Herkese merhabalar! Yeniden; bir oyun inceleme ile birlikteyiz. Nasılsınız sessiz topluluk? Nasıl gidiyor? İncelemelerden memnun musunuz? Hadi yine Video oyunları dünyasın da kaybolalım.

Herkese merhabalar! Yeniden; bir oyun inceleme ile birlikteyiz. Nasılsınız sessiz topluluk? Nasıl gidiyor? İncelemelerden memnun musunuz? Hadi yine Video oyunları dünyasın da kaybolalım. Bugün size tanıtacağım oyun ise; başlıktan da anladığınız üzere, Painkiller… Ne demek Painkiller? Tabi ki ağrı kesici… Peki oyunumuzun ağrı kesici ile ne ilgisi var? Tabi ki Painkiller efsane Heavy Metal grubu Judas Priest' in bir şarkısının ismidir. Gelmiş geçmiş en çok dinlenen Heavy Metal parçalarından biridir, çok ama çok dinlenmiştir. YouTube dinlenmesini sallayın o şarkı çok daha eski… E abi Metal Müzik ne alaka? Niye girdin bu alana? Dediğinizi duyar gibiyim. Sabredin dostlarım; çünkü bu oyun tamamen Heavy Metal Müzik üzerine kurulmuş bir oyundur. Tamamen bu kültürü yansıtır ve gösterir.

Sadece bu kültürden izler taşımaz. Bizzat yaşamanıza olanak sağlar. Şöyle ki; bölümün başındasınız sakin sakin ortamı, haritayı keşfetmeye çalışıyorsunuz. O zaman herhangi bir müzik çalmaz. Sadece ambiyans müzikleri kulaklarınızı dinlendirir. Ama birden ortam hareketlenir; siz silahlarınızı kuşanmaya başlarken çoktan Cehennemin yaratıkları etrafınızı sarmıştır bile… Birden son gaz Endüstriyel tatlar barındıran, Metal Müzik çalmaya başlar. Cehennemden üzerinize akın akın yaratıklar yağmaya başlar. Tabi ki tek yapacağınız; Silahlarınıza sarılıp, katliam yaratmak. Bu oyun bunun üzerine kurulu. Tek yaptığınız reflekslerinize güvenip öldürmek. Tamamen refleks bir oyun.

Görev Ne Hacı?

Hikâyeye gelecek olursak; Daniel Garner adında bir eleman, eşiyle birlikte gecenin içinde arabasıyla yol almaktadır. Birdenbire korkunç bir trafik kazası olur. Elemanımızın eşi Catherine ve kendisi kazada ölür. Görevli melek Catherine' e cennet e gideceğini söyler. Catherine' in ruhu; Cennet e doğru yol alır. Adamımız, katilimiz ise arafta kalır. Tek istediği, eşine kavuşabilmektir. Bu işlerle görevli Baş Melek; Cennete gitmek istiyorsa, Cehennem yaratıklarının Cennete düzenleyeceği saldırıyı durdurmasını ister. Bu saldırıyı durdurup; Cehennem yaratıklarını öldürüp, Cennetin güvenliğini sağlarsa ona Cennet' i vadeder. Tabi ona verdiği ilginç bir silah vardır, bu silah minik testere daireleri atmakta, aynı zamanda öldürdüğü yaratıkların ruhlarını toplamaktadır. Bu ruh toplayan silahla 7000 (Yedi bin) ruh toplamasını ister. Yedi bin ruhu toplar ve görevi yerine getirirse ona; Catherine'i

göreceğini ve sonsuza kadar onunla Cennette kalabileceğini söyler. Kahramanımız oyunun teması üzerine bir metalcidir. Görüntüsü ise; siyah deri mont, deri postallar ve kızgın bir yüzden oluşur. Tabi bu görevlerde ona eşlik eden "Eve" adında bir Rahibe vardır. Bu Rahibe görevlerde ve ara videolarda görünür. Kendisi de Arafta kalmış ve Daniel'e yardım etmektedir. Beraber çalışırlar. Birbirlerinin arkasını kollarlar. Sonuçta; Cehennem tekin bir yer değil.

Cehennemde gezindikçe; büyük salonlar, küçük rutubetli dar dehlizler, şatolar, katedraller, hatta lunapark gibi birbirinden güzel harita tasarımları bizi karşılar. Hatta; haritalara göre aynı temada yaratıklar, onları havaya uçurmamız için ve tabi ki ruhlarını toplamamız için bizi beklemektedir. Oyunun yayıncıları oyunun Steam'deki tanıtım yazısın şöyle bir not eklemişler; "Bu oyunda; AK-47 veya M-16 gibi silahlar bulunmaz. Yalnızca Cehennem yapımı 666 kalibre silahlar bulunmaktadır." Bu not da size oyunu oynatmayacaksa başka hiçbir şey oynatmaz. Müziği sonuna kadar açın ve çılgınlar gibi Cehennemin karanlık koridorlarında avlanın. Metal tutkusunu sonuna kadar işlemiş bu oyundan sonuna kadar keyif alın. Tabi bir de çok fazla düşman öldürünce adrenalin seviyemiz yükseliyor ve… Tahmin edin ne oluyor… Yaratık görüşüne sahip oluyoruz ve düşmanlarımıza yalnızca tek atarak ilerliyoruz. Yani; yaratık öldüre öldüre en sonunda onların iç güdülerine sahip oluyoruz. Hatta oyunda önünüze Tarot Kartları çıkıyor. Bunları e tuşuna basarak aktive ediyoruz. Her kartın farklı bir özelliği var. Kimisi, yarım hasar

almanızı sağlıyor, kimisi iki kat hasar vermenizi sağlıyor. En fazla üç kart kullanabilirsiniz. Keyfinize göre seçin ve aksiyonun kurallarını belirleyin.

Beraber Oynayak mı Hacı?

Tabi ki beraber oynayalım. Tamam da nasıl olacak? Diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Çok basit Xinput3 destekli bir adet gamepadiniz (oyun kontrolcünüz) varsa… Hemen Bilgisayarınıza bağlayın ve eğlenceden mahrum kalmayın. Hatırlarsanız; hikâye de "Eve" adında bir Rahibe den bahsetmiştim. İkinci oyuncu da O rahibenin kontrolünü alıyor. Birinci oyuncu ise; Tabi ki "Daniel Garner" oluyor. İki kişilik kıyamet yola çıkıyor. Ve Cehennem tamamen kana bulanıyor. Ben; yakın arkadaşım, hatta kendisini dostum diye tanımladığım "Yasin" ile oynadım. Kendisi aynı zamanda beraber açığımız bloğumuzun yazar kadrosundadır. İki kişi olunca Yedi bin ruh toplamak daha basit bir iş gibi görünüyor. Ama bu Cehennemin birbirinden ürkütücü yaratıklarının ruhlarını almak, öyle hiç de tahmin edildiği gibi kolay değil. Sizi uyarayım. Oyunda birkaç zorluk ayarı bulunuyor. Daydream; en kolayı. Nightmare; en zor. Oynayabilecek çok az kişinin olduğu bir zorluk seviyesi. Uyarmadı demeyin. Direk oyunu öğrenmeden Nightmare'de başlarsanız; sinir krizleri geçirebilirsiniz.

Oyunumuzda; Makineli tüfekten, minigun a, roket atar dan, yaşayan ölülere kazık çakan bir kazık atara, elektrik ve çivi atan silahlara kadar pek çok silah çeşidi bulunuyor. Bunlarla pek ala düşmanlara karşı koyabilir. Onları mahvedebilirsiniz. Seçtiğiniz zorluk seviyesine göre; daha çok veya daha az cephane paketleriyle karşılaşıyorsunuz. Kolay seçenekte oyun size daha çok cephane paketi veriyor. Sağda solda, haritanın çeşitli bölümlerinde bunlara rastlayabiliyorsunuz. Daha zor ya da en zor seçenekleri seçerseniz… Çok az cephane ile karşılaşıyorsunuz; hatta, daha çok hasar alıp, daha az hasar veriyorsunuz. Kendi ekseni etrafında dönen dönen bıçaklar ise en sevdiğim silah oldu. Cephaneniz biterse bu kılıç benzeri silah ile rakiplerinizi kanlar içinde doğruyorsunuz. Yani göğüs göğüse çarpışma hissini de yaşayabiliyorsunuz bu güzide oyunumuz da. Her bölüm sonunda ise; o bölümün en yüksek kademeli iblisi bulunuyor. Yani Level Boss… O bölümün patronu oluyor. Onu öldürmeden o bölüm bitmiyor. Bu bahsettiğim Level Boss'lar normal yaratıkların en az 10 katı daha büyük, kocaman cehennem ari korkunç yaratıklar ve iğrenç sesler çıkarıyorlar.

Sonuç olarak; bu oyun gerçekten verdiğiniz parayı hak ediyor. Steam fiyatı ise; 31 TL aslında çok pahalı sayılmaz. Hatta indirimi beklerseniz 8 TL'ye bile alabilirsiniz. Ben öyle yaptım. Oyunu istek listenize ekleyip, indirime girdiğinde size bildirim gelmesini bekleyeceksiniz. Bu kadar basit…

Herkese keyifli oyunlar! Görüşmek üzere.

Atilla Bilgen

"Ne yazıyorsun böyle?" Gök gürültüsüne benzer bir sesle adeta kükremişti. Neye uğradığını şaşıran Veli dayak yemişçesine başını omuzlarına gömdü ve kekeleyerek "Öööönemli bir şey değil efendim. Heeherzamaki yazışmalar." dedi. Maşallah Hoca kötü bir tat almışçasına yüzünü buruşturdu ve "Gazetecilere demeç mi hazırlıyorsun!" diye sordu.

HERMES DOLANDIRICILARIN ŞAHIYDI!

Maşallah Hoca hışımla içeri girdiğinde, dizlerinin altına kadar uzanan düğmesiz beyaz cübbesinin etekleri, havalanmak isteyen bir kuşun kanatları gibi iki yana savruluyordu. Masasında oturmuş harıl harıl bir şeyler yazmakta olan Veli onu görür görmez hemen ayağa fırladı ve gülümseyerek "Efendim, hoş geldiniz. Sefalar getirdiniz." dedi. Maşallah Hoca bir müddet ses çıkartmadan yüzüne baktı. Kara gözlerinden adeta ateş fışkırtıyordu. Bu duruma alışık olmayan Veli'nin gülümsemesi dondu, yüzü sarardı.

"Ne yazıyorsun böyle?"

Gök gürültüsüne benzer bir sesle adeta kükremişti. Neye uğradığını şaşıran Veli dayak yemişçesine başını omuzlarına gömdü ve kekeleyerek "Öööönemli bir şey değil efendim. Heeherzamaki yazışmalar." dedi. Maşallah Hoca kötü bir tat almışçasına yüzünü buruşturdu ve "Gazetecilere demeç mi hazırlıyorsun!" diye sordu. Veli nasıl cevap vereceğini bilememenin çaresizliğiyle "Aaaanlayamadım efendim. Neee demeci?" diye mırıldandı.

"Kameraların karşısında konuşurken hiç böyle kekelemiyordun."

Tükürüğünü yüzünde hissedebileceği kadar ona yakındı, ancak duyduğu panikten dolayı ne silebildi ne de bir adım gerileyebildi.

"Ne susuyorsun cevap versene."

Odada bir top gibi patlayan bu sözle birlikte Veli'nin ayakları titredi. Sonunun yaklaştığını anlamıştı, ama sebebini bir türlü bulamıyordu. Kelime-i şahadet getirmeden önce cesaretini toplayıp başını kaldırdı ve son bir umutla yüzüne baktı. Gözlerinde şaka yaptığını gösteren muzip bir bakış yoktu, aksine korkutucu bir kararlılık vardı ve bu ortamı daha da ürkütücü bir hale sokmuştu.

"Neeene söylememi istiyorsunuz?" diye kekeledi.

"Veli Efendi basın bugünlerde nelerden bahsediyor? Hele bir ondan bahset."

Sorunun anlamsızlığı üzerine hiç kafa yormadı, zaten vakti de yoktu. Derin bir nefes aldı ve "Ooooo…" diye söze başladı, ne var ki duyduğu heyecandan dolayı kelimenin sonunu bir türlü getiremedi.

"Demek o kadar çok haber var. Birinden başla bakalım Veli Efendi!"

"Haahayır hocam çok haber yok. Ooooooohal uzatılmış. Biiibir de…"

Maşallah Hoca yumruğunu masaya indirmeseydi spor haberlerine dek sayacaktı.

"Sen benimle alay mı ediyorsun be adam?"

Cinnetle bağırırcasına yüksek çıkmıştı sesi. Ve bu ses Veli'nin kalan son gücünü silip süpürdü.

"Eeeeşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve…"

"Kelime-i şahadet getirmek için acele etme Veli Efendi! Daha karpuz keseceğiz! Karpuz bulamazsak seni keseceğim."

"Aaaama önce hatamı söyleyin bari."

"Demek bilmiyorsun. Bak buna çok şaşırdım!" dedi ve karşısındaki koltuğa oturup arkasına yaslandı. Bir süre yere baktı, ardından eliyle etrafı göstererek "Burası neresi Veli Efendi?" diye sordu.

"Buuubunu bilmeyecek ne var? Tüütürkiye'nin ilk cin çıkarma hastanesi! "

"Haklısın, ama biz asla ve kata buraya cin çıkarma hastanesi demiyoruz. Neden? Çünkü başımızın belaya girmesini istemiyoruz. Bu yüzden buraya ne diyoruz; hacamat merkezi. Öyle değil mi Veli Efendi?"

"Öööyle diyoruz, aaama o zaman da insanlar ne yaptığımız bilmiyor. Buuu durumda para kazanamayız. Reereklam şart efendim."

"Tövbe estagfurullah! A benim geri zekâlı müdürüm, fısıltı gazetesi ne işe yarıyor?"

Veli söylenenleri sindirmek için bir süre sessiz kalıp düşündü ve nasıl olduysa birden her şeyi çözdü! Maşallah Hocanın derdi paraydı. Reklâm yaptırdığına kızmıştı. Daha doğrusu cebinden para çıktığına! Olayı anlamanın rahatlığıyla yüzü aydınlandı. Hafifçe gülümseyerek koltuğuna oturdu ve "Önce bir çay içelim Hocam, sonra ben size her şeyi anlatacağım." dedi

"Yok yok önce ben seni bir güzel doğrayayım, sonra konuşuruz."dedi

"Şehadet mertebesine sizin o nur dolu ellerinizle ulaşmak bana sadece saadet verir ."

"Bana bak sen neden kekelemiyorsun?"

"Latife yaptığınızı anladığım için. Evet ne içiyorsunuz Hocam?"

"Tövbe estagfurullah! Adama

seni keseceğim diyorum, bana ne içersin diye soruyor!"

"Ha ha ha… Meraklanmayın hocam hastanemizin reklâmını parayla yaptırmadım Sizin kadar olmasa da kendi çapımızda basın camiasında tanıdıklarımız var. Sağa sola birkaç telefon açtım ve gördüğünüz gibi bugün herkes Türkiye'nin ilk ve tek cin çıkarma hastanesinden bahsediyor. Bitmedi. Tanıdık bir tabelacıyla anlaştım gayet makul fiyata binamızı "Maşallah Manevi Şifa Merkezi" tabelalarıyla donattım."

"İyi bok yedin."

"Bunu da latife olarak alıyorum."

"Ulan Veli hala ne halt yediğinin farkında değilsin. Gazeteler çarşaf çarşaf bizden bahsediyor!"

"Teveccühünüz. Ne öğrendiysem sizden öğrendim hocam."

"Ulan cin çıkarta çıkarta cinliğini kaybetmişsin!" dedikten sonra, cübbesinin iç cebinden dörde katlanmış bir gazete sayfası çıkarttı ve siyah kalemle çizdiği yeri göstererek "Oku bakayım şurayı" dedi. Veli gazeteyi alıp işaretlenen yere baktı, ardından hafifçe tebessüm ederek "Ooo bu haberi ezbere biliyorum. Bizim hastaneden bahsediyor." dedi.

"Oku."

""Maşallah Manevi şifa Merkezinin halkla ilişkiler müdürü Veli Gözütok gazetemize verdiği demeçte; amaçlarının şarlatanlıklara savaş açmak olduğunu söyledi." Nasıl konuşmuşum ama! On numara değil mi?"

"Veli!"

"Tamam kızmayın devam ediyorum. Türkiye'nin ilk cin çıkarma hastanesinin kendilerine ait olduğunu belirten Gözütok, hastanelerinde cin çıkarmadan büyü bozmaya kadar her türlü işlerin büyük bir itinayla yapıldığını söyledi."

"Bu ne şimdi Veli? Açık açık ihbar etmişsin bizi."

"Dur hemen celallenme hocam gazetecilere sebebini söyledim. Bak onu da yazmışlar: Gözütok amaçlarının merdiven altından çıkıp kurumsallaşmak olduğunu belirtti. Madem halkımız bu tür tedaviye bir ihtiyaç duyuyor, öyle ise bu işi kalpazanların, cahillerin eline bırakmayalım. Nasıl ama?"

"Tövbe estagfurullah!"

"Gelenler hazırlıklı olsun diye fiyatlarımız da söyledim hocam. Bak dinle: Öncelikle cin var mı yok mu diye bakıyoruz. Buna bakım deniyor ve fiyatı sadece yüz lira! Eğer varsa o zaman tedaviye geçiliyor. Cin çıkarmanın seansı ise dört yüz lira. Cin zayıfsa iş kolay, ama güçlüyse uğraşmak gerek. O zaman her seans için ücret alıyoruz. Telefonda büyü bakımı isteyen olursa, kredi kartından iki yüz lira çekerek büyüyü anında bertaraf ediyoruz. Hastane bünyemizde kadrolu her tür varlık mevcuttur! Zaman zaman onlardan yardım alarak kaybolan, çalınan eşyaları altı yüz lira karşılığında nokta atışı yaparak buluyoruz."

"Veli!"

"Emret hocam."

"Sen hep böyle saf mıydın yoksa sonradan mı böyle oldun. Oğlum sağlık bakanlığı yetmezmiş gibi kurumumuzu maliyeye de ihbar etmişsin. Yaktın ulan bizi!"

"Ama hocam sosyal mesaj da verdim."

"Öyle mi? Bak ondan hiç haberim yok. Söyle de öğreneyim bari."

""Gözütok ilgililere seslenerek SSK'nın hastanelerini tanımasını istedi. Amaçlarının cinlerin kökünü kazımak olduğunu belirten Gözütok, ancak bunun için SSK'nın yardımı şart dedi." Buna ne diyeceksin?"

"Tövbe tövbe! Millet deliye hasret ben akıllıya."

"Hastanemizin ne kadar ciddi bir müessese olduğunu belirtmek için, hastaların iç organlarında asla cin unutmadığımızı, çıkardığımız cinleri cin patoloji merkezinde incelediğimizi ve çıkan neticeye göre hastalara gerekli muskaları verdiğimizi ayrıca belittim."

"Allah'ım sen benim aklıma mukayyet ol! Gazetecilere adımı neden verdin Veli?"

"Sizin ne büyük insan olduğunuzu anlamaları için. Bakın dediklerimi noktasına

kadar yazmışlar. Okuyayım da dinle: Hastane sahibi Maşallah Karayılan'dan büyük bir övgüyle bahseden Gözütok, Maşallah Hocanın Özbekistan'da astral seyahat konusunda eğitim aldığını söyledi. Astral seyahat ve Allah vergisi bio enerji yeteneği sayesinde hastalara şifa dağıttığını belirtti."

"Veli!"

"Efendim hocam?"

"Biraz evvel kelime-i şahadet getiriyordun da engellemiştim ya."

"Evet hocam."

"Şimdi tam zamanı!"

****

Sağlık bakanlığından gelen müfettişler polis eşliğinde içeri girdiklerinde, Maşallah Hoca Veli'yi masanın üzerine yatırmış, boğazını sıkıyordu. İfadelerinin alınması için götürüldükleri merkezde Maşallah Hoca tüm suçlamaları reddederken, Veli sadece kekeledi Sorgulamalarının ardından geceyi geçirmeleri için nezarethaneye alındılar. Odadaki bankların birinde boylu boyunca uzanmış olan adam, onları görünce yerinden doğruldu ve "Geçmiş olsun abilerim." dedi.

"Eyvallah" dedi Maşallah.

"Aaaaallah rrrrazı olsun." diye kekeledi Veli.

"Yanlış anlamayın abilerim, lakin asıl sizi buraya getirenlerden Allah razı olsun. Neden derseniz, nezarethane dediğin kalabalık olur be abiciğim! Oysa burası nedense bomboş! Otur otur insanın canı sıkılıyor."

"Daha ne istiyorsun, vur kafayı yat işte." dedi Maşallah.

"Yat yat nereye kadar abiciğim? Ama siz de böyle ayakta kaldınız! Geçin oturun söyle, rahatınıza bakın. Ne içersiniz diye sormuyorum zira buranın servisi berbat!"

Elli elli beş yaşlarında olduğunu tahmin ettiği zayıf bedenli, kıvırcık sakallı, iri burunlu adamı tepeden aşağıya süzen Maşallah Hoca hafifçe tebessüm ederek, "Madem ısrar ediyorsun oturalım bari." dedi. İri cüssesiyle ortadaki banka yayılınca, Veli kendisine ancak yarım götlük yer bulabildi. Ellerini dizlerine koyarak bir süre sessizce etrafına bakınan Maşallah Hoca, ardından iri burunlu adama dönerek "Allah kurtarsın birader. Neden buradasın?" diye sordu.

"Cinin teki çarptı beni abiciğim!"

"Cin mi? Hayırdır nasıl yaptı bunu?"

"Şimdi abiciğim arkadaşın teki yemeğe davet etti. Bir güzel yedik içtik. Meğerse adam cinmiş! Hesabı ödemeden ortalıktan kayboldu. Tabi garson arkadaşlar bu işe bozulunca onların eşliğinde buraya geldik. Sağ olsun polis abilerim gece yatıya kalmam için ısrar ettiler. Kıramadım onları!"

"Bu kadar uğraşacağına hesabı ödeseydin ya."

"Hangi parayla? Siz değerli abilerim neden buradalar?"

"Biibiz de ciicinden ötürü buradayız." dedi Veli.

"Bu akşam cinlerin işi gücü yok galiba? Sizi hangi cin çarptı abiciğim?"

"Çaarpmaaadı. Biiizzz…"

"Bir sus be Veli. Zaten sinirliyim çarpmayayım seni."

"Heehep beni suçluyorsun hooohocam? Haaaahalbuki ne yaaayaptıysam sizin için yaptım."

"Yapma Veli. Bir daha benim için bir şey yapma!"

"Hayırdır abiciğim. Mevzu derin galiba."

Maşallah Hoca gün içerisinde yaşadıklarından dolayı doluydu. Anlatmak için aslında yanıp tutuşuyordu, ne var ki karşısındakini tanımıyordu. Bu yüzden "Boş ver" dedi. İri burunlu adam tepelerindeki kamerayı işaret ederek "Rahatça konuşabilirsin abiciğim. Sadece görüntü alıyor. Ses nanay." dedi. Maşallah Hoca sessizliğini devam ettirdiyse de Veli susmadı: "Saaasayemde meeeemerdiven altından çıktık. Reeereklam Allah'ını yaptım. Heeerkes bizden bahsediyor. Aaama yine de bana kızıyorsun?"

"Ulan Veli cin çıkartıyorsak bu alenen ilan mı edilir? dedi Maşallah.

"Neeneden hocam? Maamaksat halka hizmet değil mi?"

"Tövbe estagfurullah adam

hala neden diyor! Ulan bu iş yasal değil, dolayısıyla hastanesi olmaz! Basına açıklama yapmakla da alenen bizi dolandırıcılıktan ihbar ettin."

"Haaaa demek dolandırıcılıktan aldılar sizi içeriye."

"Elhamdülillah dolandırıcı değiliz kardeşim. Zira bizim işimiz de alan da razı veren de."

"Valla abiciğim benim için fark etmez, lakin adın bir kere çıktı mı, bundan böyle ne yapsan boş."

"Ah Veli ah yaktın beni!"

"Homeros der ki; Öyle bir oğlan doğurdu ki Maia, her işe eli yatkın, kurnaz, hırsız, sığırtmaç, rüya taşıyıcısı. Baban seni büyük bir bela olsun diye verdi zaten ölümlü insanlara ve ölümsüz tanrılara."

"Töve tövbe! Veli yetmezmiş gibi bir de sen mi çıktın karşıma? Kim kime neyi verdi kardeşim?"

"Zeus'un oğlu Hermes'ten bahsediyordum abiciğim."

"Niye bahsediyorsun kardeşim? Hem o kim?"

"Öyle deme abiciğim, Zeus'un oğlu Hermes bir nevi deden sayılır! Zira o dolandırıcıların şahıdır! Başka bir tabirle en fırıldak, en cin fikirli tanrıdır. Yetenekli bir hırsız ve iyi bir yalancı olmasının yanında son derece güzel ve inandırıcı konuşur. Bu özelliğiyle kandıramayacağı kimse yoktur."

"Aaaynı bizm hoca."

"Veli!"

"Zarın mucidi olması nedeniyle kumarbazlar da onu talih tanrısı olarak kabul eder ve önünde saygıyla eğilirlerdi."

"Bu kadar lüzumsuz şeyi nereden biliyorsun? Hem söylesene kimsin sen?"

İri burunlu adam oturduğu banktan ayağa kalktı, kepçe kulaklarını örten uzamış saçlarını eliyle söyle bir düzeltti ve Maşallah Hoca'nın karşısında hazır ola geçercesine topuklarını birleştirip kollarını gövdesinin iki yanına koydu. Ardından tekmil verircesine bir solukta kendini tanıttı.

"Bendeniz Homeros. Homeros Hüsnü! Gereksiz şeyleri iyi bilirim, zira mitolojidir benim ilgi alanım."

"Hermes'ten bana ne kardeşim?"

"Öyle deme abiciğim. Buraya neden düştün; dolandırıcılıktan. Hermes kim; dolandırıcıların tanrısı. Buradan seni kim kurtarır?"

"Hermes mi?"

"Aynen abiciğim."

"Nasıl olacak bu iş?"

"Bak şimdi abiciğim. Ama bir dakika… Bu iş bedavaya olmaz. Biliyorsun buraya parasızlıktan düştüm. Bir sakal atarsan anlatırım."

"O iş kolay Homeros. Anlat bakalım."

"Hermes'in torununa güvenecek kadar aptal değilim."

"Asla ve kata olmaz. Önce fikir sonra para!"

"O zaman asla ve kata konuşmam. Deden Hermes der ki; torunuma güvenme önce parayı sonra anlat."

"Tövbe estagfurullah! Be adam ya verdiğin fikir bir işe yaramazsa?"

"Abiciğim bir senin cüssene bak bir benimkine. Üflesen uçarım! Kafana yatmazsa veririm, vermezsem döversin."

Maşallah gözlerini tavana dikip bir süre düşündü, ardından "Tamam Homeros anlaştık." dedi ve cebinden çıkarttığı paranın bir kısmını verdi. Homeros başını iki yana sallayarak "Abiciğim beğenmezsen nasılsa geri alacaksın. Bari tamamını ver de şu zavallı kardeşinin cebi üç beş dakika biraz para görsün."

Günün yorgunluğun ve stresi Maşallah'ın üzerine çökmüştü. Başı çatlarcasına ağrıyor, bir konu üzerinde düşünmek bile onu yoruyordu. Bu yüzden Homeros'u fazla konuşturmayıp paranın geri kalanını uzattı. Homeros sakalına sürüp "Allah bereket versin." dedi ve ardından Maşallah'ın yanındaki banka oturup ayak ayak üstüne attı.

"Şimdi güzel abiciğim Hermes tanrıların en kurnazı ve en hızlısıydı. Bu özelliğini sonradan kazanmadı, doğuştan öyleydi. Allah seni inandırsın doğduğunun sabahı beşiğini gizlice terk edip dışarı çıktı."

"Ulan atıyorsun bari usturuplu at. Bir çocuk doğar doğmaz nasıl

dışarı çıkar?"

"Abi unuttuğun bir şey var, o bir tanrı! Ne isterse yapar. Neyse dışarıda dolaşırken bir kaplumbağa buldu. Bunun kabuğuna iki sopa ve öldürülmüş hayvanların bağırsaklarından lifler takarak bir müzik aleti icat etti. Adına da lir dedi.

"Töve tövbe! Bütün bunları yeni doğmuş bebek mi yapıyor?"

"Aynen. Bu arada karnı acıktı. Ne de olsa el kadar bebek! Can da et çekince, sen git büyük abisi Apollon'nun elli sığırını çal."

"Yok deve!"

"Yok deve değil abi, sığır. Kimse anlamasın diye gece boyunca hayvanları geriye doğru yürüttü, kendisinin izleri silinsin diye de ağaç dallarından ördüğü sandaletler giydi."

"Maşallah! Bu yaşta bu akıl!"

"Yolda yaşlı bir adam olanları görür. Uzun yaşamak istiyorsan seninle ilgisi olmayan konularda susmayı öğren diyerek onu tehdit eder. Bu arada sığırları bir mağaraya kapatır. İki tanesini kesip kızartır ve bir şey söylememeleri için tanrılara rüşvet olarak verir."

"Tü tü tü. Allah nazarlardan korusun."

"Sonra da sandaletlerini ırmağa atıp gizlice mağarasına döndü ve beşiğine kıvrılıp yattı. Güneş doğduğunda Apollon öküzlerin yokluğunu fark edip küplere bindi. Tanrısal sezgileriyle Hermes'in çaldığını anlayıp soluğu mağarada aldı ve sığırlarımı ver diye tutturdu."

"İnkâr etsin. Nasılsa ispatlayamaz."

"Deden de senin dediğini yaptı. "Ne sığırı?" dedi. "Ben daha bir günlük bebeğim." dedi. "Bu halde nasıl sığır çalarım?" dedi. Ama Apollon'da anasının gözüydü. İnanmadı Hermes'e ve kulağından tuttuğu gibi babaları Zeus'a götürdü."

"Ne yaptı Zeus?"

"Babasına göz kırparak "Baba, şimdi saçma sapan bir öykü dinleyeceksin. Ben açık yürekliyim, yalan dolan da bilmem." dedi. Tabi Zeus yemedi bunu. Oğlunun sevimli şeytanlıklarına gülse de sığırları vermesini emreder. İki sığırın öldüğünü gören Apollon küplere bindi, ama Hermes icat ettiği liri ona hediye edince yatıştı. Üstelik bu müzik aletini o denli beğendi ki kardeşine altından bir çoban değneği armağan etti."

"Eee şimdi bunun bana ne faydası var?"

"Yarın sabah Zeus'un, yani hâkimin karşısına çıktığında aynı deden Hermes gibi hakime göz kırparak masum olduğunu söyleyeceksin."

"Tövbe estagfurullah ben de ciddi ciddi oturmuş seni dinliyorum. Zeus'un yemediği yalanı hâkim mi yiyecek?

"Ama seninki yalan değil ki abiciğim. Dolandırıcı mısın?"

"Asla ve kata."

"Eeee o zaman mesele yok. Hâkim inanır!"

"Oradan bakınca gerçekten o kadar saf mı görünüyorum?"

"Asla ve kata abiciğim."

"O zaman uzun etme de ver paraları."

"Madem kafana yatmadı verelim abiciğim. Yalnız önce bir dakikanı rica edeceğim." dedi. Ardından hızla ayağa kalktı ve parmaklıkların yanına gidip olanca gücüyle nöbetçiyi çağırdı. Maşallah daha ne olduğunu anlayamadan polis kapıya geldi ve ne istediğini sordu. Cebinden çıkarttığı paraları polise gösteren Homeros, "Sevgili polis abiciğim; değerli insan, fukara babası Maşallah Hoca başıma gelenleri duyunca çok üzüldü. Bir insan aç karnını doyurdu diye nasıl hapse atılır diyerek gözyaşı döktü. Bu yetmezmiş gibi gerekli parayı bana verdi. Şimdi müsaade ederseniz yediklerimin ücretini vermek istiyorum." dedi. Polis Maşallah Hoca'ya bakıp "Anlattıkları doğru mu?" diye sordu. Hayır diyeceği sırada, bir çulsuz tarafından dolandırıldığı duyulacak olursa milletin ağzına sakız olacağı aklına geldi. İstemeye istemeye başını olumlu anlamda sallayıp "Komşusu aç yatarken tok yatan bizden değildir." dedi. Bu sözü üzerine polis kapıyı açtı. Homeros dışarı çıkmadan önce Maşallah'a döndü ve "Allah sizi de bir an önce kurtarsın abiciğim!"dedi.

Mehmet Berk Yaltırık

Kasrın dehlizinde sonu hiç hayırla bitmeyecek derin bir ölüm sessizliği hüküm sürmeye başlamıştı. Sanki Abdülharis'le Muzaffer'in aralarında fırtına bulutları toplanmıştı da yıldırımların sağa sola savrulması bekleniyordu.

VARKOLAKLARIN GECESİ
Bölüm 11

Kasrın dehlizinde sonu hiç hayırla bitmeyecek derin bir ölüm sessizliği hüküm sürmeye başlamıştı. Sanki Abdülharis'le Muzaffer'in aralarında fırtına bulutları toplanmıştı da yıldırımların sağa sola savrulması bekleniyordu. Engin pot kırdığını geç fark etmişti. Abdülharis'in gözlerine baktığı zaman onun hiç konuşmadan insanı tehdit edebilmesine, olduğu yerde adeta kamçılarcasına ezmesine hayret etmişti. Daha sonra Muzaffer Taş'ın öykülerinde bahsettiği bir detayı anımsayınca hayreti daha da büyüdü: Karşısındaki kişi kısmen ölü de olsa kanlı canlı bir Rumeli ayanıydı. Osmanlı'nın çöküş senelerinde ordulara çetelere hükmetmiş, merkezi idare kurulana dek taşrayı kasıp kavurmuşlardı. Vergi, öşürcü ve baskı temalı halk söylencelerinin, türkülerinin en büyük müsebbiplerinden biri tam karşısındaydı.

Muzaffer'in boğazını temizlemesi tehlikeli sessizliği bozdu: "Bunları sonra konuşuruz paşa hazretleri. Şimdi daha önemli bir mesele var. Onun için kapınızı çalma cüretinde bulunduk…"

"Benim pek yardım istenecek türde bir zat olmadığımı bilmediğini kabul ediyorum."

"Size bahsedeceğim şeyden sonra kayıtsızlığınızı koruyup koruyamayacağınızı merak ediyorum paşam."

"Küstah! Bu ne cüret!"

"Maksadım saygısızlık değil paşam. Edirne'ye benim zanaatımı aşan türde bir şey geldi. Tek başımıza alt edemeyeceğimiz bir düşman. Varkolaklar Edirne'de!"

"Varkolak? Ha! Vırkalak derlerdi evvelden, Rumeli vilayetlerinde… Bir kan emiciyi def etmek için başka kan emici çağırdığına göre mesleğinin acemisisin…"

"Hayır paşam varkolak olan varkolaklardan bahsetmiyorum. Lakapları Varkolak. Dmitar'la kardeşi Danica… Kazanluklu Dmitar Voyvoda! Eski Zağra kasabı!"

Abdülharis bir an duraksadı. Gözlerinde tehditkâr bir parıltı peyda oldu: "O köpeğin buralarda ne işi var?"

"Tanıdığınızı tahmin etmiştim."

"Gıyaben. Namını duydum. Buralara hiç sokulmadı. Ne yaşarken ne ölüyken. O da beni duymuştur. Edirne'ye kalkıp gelmesi tuhaf… Edirne sahiplidir."

"Edirne'de bir başka azametli hortlak mı var?"

"Kim olduğunu sana söyleyemem ama Dmitar böyle kalkıp geldiğine göre artık yok demek."

Engin söze girdi: "Sizce neden Edirne'ye gelmiş olabilir?"

Abdülharis omuzlarını silkti: "Ancak şeytan bilir. Hortlakken yaptıkları bile kulağıma çalındıysa işiniz çok zor. Peki, siz nasıl çattınız ona?"

Kâh Muzaffer kâh Engin yaşadıklarını birer birer anlatmaya başladı. Paşa sonuna kadar dinleyerek hiçbir şey sormadı, söylemedi. Yalnız konuşmanın bir yerinde Muzaffer'in Bulgar muhaciri olduğunu söyleyince neresi olduğunu sordu. Cadıcı Kırcaalili olduğunu söyleyince yine gözleri ışıldadı: "Dağlılardansın demek… Canını iyi kurtarmışsın. En çok sizinkileri sevmez o Dimitar. Çok çatışmıştır sizinkilerle. E malum Kırcaali'nin eşkıyası yaman olur. Oralarda ya kuzu yersin ya kurşun! Kuzu derken tabi her iki manada da… Sırma saçlı, al topuklu, beyaz gerdanlı kuzular…" O an Engin, Abdülharis'in yüzündeki sırıtıştan, hovarda misali bakışlarından rahatsız oldu. Karşısında kelimenin tam anlamıyla bir derebeyinin olduğunu bir kere daha anladı. Haraç toplayan, kadın oynatan ve asırlarca her iki anlamda da köylünün kanını emen korkunç bir derebeyi. Muzaffer'in arabadaki sözlerini hatırlayarak içinden: "İyi ki Yaren'i getirmemişiz!" deyiverdi.

Muzaffer sözlerini bitirince paşa ellerini arkasında kavuşturup ileri geri yürümeye başladı. Sessiz sakin adım atışında tekinsiz, ürpertici bir hava saklıydı. Ansızın geri döndüğünde gözleri yine ışıl ışıldı: "Pekâlâ. Sizinle geliyorum. Beni Varkolaklara götürün…"

Engin şaşırdı: "İkna oldunuz mu?"

Paşanın yüzünde tehditkâr bir ifade peyda oldu: "Bu iknalık bir vaziyet değil. Bir hortlak diğerinin bölgesine böyle yaklaşamaz. Edirne'ye elini kolunu sallayarak gelen buraya da gelebilir. Hem tek mevzu bu değil... Edirne'ye neden gelmiş olabilir?"

Engin kafasını karıştırdı: "Av alanını genişletme falan mı?"

"Anlaşıldı, bilmiyorsunuz… Ama ben sizin yerinize de düşündüm ve sanırım bir cevabım var."

Muzaffer: "Bir dakika… Siz Varkolakların Edirne'ye bir

sebeple gelmiş olabileceğini söylüyorsunuz."

Abdülharis'in kibirlenmesi gözle görülür raddedeydi: "Beni tetkik edene kadar Edirne'nin tarihi rivayetlerini tetkik etseydin Varkolakların maksadını anlardın. Asıl maksatları meçhul ama neden gelmiş olabileceklerini sanırım biliyorum. Varkolaklar ısırılarak değil lanetle dönüşenlerden. Bu onları daha kuvvetli yapıyor. Şanslınız ki benim de hortlayışım bir lanetle alakalı. Ben de en az onlar kadar tehlike ve kudret sahibiyim!"

"Bunun geliş sebepleriyle alakası ne paşam?"

"Gözden kaçırdığın bir husus var. Lanet. Yani büyü misali göze görünmez bir kuvvet. Böylesine fevkalade bir kuvvete malik herhangi bir mahluk, yerini yurdunu bırakıp başka bir toprağa geliyorsa muhakkak bir maksadı olmalı. İntikal ettiği toprak Edirne olunca bu maksat az çok ifşa olmuş demektir."

"Osmanlı'nın kayıtlara geçebilen hortlak vakalarında Edirne'nin ayrı bir yeri var, bununla mı alakalı?"

"Nihayet anlayabildin cadıcı! Neden bilmiyorum ama eskiden dahi konuşulduğunu hatırlarım, hortlak çıkmaya en müsait vilayetlerden olduğu söylenirdi halk ağzında."

"Bu lanetli varlıkları, bu toprakla ilgili çeken şey ne peki?"

"Eski mıntıkasında kanın köküne kıran girmediyse şayet daha fazla kudrete malik olmak. Yollarına çıkmadan bilmek nâmümkün."

"Hemen şehre hareket edelim paşa hazretleri…"

Engin'le Muzaffer kapıya yöneldikleri esnada paşanın duvara asılı karabelayı eline aldığını gördüler. Paşa eski bir arkadaşını seyreder gibi seyrediyordu kılıcı: "Kala-i Beç'ten avdet ederken buraya, evime üç şey getirebilmiştim. Kendimi, ruhumdaki karartıyı, bir de bunu…"

Abdülharis cümlesini bitirir bitirmez kılıcı kınından sıyırdı. Kadim silah ilk dövüldüğü zamanlardaki gibiydi. Namlusu tehditkârane ışıl ışıldı ve ölümcül görünüyordu. Birkaç kez sağa sola savuran Abdülharis kılıcı geri kınına sokup kayışlarından kemerine astı. Raftaki fötr şapkasını giyerek Osmanlı adabınca konuklarına önden buyurmalarını bir el jestiyle belli etti.

Karanlık dehlizde ilerlerlerken Engin, Muzaffer'e dönüp usulca sordu. Abdülharis'in işitebileceğini bilse de kendini alıkoyamamıştı:

"Muzaffer abi. Kala-i Beç ne demek?"

"Osmanlı döneminden bir tabir. Beç Kalesi demek. Viyana'nın eski adı."

"Viyana mı?"

"Abdülharis Paşa, Viyana gazilerindendir…"

Engin bu cümleyi duyunca istemsizce yutkunmuştu. Memleketinde, Sakarya'da yaşayıp yaşayabileceği yegâne metafizik deneyim geceleri sohbet ettikleri arkadaşlarının anlattığı cin-peri muhabbetleri, Kafkasya muhacirlerinin torunu olan akranlarından duyabileceği zızlam benzeri ecinnileken, okumak üzere geldiği şehrin civarında Osmanlı'dan kalma hortlakların, vampirlerin cirit atıyor olması ne tuhaftı. Viyana kuşatmasını görmüş bir hortlakla bir başka hortlağı alt etmeye gidiyordu. Yanında gerçek bir cadıcı vardı. "Saçma bir hikâyenin içinde gibiyim sanki…" diye düşündü kendi kendine.

DEVAM EDECEK

İlker Genç

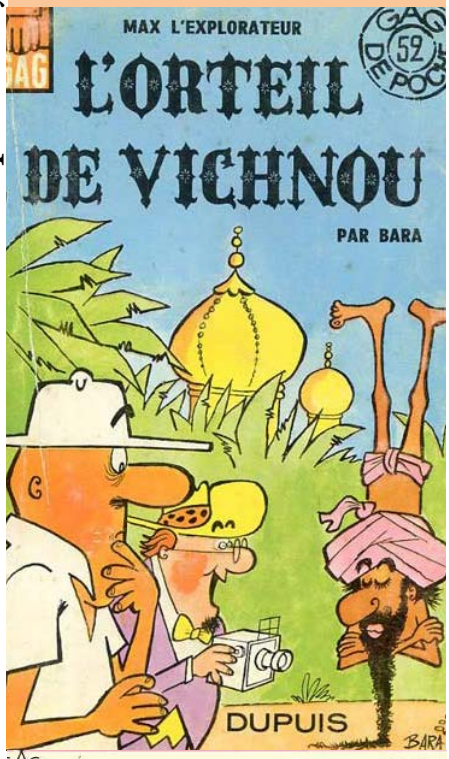

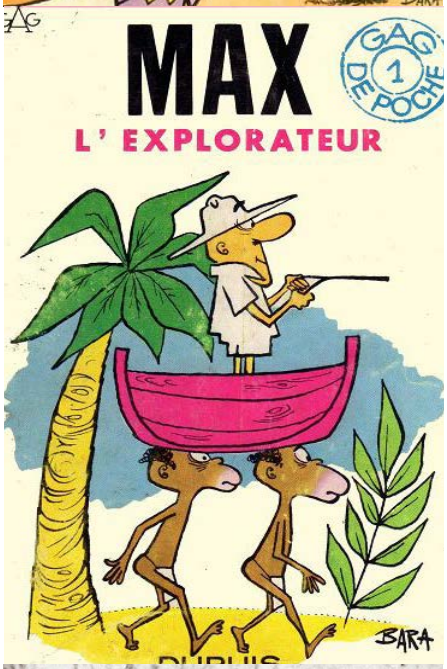

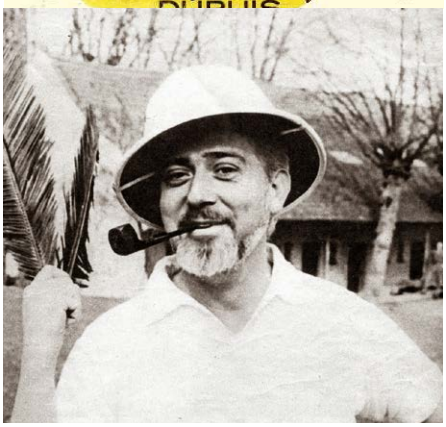

TURİST AMCA

(Max L'Explorateur)

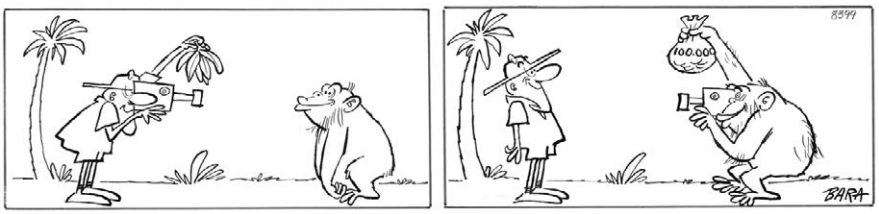

Max L'Explorateur, ilk kez 1955 yılında çizer Guy Bara'nın fırçasından günlük yayınlanan France-Soir'in sayfalarında ortaya çıkmıştır. Başlığın bilhassa 1960'lı yıllarda yakaladığı yayın başarısı çok büyüktür. Bu tarihte Avrupa'nın on ikiden fazla ülkesinde yayınlanan gazetelerde boy göstermeyi başarmıştır. Bu sayede 1964 senesinde haftalık çizgiroman dergisi Spirou, Maurice Rosy'nin hazırlayacağı yeni senaryolarla ve renkli olarak, bu seriyi uzun öykülerle sunmaya karar vermiştir.

Üstelik Max isimli kahramanın yanına bir de yeni bir karakter daha eklemişlerdi. Bu karakter, daha sonra kendi maceralarını özel başlığında yaşayacak olan, garip ama çok bilgili Monsieur Ephémére'dir. Beyaz şapkası, gömleği, şortu ve ürkek davranışlarıyla Max, uslanmaz bir kaşifi temsil etmektedir. Sömürge döneminde yaşamakta ve ağırkanlılığından dolayı çok komik durumlarla karşı karşıya kalmaktadır. Max'in ana karakter olarak yer aldığı başlıkta onun dışında sadece birkaç karaktere daha rastlanmıştır: İşveli, hoş bir zenci kadın, uzun siyah sakallı bir Hint dervişi, şeritlerle donanmış bir İngiliz askeri ve birçok da hayvan.

Sade, ancak etkili bir çizgi stili, alışılmış gibi duran bir öykü, bodoslomadan düşülen komik durumlar, çok hızlı şöhret kazanan bu çizgiromanı özetleyebilecek donelerden sadece birkaçıdır. 1968 yılında Max eskisi kadar rağbet görmeyen bir başlık haline geldiğinde, Vicq tarafından yazılmış yine komik ve kısa hikayeler olarak Tintin'de yer bulmaya başlamıştı. France-Soir'in yayınına son vermesiyle de günlük bantları Belçika'daki Soir'da yayınlanmaya başlamıştır. Çizerinin kendi adına kurduğu Editions Bara da 1955 yılından beri biriken koleksiyonunu albümler halinde yeniden yayınlamıştır.

Max L'Explorateur, ülkemizde ilk olarak 1969 yılında Doğan Kardeş dergisinde Turist Amca adıyla çıkmış, onu 1977 yılında tarihi kahraman Tolga'nın haftalık dergisinin bazı sayılarında Şak Şak Şakir başlığıyla gözüktüğü maceraları izlemiştir. Ekim 1978'de ise Türkiye İş Bankası tarafından yayınlanan Kumbara adlı çocuk dergisinde Bay Gezgin'in Akılalmaz Serüvenleri adıyla yayınlanmıştır. Bu tarihten sonra ise sürekli olarak Tercüman Çocuk dergisinde Kaşif Amca başlığını alarak, 1980'lerin başından itibaren yayınlanmaya başlamıştır. 1980'lerin sonundan itibaren Ziraat Bankası tarafından yayınlanan Başak Çocuk dergisinde orijinal başlığındaki gibi Max adıyla boy göstermiştir.

Tercüman Çocuk'ta "Turist Amca" adıyla tanıdığımız "Max L'Explorateur"; 1986-87 yıllarında ise Milliyet yayınları tarafından haftalık yayınlanan mizah dergisi "Güm Güm"de "Bay Gezgin" adıyla yayınlanmıştır.

"Turist Amca" adıyla yayımlandığı "Doğan Kardeş" dergisinden bir "Max L'Explorateur" çizgi bandı. Derginin 19 Ocak 1970 tarihli sayısından.

Gökçe Mehmet Ay

Uçucu sessizce Hekate'nin üzerinde ilerledi. Kabinde insan sadece Daya ve bendim. Uçuş ekibi ve koruma birliği timsahlardan oluşuyordu. Onların başında da Yiozi vardı. Üçüncü yamak olmasına rağmen emirler verebilecek rütbedeydi.

KUZEY

Uçucu sessizce Hekate'nin üzerinde ilerledi. Kabinde insan sadece Daya ve bendim. Uçuş ekibi ve koruma birliği timsahlardan oluşuyordu. Onların başında da Yiozi vardı. Üçüncü yamak olmasına rağmen emirler verebilecek rütbedeydi. Hekate'nin ormanlık ve bataklık arazilerinden geçerken zihnimin derinliklerinde Arinek'i aradım. Ona ulaşamıyordum. İmparatorluk askerleri yerini tespit edemesin diye bağlantıyı kesmişti. Yiozi'ye haber verdiğimden beri heyecanla bana Arinek'i anlattırıyordu. Beyaz pullu suratında garip bir ifade vardı. Kamuflajlı üniformasına rağmen beyaz suratı saklanmasını imkânsız hale getiriyordu. Onun yanında Daya insanlığın tüm gücünü gösteriyordu. Saçları kasktan dışarı çıkmaması için kısa kesilmişti. Kaskını kenara koymuş, uçucunun tabanında silahını temizliyordu. Onu silah kullanırken görmemiştim ama plazma tüfeğini temizlerken anlaşıldığı kadarıyla tüfeğini tanıyordu.

Kahverengi gözlerini bana dikti.

"Halil anlattıklarını dinledim. Bu Arinek'in çipine saldıran bir program olmadığından emin misin?"

Derin bir nefes aldım. Ben de kendime aynı soruyu soruyordum.

"Bilmiyorum, başta ben de saldırı sandım. Sonra, bana yardım etmeye başlayınca onun dışarıdan geldiğine emin oldum."

"Arinek'in yardımı dediklerini farkında olmadan senin yapıyor olmadığına emin misin?"

"Daya sence, Quezlac'da gizli bir ağa sızmak ya da zırhımı bir tankın saldırısına karşı güçlendirmek gibi şeyleri ben nasıl yapabilirim?"

"Emin misin? Sonuçta senin zırhlar hakkında teknik bilgin oldukça gelişmiş. Akıncı Ocak'ında elektronik harp rozeti ile mezun oldun."

"Haklısın, fakat bunları ben yapmış olamam. Dışarıdan birinin desteği gerekli."

"Peki, Halil bu Arinek'in senin ve Akıncıların, en önemlisi Galaksi Meclisi'nin iyiliğini düşündüğüne nasıl emin oluyorsun?"

Sustum. Daya'nın suratında hiç bir ifade yoktu. Gözlerinin ardındaki soğuğu ilk defa o an gördüm.

"Aslında sorun benim emin olmam değil; yanılıyor muyum, Daya?" Uçucunun duvarına yaslandım. "Sorun senin ve Akıncıların ve diğer tüm komutanların ve Meclis'dekilerin ikna olması. Eğer benim görev için ya da Galaksi Meclisi için tehdit oluşturduğuma ikna olursan beni öldürme emri de aldın mı? Yoksa sadece tutuklamayı mı deneyeceksin?"

Daya gözlerine ulaşmayan, sevecen olmaktan çok korkutucu bir ifade ile gülümsedi. Tüfeğinin sarjörünü taktı.

"Yakalama yok. Sisteme daha fazla saldırı riskine giremeyiz."

Uçucuda gidecek fazla bir yer yoktu. Daya'nın yanında durmamak için pilotların yanına gittim. Arinek'in verdiği koordinatlara geliyorduk. Quezlac'dan farklı olarak karlı dağların üstünden uçuyorduk. Çipimdeki tercüme uygulaması pilotun "Hedefe yaklaştık" anonsunu anında çevirdi. O dağların birinde Arinek'in sığınağı duruyordu. Uçucu sessizce alçalırken zırhımı kuşandım.

#

Zırh insan teknolojinin en üst noktasını ifade eder. İmparatorluk gibi bize tekno-organik cihazların bilgisini verecek uzaylı dostlarımız olmadığı için malzeme ve kontrol teknolojisinde gelişmemiz gerekmişti. Ortaya hidrolik ve elektrik motorları, zırhı çepeçevre sinir ağı gibi saran iletişim sistemi ve elbette güç kalkanı ile Akıncı zırhı çıkmıştı. Ayaklarımı zırhın içine geçirdikten sonra zırhın göğsü yavaşça kapandı. Zırh çipimle eşleştiğinde çalışma kontrolleri gözümün önünden akmaya başladı. Kollarımı zırhın koluna geçirdim ve yumruklarımı sıktım. Parmak kontrolleri çalışıyordu. Yerde duran kaskımı alıp başıma geçirdim. Kaskı kapattığımda zırhın hava depo testleri çalıştı. Depolarda iki saatlik hava vardı. İklimlendirme kontrolü çalışıyordu. Akıncı zırhında diğer hafif piyade zırhlarında olmayan güç kalkanı vardı. Onu test edebilmek için en yakın ayarına getirdim ve çalıştırdım. Tüm sistemler çalışıyordu. Zırhın içinde boyum iki buçuk metreye yakın oluyordu. Bacaklarım ve kollarımı güçlendiren hidrolik motorlar sırtımda çalışmaya başladılar. Elektro mekanik sistemler savaşmak için can atıyor gibiydiler. Uçucu inip kapı açıldığında timsahlar alanı kontrol altına almak için fırladılar, onların ardından da ben dikkatlice dışarı çıktım.

Arinek'in bana son gönderdiği koordinatlardaydık. Büyük bir dağın yamacında, alçak bir tepenin üstündeydik. Hekate'nin o güzelim ağaçlarının yerini boş, kıraç topraklar almıştı. Timsahlar ikişerli kol yapıp etrafı tarayarak ilerlemeye başladılar. Kolun ortasında, onların yanından ben, sonunda da Daya yürüyordu. Kuzey batı yönünde, imparatorluk

mekiğini gördük. Yiozi'ye takip etmelerini işaret edip sessizce mekiğe doğru koştum. Büyük bir kayanın ardına saklanıp, zırhımdan izciyi çıkartıp havaya saldım. İzci robotu sessizce yükseldi. Bir kaç saniye içinde zırhıma yayına başladı. İzcinin kamerasından kuş bakışı mekiği ve etrafını görebiliyordum.

Mekiğin başında bir nöbetçi bekliyordu. Kara zırhı Hekate'nin üstünde bir çıban gibiydi. Timsahlara beklemelerini işaret edip, plazma tüfeğimi çıkarttım. Kolumdaki boşluktan fısıltı ile tüfek dışarı çıktı. Kaskımdaki ekranda hedef ve odaklama halkaları belirdi. Plazmayı sessize alıp, en yüksek delicilik ayarına getirdim. Zırhımdaki kameralar görüntüyü yaklaştırdı. İmparatorluk Kara El askerinin zırhının kafası ile göğsünün birleştiği zayıf bölgeye odaklandım. Hidrolik dengeleyiciler elimin titremesini sönümledi. Hedefleme başarılı olduğu anda ateş emrini verdim. Çipimden giden sinyal zırhımın sinir sistemine ulaştı ve plazma tüfeği enerjilendi. Merminin ucundaki plazma reaktörü tepkimeye başladı. Elektromanyetik itki ile tüfeğin namlusundan fırlayan mermi kendi etrafında burgular çizerek hedefe ses hızına yakın bir hızda ilerledi. Mermi zırha çarptığında plazma reaktöründe kritik seviyeye gelmiş plazma Kara El'in zırhına fırladı. Yıldız sıcağına ulaşmış plazma zırhı eritti ve içeri sızdı. Ardından da onun erittiği parçalar büyük bir güçle zırhın içine savruldular. Göz açıp kapayıncaya kadar Kara El nöbetçisi ölmüştü.

Kara El'in yanına geldiğimizde timsahlardan iki kişi mekiğin açık kapısından içeri girdiler. Kara El askerleri güvende olduklarını düşünüyor olmalıydılar ki önlem almamışlardı. Mekikte başka mürettabat yoktu. Yiozi ve Daya yanıma gelince zırhın kaskını açtım.

"Kendilerini güvende hissediyor olmalılar."

"Belki de aceleleri vardır, Halil. Ne de olsa onlar ne aramaya geldiklerini biliyorlar."

"Ne demek istiyorsun Daya?"

"Senin Arinek'in yardım sinyalini alıp buraya geldik. Arinek'in ne olduğunu bilmiyoruz." Daya Yiozi'ye baktı. "Yiozi'nin doğaüstü varlığı olup olmadığını da bilmiyoruz."

"Teğmen Halil'in anlattıkları beni efsanelerdeki Arinek'le karşılaştığımıza inandırıyor Daya. Sen neden şüphe ediyorsun?"

"Evet Daya, senin canını sıkan ne?"

"Bakın, efsanelerde anlatılan varlık ne bilmiyoruz. Tek bildiğimiz timsahların uzayın karanlığında bir savaşta onun emrinde oldukları. Galaksi Meclisi'ne yardım edecek mi, etmeyecek mi? İnsanların yanında olacak mı olmayacak mı, bilmiyoruz. Bu kadar sene yaşayabilecek bir canlı olmadığına göre yapay zeka olması mümkün. Eğer öyle ise hem Galaksi Meclisi, hem de İmparatorluk yapay zekaları yasakladı. Onu bulunca ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Yiozi söyler misin, sizin yapay zeka araştırmanız var mı?"

"Hayır Halil Teğmen, bir kaç araştırma merkezinde teorik çalışmaları yapılıyor ama daha yeterli işlemci gücüne sahip değiliz."

"Daya eğer yapay zeka ise Yiozi'nin halkının ürettiği bir varlık olması mümkün değil. Bizlerin de yapay zeka çalışması olmadığına göre İmparatorluk'un mu Arinek'i oluşturduğunu düşünüyorsun?"

Daya şaşkınlıkla bana baktı.

"Onlar da yapmış olamaz." Anlamadığımı fark edince devam etti. "İmparatorluk'un değişmez kurallarından birri tekno-organik olmayan zihinlere izin vermemek. Karar veren programların hepsi aslında tekno-organik sistemlerdir. Yapay zeka İmparatorluk için tabudur. O yüzden yapay zeka

yapmış olamazlar.”

“O zaman Arinek, yapay zeka olmayabilir de.” Yiozi başını salladı, ama Daya ikna olmamıştı.

“Başka ne olabilir? Senin sistemlerine sızma hızı göz önüne alınırsa gelişmiş bir program olduğu su götürmez.”

“Benim sistemlerime sızdığını nereden çıkartıyorsun?”

“Senin sarayda yaptıklarını gördüm. Yardım dediklerini, sen zırhının tüm kontrolünü ona devretmeden Arinek’in yapılabilmesi mümkün değil.”

“Daya, zamanımız azalıyor; eğer Arinek yapay zeka ise ne yapmamızı öneriyorsun?”

“Onu yok etmeliyiz.”

Daya’nın bu sözleri üzerine Yiozi kuyruğunu yere vurdu. Tüfeğini tutan parmakları kaskatı kesilmişti.

“Atalarımın zamanından kalan birini yok etmene izin veremem.”

Yiozi ile Daya’nın arasına girdim.

“Ben de Yiozi’ye katılıyorum, Daya. Hem neden yok etmek zorunda olalım?”

“Uzayda ilk gemilerle seyahat etmeye başladığımızdan beri var olan bir kuralı çiğnemekten mi bahsediyorsun?” Daya gözlerini bana dikmişti. Yiozi’yi görmüyordu. Arinek’i bulmak için zamanımız azalıyordu.

“Evet, çünkü bu yasağın neden konulduğunu bilmiyorum. Sen biliyor musun?”

“İmparatorluk kurulduğunda yapay zekanın tehlikesini gören ilk padişah Celil yasaklamıştı.”

“Peki biz neden yasaklıyoruz?”

“Galaksi Meclis’ini kuran ilk üç gezegen; Şiozuru, Rgenk10 ve Tocana1; İmparatorluk yasalarını incelemiş ve yasağın kalmasına karar vermişti.”

“Onların zamanında yapay zeka var mıydı?”

“Bilmiyorum Halil. Ne yapıyorsun, YZ zihnini ele geçirdi de, artık tüm insanlıktan daha bilgili olduğunu mu düşünüyorsun?”

Donup kalmıştım. Arinek zihnimi ele geçirmiş gibi hissetmiyordum. İşin kötü yanı, elektronik ve sibernetik harp dersinde ele geçirilenin her zaman hür olduğunu düşündüğünü anlatırlardı. Arinek beni ele geçirmiş miydi? Yiozi ve Daya beni izliyordu. Timsahlar Kara El askerlerinin içeri girdiği mağaranın başında bizi bekliyorlardı. Akıncı olarak görevim her şeyden önce geliyordu. Arinek iyi ya da kötü olsun, zihnimi ele geçirmiş olsun ya da sadece bana yardım etmiş olsun, gerçek değişmiyordu. Daya’nın gözlerinin içine baktım. Korku ve acımanın yanında saldırmaya hazır bir delilik vardı. Daya’nın beni hedef olarak gördüğünü anlamak için uzman olmak gerekmiyordu.

“Daya Arinek ne olursa olsun, ilk yapmamız gereken onun İmparatorluk’un eline düşmesini engellemek olmalı. Konuşup zaman kaybetmek istemiyorum. Yapmamız gereken bir görevimiz var.” Kaskımı kapatıp ona sırtımı döndüm.

Mağaranın girişinde bekleyen timsahlara selam verip içeri girdim. Dönüp Daya’nın, Yiozi’nin ya da timsah askerlerinin beni takip edip etmediğine bakmadan ilerledim. Mağaranın içinde, sessizlikte zihnimdeki fırtınayı dindirecek sakinliği arıyordum. Arinek’in doğası hakkında düşünmek yerine Kara El askerleri ile savaşmayı tercih ederdim.

Hasan Nadir Derin

ADANA'NIN SICAĞINDA SERİN SİNEMA SALONLARINDA

Bu yıl 24.sü düzenlenen Adana Film Festivali, hem ulusal hem de uluslararası programı ile heyecan uyandırmıştı. Antalya'nın ulusal yarışmayı kaldırması sonrası, Türkiye sineması için sezon başındaki en önemli yarışma haline gelen Adana'daki ulusal yarışma sinemamızın merakla beklenen filmlerinin ilk boy gösterdiği yer oldu.

Bu yıl 24.sü düzenlenen Adana Film Festivali, hem ulusal hem de uluslararası programı ile heyecan uyandırmıştı. Antalya'nın ulusal yarışmayı kaldırması sonrası, Türkiye sineması için sezon başındaki en önemli yarışma haline gelen Adana'daki ulusal yarışma sinemamızın merakla beklenen filmlerinin ilk boy gösterdiği yer oldu. Bu yıl ilk kez düzenlenen uluslararası yarışma programı da pek güzeldi. Bu programla Adana adeta Antalya'ya bakın her ikisi de sağlam programlara sahip iki yarışma düzenlenebiliyormuş diyordu. Yine de Adana açısından kafamızda bir soru işareti de yok değildi. Geçen yıllarda festivali yürüten ekibin işine toplu olarak son verilmiş, tamamen yeni bir ekip ile yola devam kararı alınmıştı. Bakalım ne olacaktı.

İşte bir hafta boyunca izlediğimiz filmler, başımızdan geçenler:

25 Eylül 2017:

18:30 – Festivalin ilk gününde otele yerleşip biraz dinlendikten sonra Kardaki İzler (Wind River) filmini izlemek için yola koyulduk. Sinema salonuna gittiğimizde henüz kapıların açılmadığını gördük. Filmin başlaması gereken saatten bir süre sonra kapılar açıldı, içeri girdik ama bekle, bekle, bekle, film başlamadı. Aldığımız bilgi, filmin şifresinin gelmediği, onun beklendiği yönündeydi. Bu arada salonun büyük bir kısmı beklemekten vazgeçip gittiler. Öğrendiğimiz kadarıyla gün içinde başka salonlarda da benzer sorunlar yaşanmış. Bu arada bir de baktım ki altyazı ve teknik ekipte Ankara'dan tanıdık arkadaşlar var ve sorunu çözmek için uğraşmaktalar. Kendilerine kolay gelsin diyerek beklemeye devam ettim. Bu arada altyazıyı yapan arkadaşların filmi izlemeden çeviri yaptıkları bilgisini de edindim. Nihayet bir saat gecikmeli olarak şifrenin geldiği, filmin hazır olduğu bilgisi iletildi ve kalanlarla filmi izlemeye başladık.

Taylor Sheridan'ı kimi dizilerdeki oyunculuklarını bir kenara bırakırsak, çoğunlukla Sicario ve Hell or High Water'ın senaryolarını yazan kişi olarak tanıyoruz. Hatta Hell or High Water'ın başarılı senaryosu ile Oscar adayı da olmuştu. Sheridan'ın 2011 yapımı, çok bilinmeyen bir

yönetmenlik denemesi de var. Bu nedenle, bu başarısı sonrasında tekrar yönetmenliğe yönelmesi şaşırtıcı değil.

Sheridan bu filminde yine bir suç hikâyesi anlatıyor. Jeremy Renner tarafından canlandırılan ve hayatını, dağlarda vahşi hayvanları avlayarak kazanan Cory, bir gün dağlarda Kızılderili genç bir kızın donmuş bedenini buluyor. Olayın cinayet olma şüphesi üzerine bölgeye bir FBI ajanı çağırılıyor. Gelen ajanın deneyimsiz bir kadın (Elizabeth Olsen) olması bölgedekileri hayal kırıklığına uğratıyor.

Bir cinayeti çözmek için erkeklerin arasına gönderilen genç FBI ajanı teması, ilk anda Kuzuların Sessizliği'ni akla getirse de film o yolda gitmeyerek, genç ajan Jane'i olayın çözümü yolunda öne çıkartmıyor. Filmin hikâye olarak esas yükü Cory karakteri üzerinde. Zaten giderek rahatsız edici olan da bu oluyor. Cory hem çok iyi bir iz sürücü, hem bütün delilleri çok iyi değerlendiriyor, hem her attığını vuruyor, hem de bire bir kavgada çok başarılı. Adeta bir süper kahraman, Jeremy Renner'ın oynadığını düşünürsek, adeta Hawkeye. Jane karakteri daha çok onun geçmişindeki benzer bir acıyı ortaya çıkarmak için kullanılıyor, biraz da ufak bir romantizm unsuru. Ama neyse ki bunda çok ileri gidilmemiş.

Sheridan, dondurucu bir soğukta yaşayan insanların psikolojisini, o ortama dışardan gelenlerin her durumda yabancı olarak kalacakları duygusunu iyi vermiş. Bu yalnızlık ve izole edilmişlik duygusu üzerinden gelişen yerler gayet iyi. Ancak kimi zaman işi Hollywood aksiyonu noktasına taşıyor ki oralarda tökezliyor ve sıradanlaşıyor. Finaldeki çözüm de ilk anda etkileyici olsa da üzerinde bir süre düşününce benzerlerini gördüğümüz bir fikir olduğunu hatırlıyorsunuz.

22:15 – Aslında bir önceki filmden sonra açılışa gidip sonra açılış film olarak sunulan Aşkın Gücü (The Shape of Water) filmini izlemek niyetim vardı. Ama ilk filmin gecikmesi sonrası bu imkan kalmadı. Ben de ufak bir atıştırma sonrası sinema salonuna geri döndüm. O da ne? Salon kapısı yine açılmamıştı. Yine bekleme moduna girdik. Dakikalar geçtikçe, gün içinde benzer olayları yaşayan seyirciler de giderek sinirlenmeye başladılar ve sonunda protestolarla salonu terk eden gruplar oluşmaya başladı. Hatta filmin gösterileceği Avşar Sineması'ndan bir yetkili gelerek sorunun kesinlikle sinemaları ile ilgili olmadığı, festivalden kaynaklandığı yolunda bir açıklama yapmak durumunda kaldı. Yine bir saat kadar bekledikten sonra bu kez şifrenin hala gelmediği, filmin değiştirileceği yönünde bir açıklama yapıldı. Gösterilecek film, Haneke'nin Mutlu Son (Happy End) filmi olacaktı. Zaten oldukça azalan seyircinin bir kısmı da aynı film gün içinde başka bir salonda da benzer şekilde bir program değişikliği ile gösterildiği için ayrıldılar. Sonunda neredeyse tüm biletleri satılmış bir salonda bir avuç seyirci ile filmi izlemeye başladık.

Haneke'nin Mutlu Son isimli bir film çekmesi bile başlı başına bir ironi. Daha en baştan onun karakterleri için bir mutlu son yazmayacağını biliyoruz. En azından çoğunlukla kullanıldığı anlamda. Haneke bir kez daha sevdiği oyuncularla, sevdiği temalara dönüyor. Karşımızda Haneke'nin anlatmayı çok sevdiği ama bir kurum olarak hiç hoşlanmadığını hissettiğimiz üst sınıftan burjuva bir aile var. Bu aile zaten kendi içinde sorunlar yaşarken, aileye babanın eski eşinden olan kızının da dâhil olması ile işler daha da karışıyor. Ya da belki de bazı noktalarda zaten kaçınılmaz olan olayları hızlandırıyor diyelim.

Haneke bu filmde sevdiği temaları işliyor dedik, aynı zamanda sevdiği ve daha önce kullandığı şekillerde işliyor. Filmin girişinde uzun süre cep telefonu kameralarından ve güvenlik kameralarından görüntüler izliyoruz. Bunların arasında bir çocuğun evcil hayvanı üzerinde yaptığı bir deney de var. Ana karakterlerimizden biri kim olduğunu bilmediğimiz biri ile yazışıyor. Bir başka ana karakterimiz yaşlı ve hasta. Televizyonlarda çeşitli haberler dönüyor fakat kimse bunlarla ilgilenmiyor. Önceki Haneke filmlerini

düşündüğümüzde bu ve benzeri detayların hepsini gördüğümüz filmler aklımıza geliyor. Bu nedenle film her haliyle bir Haneke filmi olduğunu hissettirirken, bir yandan da bir tekrar hissi uyandırmaktan kaçamıyor. Elbette belli bir gizem ve gerilim duygusu da oluşturuyor ama eski Haneke olayları çok daha sert bir noktaya taşırdı demekten de kendimizi alamıyoruz. Bildiğimiz Haneke tüm aileyi tüketen bir "mutlu son" yazardı. Buradaki son ise biraz etkisiz kalıyor. Her Haneke filmi seyre değerdir diyelim ama Mutlu Son'un usta yönetmenin en iyi filmlerinden biri olmadığını da söyleyelim.

Otele döndüğümüzde saat epey geç olmuştu. Gün içinde seçtiğim iki filmin de sorunlu gösterimleri olması sonrasında şaka yollu olarak kendi kendime, Aleyna Tilki konseri iyi geçmiştir herhalde derken sosyal medyada onun da yoğun izdihamdan dolayı 2 şarkıdan dolayı iptal edildiğini gördüm. Zaten bir film festivalinde bu konserin yerini anlamamıştım ama ilk günün sorunları oraya da sirayet etmişti demek ki. İkinci gün işler toparlanır diyerek günü bitirdik.

26 Eylül 2017:

12:00 – İkinci güne Patti Cake$ filmi ile sorunsuz başladık neyse ki. Patti, Amerika'nın küçük bir kasabasında yaşayan, annesiyle sorunlar yaşayan, kilolu, genç bir kız. Hayattaki en büyük tutkusu ise rap müzik. Çok iyi sözler yazıyor, bunları bizim âşık atışmalarını hatırlatan rap müzik kapışmalarında

çok iyi kullanıyor. Hayali, elbette bir gün bu kasabadan çıkıp ünlü olmak. Önünde de bir rap müzik yarışması var. Annesi de bir zamanlar bir rock grubunda şarkıcılık yapıyormuş. O da zaman zaman geceleri kendini barlara atsa da hayatının çoğunu evinde geçiriyor.

Patti Cake$, bağımsız sinemanın anlatmayı çok sevdiği temaları karşımıza getiriyor. Küçük bir kasabada çıkışsızlık içinde yaşayan insanlar, karşısına şans çıkarsa kendini kurtarabilecek yetenekte bir karakter ve onu aşağı çekmeye çalışan zincirleri. Elbette aile sorunları da işin farklı bir katmanı. Müzik videoları ile tanınan yönetmen Geremy Jasper, bu bildik temaları rap müzik ile harmanlayarak iyi bir iş çıkarmış ve seyirci dostu bir film yapmış. Patti'nin gerçek yaşamı ile hayal dünyasını iç içe geçirmesi de iyi bir fikir. Ancak filmden keyif almak için rap müziğe de bir ilginiz olması gerekiyor. Kişisel olarak çok yakın olduğum bir müzik türü olmadığı için işin o kısmı biraz sorunluydu. Yine de finaldeki performansın insanın kanını kaynattığını itiraf etmem gerek. Patti'yi canlandıran genç oyuncu Danielle Macdonald, gerçekten başarılı. Finalin bildik klişelere teslim olmamasını da filmin artıları arasında sayabiliriz.

15:00 – Orhan Eskiköy'ün Taş filmi, bu yılki Adana Film Festivali'nin programındaki ilk ulusal yarışma filmiydi. Doğrusunu söylemek gerekirse daha önce gösterildiği festivallerde aldığı olumsuz eleştiriler nedeniyle filmi programıma almayacaktım ama film sonrası yapılacak söyleşinin moderasyonunu yapma işi gelince programımı buna uydurdum. İyi ki de uydurmuşum. Neticede sevdiğim bir film oldu. Filmin aldığı olumsuz eleştirileri, haklılık payları olmakla birlikte biraz ağır buldum.

Taş, belirsiz bir zaman ve mekânda geçiyor. Anne-baba ve kızlarından oluşan bir aileyi tanıyoruz. Bir erkek çocukları da varmış ama küçük yaşta kaybolmuş. Geçmişte neler yaşandığını tam olarak bilmiyoruz ama anne, bu durumdan babayı sorumlu tutuyor. Günün birinde kapılarının önünde bayılmış genç bir adam buluyorlar. Anne, onun kaybolan oğlu Hasan olduğuna inanıyor, baba çok emin değil, çocuk ise adının Selim olduğunu söylüyor. Ama bu annenin inancını değiştirmeye yetmiyor. Bir de ortada Selim/Hasan'ı arayan bir memur var.

Orhan Eskiköy sorular soran

ama cevapları ele vermeyen, biraz kapalı, biraz da seyircinin filmden çıkartabileceği anlamlara sırtını yaslayan bir film yapmış. Ama sinema duygusu yerli yerinde ve kendisini izlettiriyor. Memur karakteri ya da tiplemesi üzerinden getirdiği otorite ya da devlet eleştirisi bir yana, filmin esas derdi inanç kavramı. Bu kavram, film ilerledikçe ağırlığını hissettiriyor. Film, farklı konular üzerinden dönüp dolaşarak sürekli olarak inanç mevzusuna dönüyor. O gencin Hasan ya da Selim olduğuna inanmak, duvarın gücüne inanmak, ortada bir define olduğuna inanmak vs. vs. Eskiköy, söyleşide kendisinin de belirttiği gibi Taş kavramını da birkaç farklı şekilde kullanmış. Kimi zaman mistik gücü olan bir duvarın parçası, kimi zaman sıradan bir yapının bir parçası, bazen de bir silah.

Soruları sorup, cevapları açıkça vermemenin yönetmenin bilinçli bir tavrı olduğunu söyleşide Selim/Hasan karakterini canlandıran Ahmet Varlı'nın bir cevabından da anladık. Bu karakterin geçmişi ile ilgili çekilmiş bir sahne varmış. Bu sahne bazı sorulara açıklık getirebilir, en azından karakterin kim olduğunu netleştirebilirmiş ama sonradan çıkarılmış. Belki de yönetmen, bu ve benzeri konularda, filmin temasından da hareketle, seyirci neye inanıyorsa gerçeğin o olduğunu düşünmemizi istemiş.

17:45 – Ulusal yarışma filmleri ile güne devam etmeye karar vermiştim. Bu seanstaki Kar, festivalin sürprizlerinden biri oldu. Çok fazla bir beklentimiz yokken

karşımıza çıktı ve seyirciyi çarpıp geçti. Film, Antalya'da yaşayan bir grup lise öğrencisinin hayatına odaklanıyor. Bu gençler uzaktan baktığımızda pek çok kişinin, kim bu serseriler diyeceği, hatta pek de yanlarına yaklaşmak istemeyeceği tipler. Okulda kavga çıkarıyorlar, sokakta sağa sola bulaşıyorlar, bol bol alkol ve uyuşturucu kullanıyorlar ve ağızları çok bozuk. Tüm bu gençler aynı zamanda, sosyal sınıf olarak da altlarda yer alıyorlar. Film, girişinde bu karakterleri bize tanıtmadan nedensiz şiddetlerini karşımıza getirerek ilk anda bir şok etkisi yaratıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse bu anlarda karakterler fazla abartılı, film de itici geldi. Ancak karakterlerden birinin Bolu'dan gelen ve orta/üst sınıfa mensup, "temiz bir çocuk" olan erkek kardeşi Ali olaya dâhil olunca biz de onunla beraber bu grubu tanımaya başlıyoruz, onları seviyoruz, sevmesek bile onları anlıyoruz. Giderek bu grubun içine giren Ali, yavaş yavaş onlardan biri oluyor ve olaylar gelişiyor.

Yönetmen Emre Erdoğdu, gerçekten güçlü karakterler ve güçlü bir öykü kurmuş. Ülkemizden çok fazla iyi gençlik filmi çıkmıyor diyoruz zaman zaman. Son yıllarda gençlik komedilerinin düzeyinde bir artış olmuştu. Kar da gençliğin bir kesimine bir yandan çok sert, bir yandan da dürüst bir bakış. Genç oyuncu kadrosunun hemen hepsi çok iyi ve doğal. Hikaye gereği, Müzeyyen'i canlandıran Hazar Ergüçlü, bir adım önde. Kendisini yakın zamanda, Nuri Bilge Ceylan'ın Ahlat Ağacı'nda da göreceğimizi düşünürsek iyi bir yönde ilerlediğini söyleyebiliriz. Onun dışında çetenin başı diyebileceğimiz Hazerhan rolünde Halil Babür de son derece başarılı.

Kar, gösterime girebilecek mi bilemiyorum ama girerse 18+ sınırlandırması alacağından eminim. Günümüzün koşullarında, televizyonlarda yayınlanması da neredeyse imkânsız. Bu nedenle karşınıza çıkan festivalde izleyin derim.

20:30 – Kar fırtınası sonrası kendimizi Wim Wenders'in kollarına bırakalım dedik. Wenders, pek çok filmini sinema tarihinin en iyileri arasına alabileceğim bir yönetmen. Ne yazık ki yakın dönemdeki kurmaca filmleri çok fazla sevmemiştim. Derin Sular (Submergence) da bu fikrimi değiştirecek bir yapım olmadı.

Submergence, karşımıza farklı farklı yerlerde kendileri ile baş başa kalan iki karakteri getiriyor. James McAvoy'un canlandırdığı James More, köktendinci teröristler tarafından ışık bile görmeyen bir odada tutsak edilmiş durumda. Alicia Vikander'in canlandırdığı Danielle Flinders ise bilimsel bir çalışma için, denizin ışık bile sızmayan kapkaranlık bir katmanında tek başına. Bu iki karakter bir süre önce Fransa'da bir sahil otelinde tanışıp çok büyük bir aşk yaşamışlar ve bugün bulundukları durumlarda kendilerini hayata bağlayan da o aşk oluyor. Filmin temel sorunu da burada ne yazık ki. O aşk bir türlü inandırıcı olamıyor. Artık McAvoy ve Vikander'in kimyası mı tutmuyor diyelim, aralarındaki hikâye ve yakınlaşmaları inandırıcı mı değil diyelim bilemiyorum ama olamıyor. Bu durumda filmin, iki karakterin içinde bulundukları durumlar arasında kurmaya çalıştığı paralellikler de havada kalıyor.

Filmin bir diğer önemli boyutu da James More karakterinin kendisini kaçıranlar ile kurduğu iletişim. Bu konuda Wim Wenders'in kötü Müslüman teröristler ve kahraman İngiliz adam klişesini kullanması beklemezdim. Nitekim o tuzaktan kaçıyor. Özellikle Reda Kateb'in canlandırdığı Saif karakteri ile olaya doğru yerlerden yaklaşıp doğru sorular soruyor. Ancak kimi zaman, özellikle doktor karakteri ile kurulan diyaloglar yeterince doyurucu değil.

27 Eylül 2017:

12:15 – Sofia Coppola, sevdiğim bir yönetmen, bir de elde Cannes Film Festivali'nden alınmış en iyi yönetmen ödülü olunca The Beguiled'den beklentim epey yüksekti. Üstelik fragman da son derece heyecan vericiydi. Sonuç ne yazık ki bu beklentileri karşılamadı. Kötü film değil belki ama uzun süre hafızalarda yer edecek bir film de değil.

The Beguiled, Amerikan iç savaşında geçen bir öyküyü ele alıyor ama iç savaşı arka planda bir motif olarak kullanıyor. Esas derdi, sadece kadınlardan oluşan bir ortama yakışıklı bir erkek girdiğinde neler olur? İç savaş döneminde genç kızların eğitim gördüğü bir okulda sadece 5 öğrenci, 1 öğretmen ve okulun sahibi Bayan Martha (Nicole Kidman) kalmıştır. Bir gün ormanda yaralı bir düşman askeri (Colin Farrell) bulunur. Onu iyileştirip, askerlere teslim etmeyi düşünürken yanlarında misafir olarak ağırlamaya karar verirler.

Doğrusunu söylemek gerekirse böyle bir öyküyü, senaryoyu da kendi yazmış olan bir kadın yönetmenin elinden izliyorsak farklı açılımlar beklerdim. İlk anda akla gelebileceği üzere tüm kadınlar, yakışıklı düşman askerinden etkileniyor ve onun etrafında pervane oluyorlar. Henüz işin cinsellik yönünü çok düşünmeyecek kadar küçük olanlar bile kendilerini ona beğendirmeye çalışıyorlar. Bu beğendirme çabasının ilk aşamalarının küçük ayrıntılar ile başlaması başarılı aslında ama kadınların birbirleri ile çatışmaları biraz fazla uzatılmış gibi. Filmin kırılma noktasından sonra yaşananlar ise çok hızlı gelişiyor ve seyirciyi hiç şaşırtmıyor. Üstelik fragmanda da neler olduğu/olacağı neredeyse tamamen verilmiş.

Filmin mekân ve kostüm tasarımları, beklenebileceği gibi çok iyi. İyi çekilmiş sahneleri de yok değil. Ama toplamda beklenen tatmin duygusunu vermiyor. Filmden birkaç dalda Oscar adaylığı beklentim vardı. Başka bahara demek zorunda kaldım.

15:00 – Yarışma filmlerinden devam. Pelin Esmer'in, 11'e 10 Kala filmi benim için çok özel bir filmdir. Bu nedenle İşe Yarar Bir Şey, bu yılki festivalin merakla beklediğim filmlerinden biriydi. Üstelik bu kez işin içinde Barış Bıçakçı gibi önemli bir edebiyatçı da vardı. Film, bir tren yolculuğunda tanışan iki kadının hikâyesini anlatıyor. Leyla (Başak Köklükaya), yıllar sonra lise arkadaşlarıyla buluşmaya giderken,

genç hemşire Canan (Öykü Karayel) ise bir iş görüşmesine gidiyor. Filmin ilk yarısı trende geçerken, ikinci yarısı Leyla'nın lise buluşması ve Canan'nın iş görüşmesi ile geçiyor (yani tam öyle değil de filmin gelişmelerini ele vermeyelim şimdi).

Filmin en etkili kısımları trende geçen kısımlar. Leyla ve Canan'ın birbirini tanıma çabası, kendilerini ya da amaçlarını en başta karşı tarafa tam olarak açamazken yavaş yavaş rahatlamaları, sadece trende gördükleri ve görecekleri insanların hayatlarına teğet geçmeleri çok iyi verilmiş. Filmin sinemasal anlamda en güçlü olduğu yerler de buralar. Görüntü yönetmeni Gökhan Tiryaki camlar arkasından gözlemlenen hayatları verirken gözümüze sokmadan ince ince çalışmış. Trenden inildikten sonraki bölümde ise film gücünü yitiriyor. Filmin tümünde, arka planda bir edebiyatçının olduğu hissediliyor ama sanki tren sonrası bölümde film Pelin Esmer'in olmaktan çıkıp Barış Bıçakçı'nın ellerine teslim oluyor. Söyleşi kısmında, filmin tamamen trende geçmesini düşünmüş müydünüz sorusu da geldi. Bence de olabilirmiş. Ama bu haliyle de kötü film değil kesinlikle.

Oyuncular için de birkaç kelam etmeli. Başak Köklükaya'yı sinema perdesinde izlemeyi özlemişiz gerçekten. Kimi zaman o edebi yapıya kendisini fazla kaptırıyor ama senaryonun talep ettiği de bu zaten. Onu başarılı bir genç oyuncu olarak alkışlarken bir anda sinema perdesinden uzaklaştı ve bir süre görülmedi. Umalım ki bu film, yeni projelerin başlangıcı olur (festivalde en iyi kadın oyuncu ödülü alması da bu projelerin yolunu açabilir). Öykü Karayel ise Köklükaya'nın yanında ezilmeyen bir performans ortaya koymuş. Özellikle ne yapacağını bilemeyen tedirgin halleri çok iyi. Onu da dizilerden çok sinemada görmek isteriz.

Not: Filmi festival sonrası ikinci izleyişimde daha çok sevdim. Temel görüşlerim aynı ama daha iyi ses ve görüntüsü olan bir salonda izlemek filmden aldığım zevki arttırdı. Evet, Adana'da yarışma filmlerini izlediğimiz salonda soldan gelen seslerde de bir sorun vardı sanki. Görüntü de biraz karanlık mıydı acaba?

17:45 – Yine ulusal yarışma bölümünde yer alan Murtaza, bir köyde gözleri görmeyen karısı ile birlikte yaşayan yaşlı bir adamın hikâyesi. Düğünler ve çeşitli etkinliklere yemek hazırlayarak, küçük tarlalarındaki kayısıları toplayarak hayatlarını idare ettirmeye çalışıyorlar. Çocuklarını İstanbul'a göndermişler ve onlardan pek de haber almıyorlar. Aslında Murtaza, karısının görme engelini de kullanarak kendilerine o küçük evlerinde güvenli bir bölge kurmuş ve oradan mümkün olduğu kadar dışarı çıkmıyor, dışardan da içeriye kimseyi almıyor. Film ilerledikçe anlıyoruz ki, bu adamın geçmişinde kendisinin bile utandığı, belki unuttuğu, belki unuttuğunu sandığı sırlar var.

Özgür Sevimli, bu ilk filminde kendisi için çok özel olan bir hikâyeyi anlatmış. Filmin söyleşisinde Murtaza'nın onun dedesi olduğunu öğrendik. Yıllar önce bu konuda bir belgesel de çekmiş zaten. Anlattığı hikâyeye uyacak şekilde, minimal bir anlatım tarzını benimsemiş. Görkemli sahneler yok ama ışığın çok iyi kullanıldığı birkaç sahne var. Deneyimli oyuncular Cezmi Baskın ve Meral Çetinkaya da başarılılar.

Filmin yönetmeni Özgür Sevimli'nin festivalde yer alan üç filmin ekibinde yer aldığını da ilginç bir not olarak düşelim. Bu filmin yönetmeliği dışında, Aşkın Gören Gözlere İhtiyacı Yok ve Sofra Sırları filmlerinde de yardımcı yönetmenlik yapmış. Neticede kendi filmi ödül alamasa da içinde yer aldığı filmlerden biri en iyi film seçildi.

Bu film sonrası ulusal yarışma filmleri Eksi Bir ile devam ediyordu ama ben bu geceyi Adana'da yaşayan eski arkadaşlara ayırmıştım. Buluşmadan sonra otele döndüğümde festivaldeki teknik sorunların bitmediğini öğrendim. Aynı saatlerde gösterilen Kutsal Geyiğin Ölümü (The Killing of a Sacred Deer) filmi bitmesine kısa bir süre kala kesilmiş ve kalan kısmı oynatmak için defalarca denemeler yapıldıktan sonra sonunda kalan

kısım oynatılabilmiş ama bu süreçte pek çok kişi de evlerine geri dönmüş. Teknik ekipteki arkadaşların iyi niyetli çabalarından emindim ama bu konuda bir sorun vardı belli ki.

28 Eylül 2017:

12:15 – Bugün ilk film olarak You Were Never Really Here'a niyetlenmiştik ama süpriiiz. şansımıza Soygun (Good Time) çıktı. Neticede iyi bir film izledik ama festivalde yaşanan sorunları düşününce bu değişiklik yine de canları sıktı. Aslında sonradan öğrenecektik ki bu sefer yaşanan sorunun festival ile hiçbir ilgisi yokmuş. Vizyon tarihi ertelenince, You Were Never Really Here, tüm festivallerden çekilmiş.

Filmin Türkçe adı Soygun ama yönetmen Safdie kardeşler filmin büyük kısmını soyguna değil, sonrasında yaşananlara ayırmışlar. Connie ve Nick isimli iki kardeş bir banka soygunu planlarlar fakat kardeşlerden biri zihinsel engellidir. Zaten diğer kardeşin de öyle çok iyi bir planı da yoktur. Soygunun en başındaki acemiliklerinden de kolayca tahmin edilebileceği gibi, terslikler üst üste gelir ve zihinsel engelli olan kardeş Nick yakalanır. Onun hapishanede bir gece geçirmeye bile dayanamayacağını düşünen kardeşi de gece boyunca onu çeşitli yollarla hapisten çıkarmaya çalışır.

Safdie kardeşler (bu arada yönetmen kardeşlerden biri, aynı zamanda zihinsel engelli kardeşi de canlandırıyor), hikâyelerini hızlı bir tempo, bu tempoya her anında ayak uyduran bir müzik çalışması ve tıkır tıkır işleyen bir senaryo ile anlatmışlar. Film zaman zaman yakın çekimleri ve hareketli kamerası nedeniyle yorucu olabiliyor ama yönetmenler bu şekilde tercih etmişler. Bu yoruculuk filmin aleyhine de işlemiyor zaten.

Kardeşini kurtarmak için türlü yollar deneyen Connie rolünde Robert Pattinson filmin yükünün büyük bir kısmını sırtlıyor. Pattinson'ın oyunculuğunu her zaman iyi bulmadığımı saklayacak değilim ama bu sefer sağlam bir performans çıkarıyor ve filmi bir adım daha yukarı taşıyor. Sonuç olarak festivalin iyi filmlerinden biriydi.

15:00 – Bu yıl festivalde merakla beklediğimiz filmler kadar, hakkında çok fazla bir şey duymadığımız, başka bir yerde yakalamamızın zor olduğu filmler de vardı. İşte Düş Peşinde (Girl Asleep), o filmlerden biriydi. Film, bir büyüme hikâyesi anlatıyor. 14 yaşındaki Greta, yeni yaşına yeni bir okulda girmek üzeredir. Yeni okulda hemen hemen hiç arkadaşı yoktur. Okulun havalı kızları, onu içlerine almazlarken ona yaklaşan tek kişi Elliot'dır. Zaten o da okulda dışlanan bir gençtir ve onun da arkadaşı yoktur. Greta'nın anne babası ve ablası da tuhaf tiplerdir. En azından tuhaf bir mizah anlayışları vardır. Bu mesafeli, biraz da soğuk mizah anlayışı filmin tümüne sinmiş durumda zaten. Filmin görsel yapısı da işin içine girince akla Wes Anderson filmleri geliyor.

Filmin konusunda bakınca karşımızda bildik bir büyüme öyküsü olduğu sanılabilir. Ancak yönetmen Rosemary Myers ve senaryo yazarı Matthew Whittet (ki film de onun yazdığı bir tiyatro oyunundan uyarlama zaten), işin içine Greta'nın hayal dünyasını da katarak önümüze gerçeküstü bir yapı getiriyorlar. Bu gerçeküstü dünyada Greta'nın yaşamındaki annesi, babası, uzaktan uzağa hoşlandığı oğlan gibi figürleri başka kimlikler içinde tekrar görüyoruz. Bu da gerçeklikle hayal dünyası arasındaki bağı güçlendiriyor. Bu, belki çok yeni bir fikir değil ama filmde gayet iyi işliyor. Çok büyük ve önemli bir film değil belki ama festivalde izlediğime memnun olduğum filmlerden biri.

17:45 – Emre Yeksan'ın Körfez filmi Venedik Film Festivali'nde gösterilmesi ile dikkat çekmişti. Üstelik fena da yorumlar almamıştı. Bu nedenle Adana'nın

da merakla beklenen filmlerinden biriydi. Körfez, 30'lu yaşlardaki Selim'in hikâyesini anlatıyor. Selim, sorunlu bir boşanmanın arkasından İstanbul'dan İzmir'e geri dönmüş. Daha ilk anlarda genç denebilecek yaşına rağmen umutsuz ve amaçsız bir karakter olduğunu anlayabiliyoruz. Filmin ilk bölümlerinde Selim'in çevresine ve ailesine yabancılaşması gayet iyi anlatılıyor. Onların yemek masasındaki halleri, yıllar önceki kız arkadaşı ile tekrar karşılaşması ve amaçsız bir cinsellik yaşamaları, hiç tanıyamadığı asker arkadaşı ile karşılaşmasında onu tanıyor gibi yapması karakteri tanımamız açısından başarılı sahneler.

Fakat filme Körfez adının verilmesinin bir nedeni var. Körfez'de bir yangın çıkıp sonrasında şehre pis bir kokunun yayılması, şehirde yaşayanların büyük bir kısmının yaşadıkları yeri terk etmesi ile sonuçlanıyor. Bu noktadan sonra film, neredeyse distopik diyebileceğimiz bir yapıya bürünüyor. Orta ve üst sınıfın şehri terk etmesi ve kalanların durumu üzerinden bir okuma yapılabilir elbette ama Emre Yeksan filmi metaforlara boğarak fazlasıyla ağır bir hale getiriyor. Ya da çok derinmiş ve zekiceymiş gibi yapıyor diyelim. Halbuki adım adım bataklığa gömülen insan figürü hiç de heyecan uyandırıcı ya da ne kadar güzel bir buluş diyeceğiniz bir metafor değil. Ve ne yazık ki filmde bunlardan çok fazla var. Neticede film kendi içinde kayboluyor ve giderek seyirciden uzaklaşıyor. Benim için festivalin hayal kırıklığı yaratan filmlerinden biri oldu.

20:30 – Onur Saylak'ı 10 yıl kadar önce Sonbahar filminde tanımış ve oyuncu olarak çok sevmiştik. Yakın zamanda bir kısa film yöneterek yönetmenliğe ilgisini de göstermişti. Orman adlı bu kısa filmde sinema duygusu olan bir yönetmen olduğunu hissettirmişti. Peşin peşin söyleyelim, Daha ile karşımızda yılların yönetmenleri ile aşık atabilecek potansiyeli olduğunu da gösterdi. Saylak ilk yönetmenlik denemesi için en baştan doğru bir karar vererek sağlam bir kitaptan yola çıkmış, Daha kitabını ele almış ve kitabın yazarı Hakan Günday ile çalışmış (Orman filminde de beraber çalışmışlardı). Elde güçlü bir roman olması başlı başına bir avantaj ama Saylak romanı kuru kuruya anlatmayı tercih etmemiş ve yönetmen olarak da ben buradayım demiş.

Daha, insan kaçakçılığı zincirinin bir parçası olan Ahad ve oğlu Gaza'yı anlatıyor (Ahad'ın tersten okunuşuna dikkat ettiniz mi?). Başka başka ülkelerden Türkiye'ye gelen mültecileri araçları ile taşıyan Ahad ve Gaza, onları bir süre depolarında misafir ediyor, sonra da teknelere teslim ediyorlar. Ahad hem oğluna, hem de mültecilere çok kötü davranıyor. Onları insan gibi bile görmüyor. Hayatta başarılı olmak için kötü olmak gerektiğine inanmış. Gaza ise babasının baskısından kurtulmaya çalışarak İstanbul'a kaçma çabasında. Mültecilere de daha içten bir bakışı var. Fakat giderek bambaşka bir ruh haline bürünüyor.

Onur Saylak, son derece çarpıcı bir hikâyeyi sinemanın farklı unsurlarını uyum içinde kullanarak başarılı bir şekilde anlatıyor. Feza Çaldıran'ın görüntü yönetiminden Ali Aga'nın kurgusuna kadar teknik açıdan çok iyi bir filmle karşı karşıyayız. Ahad olarak Ahmet Mümtaz Taylan zaman zaman biraz abartılı oynasa da gayet iyi ama filmin oyuncu olarak asıl yıldızı Hayat Van Eck. Gaza'ya hayat veren bu genç oyuncu kariyer planlarını doğru yaparsa geleceğin yıldızlarından biri olabilir. Festival sonunda umut veren erkek oyuncu ödülü aldı ama bence doğrudan en iyi erkek oyuncu da seçilebilirdi.

Daha, ağır bir konuyu anlatmasına rağmen seyirciyi kavramasını da biliyordu. Bu nedenle festivalden seyirci ödülünü de alması şaşırtıcı değildi. Benim için de Ulusal Yarışma filmlerinin en iyisi idi.

29 Eylül 2017:

12:15 – Günün ilk filmi olan Yakınlık (Tesnota / Closeness) tam bir festival filmiydi. Her anlamıyla. Hem vizyonda görmemiz çok zor, hem de festivallerin sevdiği konulara, sevdiği temalara el atan bir film. Hatta yönetmenin, son yıllarda vizyonda da daha sık görmeye başlasak da, daha çok festivallerde karşımıza çıkan dar kadraj tercihini de bu yönde değerlendirmek mümkün. Bu dar kadrajın filme adını da veren yakınlığı sağladığı, bir yandan da ana karakterimizin sıkışıp kalmışlığını anlattığı söylenebilir. 90'ların Rusya'sında geçen filmde odağımızda Yahudi bir aile var. Ana karakterimiz ise bu ailenin başına buyruk kızı Ila. IMDB'ye göre bu rol, Darya Zhovnar'ın ilk oyunculuğu ve çok başarılı. Zaten yönetmen Kantemir Balagov için de benzer bir cümle kurulabilir. Onun da ilk uzun metraj filmi. Filmin hikâye açısından sorunları olsa da yönetmenin becerisini takdir etmeden geçemeyiz. O dar kadraj içinde sağlam bir sinema duygusu ile çalışmış. Tüm ailenin yemek masasında toplandığı sahne uzaktan uzağa Sieranevada'yı da hatırlattı. Film ilerledikçe ve hikâye bir adam kaçırma ve fidye isteme olayına evrilince kamera da daha geniş alanlara çıkıyor. Tahmin edilebileceği gibi bu fidye hikâyesi bir Hollywood aksiyonundan çok ailenin durumunu anlatmak için kullanılan bir unsur haline geliyor.

Yakınlık, seyirciden bir miktar çaba isteyen filmlerden. Tam bir başarı olduğunu söylemek de güç ama ilerde adını daha fazla duyabileceğimiz yönetmen Balagov'un ilk filmini izlemiştim demek için bile şans verilebilir.

15:00 – Ve galiba festivalin seyirciler tarafından en merakla beklenen filmi Aşkın Gören Gözlere İhtiyacı Yok'da sıra. Onur Ünlü'nün hayranları tarafından tıklım tıklım doldurulan bir salon. Kabul edelim ki Onur Ünlü şu anda sinemamızda en ilginç yönetmenlerden biri. Filmlerinde farklı denemeler yapıyor ama geniş ve sadık bir hayran kitlesi var. Her filmini vizyona sokmuyor ama festivallerde gösterilen filmleri hınca hınç doluyor. Bunda Leyla ile Mecnun dizisinin payı olduğunu inkâr edemeyiz elbette ama filmleri ile yarattığı bir hayran kitlesi de var. Kemik bir oyuncu kadrosu olduğu söylenebilirse de her filmde bu kadroya yeni isimler katmayı da başarıyor. Kendisi ile yapılan söyleşileri izlediğinizde ne kadar ciddi olduğunu anlayamasanız da sinema işinin çok da önemsenecek bir iş olmadığını söyleyip, çok hızlı senaryo yazıp, bunları çok hızlı çekmesi ile övündüğünü görmeniz de mümkün.

Hızlı film çekme konusunda ciddi olduğunu bu yıl çok daha iyi anladık. Aşkın Gören Gözlere İhtiyacı Yok, yönetmenin bu yıl bir şekilde seyirci ile buluşan dördüncü filmi. Üstelik bir de İnternet dizisi var. Bu üretkenliği takdir etmekle birlikte, Onur Ünlü'ye filmleri üzerinde daha uzun çalışmasının daha iyi olabileceğini söylemek zorundayız.

Aşkın Gören Gözlere İhtiyacı Yok, her Onur Ünlü filminde olduğu gibi zekice ve orijinal fikirlerle dolu ama sanki o fikirler ilk akla geldiği şekilde filmin içine konulmuş. Onur Ünlü'nin polisiyeyi ne kadar çok sevdiğini biliyoruz. Burada da karşımızda bir cinayet soruşturması var. Hikâye, görme yetisini kaybetmekte olan bir polis (Fatih Artman) etrafında gelişiyor. Zaten film sürekli olarak görme meselesi ile uğraşıyor. Cinayetin baş şüphelisi, bu tip filmlerin olmazsa olamazı femme fatale karakteri de (rolüne çok yakışan Demet Evgar) görme engelli. Hatta filmde görme engelli bir karakter daha var. Bunun yanında polisin ayak fetişisti olması, sürekli olarak bir asker arkadaşından bahsetmesi gibi detaylar da mevcut. Filmin pek çok kilit sahnede çalan çocuk şarkıları, dramatik anlarda yaşanan absürt olaylar hep Onur Ünlü imzasını

hissettiriyor ama bu sahneler o an gülüp geçilen ama iz bırakmayan sahneler olarak kalıyor. Onur Ünlü'den isteğimizi bir kez daha tekrarlayalım o halde. Az ama öz film. Az derken yılda bire razıyım.

Bu arada söyleşi sırasında Onur Ünlü'nün salonun teknik koşullarından şikayet ettiğini. Ben filmi bu kadar karanlık çekmedim dediğini ve sol tarafta bir kolonun muhtemelen patlak olduğunu söylediğini de not olarak düşelim. Evet, birkaç gün önceki düşüncelerimizde haklıymışız.

17:45 – Ulusal yarışma merakla beklenen filmlerle devam ediyordu. Sırada Ümit Ünal ve Sofra Sırları vardı. Ümit Ünal, senaryo yazarlığından geldiğini sıklıkla hissettiren yönetmenlerden biri. Yönetmenliğine diyecek lafım yok ama her zaman öncelikle sağlam bir senaryo ile yola çıktığını görüyoruz. Sofra Sırları'nda da bu kural bozulmamış. Hikâyenin bütünlüğü, gerçek ile hayal dünyası arasındaki geçişler çok iyi planlanmış. Ünal, senaryo yazarı olarak Milyarder ve Arkadaşım Şeytan gibi komedi filmlerine imza atmış ama yönetmen olarak daha dramatik filmlere yönelmişti. Bu kez bir kara komedi ile karşımıza çıkıyor. Yine de Ünal'ın bildiğimiz kimi özellikleri bir kez daha karşımızda. Pek çok filminde ve senaryosunda çok iyi yazılmış kadın karakterler yarattığını biliyoruz. Burada da bizi şaşırtmıyor. Ayrıca, filmin büyük kısmının tek mekânda geçmesi de Ünal'ın önceki bazı filmlerini hatırlatıyor.

Hikâye, yarışma filmlerinin ikisinde karşımıza çıkan Demet Evgar'ın canlandırdığı Neslihan karakteri üzerinden gelişiyor. Neslihan, tipik diyebileceğimiz bir Türk kadını. Kocası ile aşkla evlenmişler ama bir süre sonra bu aşk bitmiş ve evlilikleri monotonluğa teslim olmuş. Kocasının işten eve gelişinden sonra beraber yaptıkları hemen her gün aynı. Cinsel hayatları da aynı monotonluktan muzdarip. Kocasının bir ilişkisi olduğundan da şüpheleniyor ama emin de değil. Tüm gün evde yalnız kalan Neslihan'ın bir özelliği daha var. Çok iyi yemek yapıyor. Kendisini popüler bir kanalda yemek programları yapan ünlü bir kadın olarak hayal eden Neslihan'ın bu özelliği, günün birinde onu hayal etmeye bile korktuğu bir noktaya taşıyor.

Sofra Sırları özenli yönetimi, dinamik anlatımı ve sağlam kara mizahı ile geniş kitleye hitap edebilecek bir film. Hatta şimdiden, Ümit Ünal'ın en çok izlenen filmi olacağı tahminini yapabiliriz. Festivalden ödülsüz ayrılması ilginç. En azından, en iyi kadın oyuncu ya da senaryo ödülünü alabilirdi diye düşünüyorum.

20:30 – Festivalin en merak edilen filmlerinden biri de hiç kuşkusuz Buğday'dı. Bunda Semih Kaplanoğlu'nun önceki filmlerinin başarısı yanında son dönemde iktidara yakın bir profil çizmesinin de payı vardı. Elbette filmin çok başarılı fragmanının da bu merak duygusunu körüklediğini söylemeliyiz. Ne de olsa Türkiye sinemasında, ciddi anlamda bir bilim-kurgu filmimiz yok diyebiliriz (kimi B-filmleri, Dünyayı Kurtaran Adam ve G.O.R.A. gibi örnekleri bu kapsamın dışında tutabiliriz). Fragmana bakınca, filmin siyah-beyaz görselliği de çok başarılı duruyordu.

Öncelikle şunu söylemeli, Buğday üzerine çok düşünülmüş, çok emek harcanmış bir film olduğunu her anında hissettiriyor. Semih Kaplanoğlu'nun önceki filmlerinde daha üstü kapalı olarak yer alan tasavvuf felsefesi bu kez çok daha ön planda. Buğday, ilk başta bizi pek çok filmden tanıdığımız distopik bir gelecek ile karşı karşıya bırakıyor. Dünyada kuraklık var, insanlara yetecek kadar yiyecek yok. Bilim adamları, yapay yollarla dünyayı açlıktan kurtaracak bir tohum yaratmak peşindeler. Yaratmak kelimesini özelikle

kullanıyorum, çünkü filmin temel meselelerinden biri, insanın buna muktedir olup olmadığı. Bu arayış peşindeki bilim adamı Erol (Jean-Marc Barr), yıllar önce bu konuda bir tez yazmış ama sonradan hem çalışmaları, hem kendisi ortadan kaybolmuş olan Cemil'i (Ermin Bravo) aramaya girişiyor.

Filmin ilk bölümü bu distopik evrenin şehirlerinde geçiyor ve bu kısımda sinemamızda daha önce benzerini görmediğimiz bir gelecek tasviri ile karşılaşıyoruz. Bu konuda Kaplanoğlu kadar, sanat yönetmeni Naz Erayda'yı da kutlamalıyız. Zaten festivalden de hak ettiği ödülü aldı. Bu kısım hikâyenin gelişimi açısından da ilginç sorular soruyor. Ancak film ilerledikçe hikâye iki insanın ıssızlığın ortasındaki yürüyüşüne dönüşüyor. Bu kısım fazlasıyla uzun tutulmuş ve ideolojik olarak da beklenebileceği gibi bilimin bir adım geri plana düştüğü bir noktaya doğru ilerliyor. Tasavvuf meselesinin en fazla ön plana çıktığı kısım da burası. Bu kısım için, bu alanda daha yetkin isimlerin yorumlarını okumak faydalı olacaktır. Örneğin film sonrası yapılan söyleşide gelen yorum üzerine hikâyenin, Hızır Aleyhisselâm ve Hz. Musa kıssasının modern bir uyarlaması olduğunu öğrendik. Sonradan kıssayı okuyunca filmde anlatılanlara farklı bir gözle baktığımı söyleyebilirim.

Kaplanoğlu gerçek anlamda uluslararası bir film yapmış. Son yıllarda yabancı yapımcı desteği bulan filmler, teknik ekibe birkaç yabancı isim katıp, senaryo uygunsa birkaç yurtdışı çekim ile olayı toparlıyorlar. Buğday'ın ise pek çok sahnesi yurtdışında çekilmekle kalmamış, neredeyse tüm oyuncu kadrosu da yabancı isimlerden oluşuyor. Ana karakterlerin adlarının Erol ve Cemil olması yanıltıcı olmasın, tüm film İngilizce. Film vizyona girdiğinde, bunun bir dezavantaj oluşturup oluşturmayacağını göreceğiz.

30 Eylül 2017:

12:00 – Geldik festivalin benim için son gününe. Otelden sinema salonuna giden servisi kaçırınca mecburen taksi ile yetiştiğim Değerli Vaktim (Quality Time), festivaller dışında görmemize imkân olmayan filmlerden biriydi. Bu sefer vizyona girme ihtimali düşük değil, sıfır. Çünkü karşımızda neredeyse deneysel bir film var. Hollandalı yönetmen Daan Bakker bu ilk uzun metrajlı filminde aslında birbirinden bağımsız 5 farklı hikâye anlatıyor. Bu nedenle, süreleri 20'şer dakika civarında olan, 5 kısa film izliyoruz da diyebiliriz. Hikâyelerin ortak yönleri için, orta yaşa yaklaşan ama hayatlarında kendilerine bir yol çizememiş erkeklerin yaşamlarına bir anlam katma çabaları demek mümkün.

İlk hikâye, aile toplantılarında süt içip ve et yediğinde midesi bulanan bir karakteri anlatıyor. İkinci hikâyede, çocukluğunun geçtiği yerlerin fotoğraflarını çekmek isteyen bir adam var karşımızda. Üçüncü hikâyede sosyalleşme korkusunu zamanda yolculuk yaparak yeneceğine inanan bir karakter izliyoruz. Giderek absürdleşen hikâyelerin bir diğeri, çocukken uzaylılar tarafından kaçırılan bir adam hakkında. Son hikâye ise gitar çalarak kendini rahatlatan ama dünyadan da kopan bir adamı anlatıyor.

Tüm bu hikâyeler kendi başına da izlenebilir hikâyeler ama yönetmen Daan Bakker, çoğunlukla ne anlattığını değil, nasıl anlattığını önemsemiş. Örneğin ilk bölüm, eğlenceli ve biraz da tuhaf bir aile yemeğini anlatıyor ama bunu bir animasyon ile anlatıyor. Üstelik

bildiğimiz ya da alışık olduğumuz bir animasyon tekniği ile de değil. Perdede gördüğümüz her bir karakter, bomboş bir zeminde, yukardan gördüğümüz bir nokta ile temsil ediliyor ve konuştukları da tam olarak anlaşılmıyor. Bu bölümü tamamlamayı başaran seyirciler ikinci bölümde oyuncular ile çekilmiş bir hikâye ile karşılaşsalar da olanları yine tümüyle yukardan izliyoruz ve karakterler üstü kapalı bir mekâna girdiklerinde onları görmüyor, sadece seslerini duyuyoruz. Diğer bölümler genel seyircinin alışık olduğunu sinema anlayışına biraz daha yakın olsa da yine de yönetmen farklı şeyler denemekten çekinmiyor.

Kuzey Avrupa sinemasının farklı bir mizah anlayışı olduğunu biliyor ve seviyoruz. Daan Bakker de belli ki bu anlayıştan beslenerek iyi bir ilk film ortaya koymuş. İlerleyen yıllarda sinemasının nereye doğru gideceğini merak ettiğim bir isim oldu.

14:45 – Bu yıl Adana'da yeni bir ödül verilmeye başlandı: Vizyon Sahibi Yönetmen Ödülü. Bu ödülün ilk sahibi de Andrew Dosunmu oldu. Dosunmu'nun yeni filmi Kyra Nerede? (Where is Kyra?) da festival programındaki filmlerden biriydi. Filmin en çekici yanlarından biri oyuncu kadrosuydu elbette. Nicedir yüzüne hasret kaldığımız Michelle Pfeiffer (mother! filmini Kyra'dan daha sonra izledik) ve belki de genç neslin Jack Bauer karakteri dışında pek de tanımadığı Kiefer Sutherland. Olgunluk çağlarına gelen her iki oyuncu için de böyle bağımsız filmlerde oynamak ayrı bir yol açabilir.

Filmimizin ana karakteri Kyra, New York'da hasta annesiyle yaşayan orta yaşlı bir kadın. İşini kaybetmiş ve yeni bir iş arıyor. Ama hem yaşı, hem de niteliklerinin yetersizliği nedeniyle bir türlü iş bulamıyor. Ancak annesine bağlanmış olan maaş ile geçinmeye çalışıyorlar. Ayrıca bir barda tanıştığı Doug ile de bir gönül ilişkileri başlıyor. Her ne kadar onun bir işi olsa da maddi olarak o da Kyra'dan çok farklı bir durumda değil. Bir gün Kyra'nın annesinin ölümü ile işler daha da karışıyor ve Kyra annesinden gelen maaşı kaybetmemek için onun kılığına girmeye başlıyor. Adeta ülkemizde de birkaç yıl önce gördüğümüz bir haberdeki gibi.

Yönetmen Dosunmu ve görüntü yönetmeni Bradford Young, olaylara odaklanmaktan çok atmosfere ve Kyra'nın ayakta kalma çabasına odaklamışlar. Filmin adının Kyra Nerede olması tesadüf değil. Gerçekten de film boyunca, Kyra'nın adım adım kaybolmasını izliyoruz. Hem metaforik, hem de gerçek olarak. Görüntü yönetmenin de adını anmamın nedeni filmin ışık kullanımı. Tüm film karanlıklar ve gölgeler arasında geçiyor. Zaman zaman karanlıklar içinden tek görebildiğimiz Michelle Pfeiffer'ın yüzü oluyor (Adana'da filmi izlediğimiz salondaki görüntünün karanlık olduğundan bahsetmiştim. Filmin bilinçli olarak karanlık olarak çekildiği belli ama sanırım gerçekte olduğundan daha da karanlık izledik). Bir zamanların en güzel oyuncularından Michelle Pfeiffer, artık yüzünde yaşanmışlıkları da taşıyan bir kadın ve galiba eskisinden de iyi bir oyuncu. Yönetmen de onun yüzünü çok iyi kullanmış doğrusu.

Programa göre film sonrasında Andrew Dosunmu ile bir söyleşi de olacaktı ama sanırım kendisi kapanış törenine hazırlanmayı tercih etti.

17:30 – Martin McDonagh, yeni filmi için epey uzun bir isim seçmiş: Üç Billboard Ebbing Çıkışı, Missouri (Three Billboards Outside Ebbing, Missouri). Büyük ihtimalle pek çok yerde sadece

Üç Billboard adıyla anılacak ama tam ismi bir kere akıllara yerleşti mi, bir daha çıkmayacak gibi. Daha filmin başlarında isminin ne ifade ettiğini anlıyoruz. Frances McDormand'ın müthiş bir performans ile canlandırdığı Mildred, kızını vahşice bir cinayet ile kaybetmiş. Ancak polis, katil ya da katilleri bulmak için yeteri kadar çaba sarf etmemiş. Mildred da polisleri çalışmaya zorlamak için Ebbing, Missouri çıkışında üç billboard kiralıyor ve burada Şerif Willoughby'ya yönelik bir mesaj yazıyor. Woody Harrelson'ın canlandırdığı Şerif Willoughby de kötü bir insan değil aslında. O da bir yandan kendi hastalığı ile uğraşırken bir yandan da bu olayı çözmeye çalışmış ama başarılı olamamış. Mildred'ın yaptığı hareketi de kendisine bir saldırı olarak alsa da anlayışla karşılamaya çalışıyor. Filmin bir diğer ana karakteri ise tam bir ırkçı olan, polis memuru Dixon (Sam Rockwell). Filmin en sorunlu karakteri de o gibi gözüküyor zaten.

Martin McDonagh, yönettiği filmlerin senaryolarını da yazan bir isim ve çoğunlukla senaryo yazarlığı daha güçlü bulunur. Burada da çok sağlam bir senaryo ile çıkıyor karşımıza. İki saatlik süresince ele aldığı karakterlerin her birinin ayrı bir hikâyesi var ve her birine yeterli zaman ayırılıyor. Seyirci olarak hepsinin başına gelenleri de önemsiyoruz. Belki bir tek Peter Dinklage'ın karakteri biraz kıyıda köşede kalıyor. Filmin özetini okuduğunuzda çok ağır ve karanlık bir film izlenimi verebilir. Ne de olsa tecavüz, cinayet, intikam ve hastalık gibi konular etrafında dolaşıyor. Çok dramatik, beklenmedik bir anda sizi yerle yeksan eden anlar içerse de kahkahalar attıran bir tarafı da var. Bu kahkahalar karakterlerin başlarına gelenlerden değil, çok zekice yazılmış diyaloglardan kaynaklanıyor genellikle. Özellikle Frances McDormand'ın yer aldığı her sahnede onun karakterinin zekice hazırcevaplıkları filmin en öne çıkan unsurlarından. Ayrıca bir intikam hikayesi olarak beklenen bir sonla bitmemesi de bir artı.

Bu filmle Martin McDonagh'ın en iyi senaryo, Frances McDormand'ın en iyi kadın oyuncu, Sam Rockwell'in de en iyi yardımcı erkek oyuncu Oscar'ına adaylıklarını şimdiden kutlayabiliriz. Alma şansları da yüksek. Ama film bu kadarla da kalmayacaktır. Film ve yönetmenlik dâhil başka adaylıklar da gelebilir. Güçlü rakipleri karşısında ne yapar göreceğiz.

20:15 – Ve işte en güçlü rakiplerden biri olan Aşkın Gücü (The Shape of Water). Açılış filmi olarak izleyemediğimiz filmin sonraki gösterimi kapanış törenine denk gelince, elbette töreni pas geçip filme gittim. Guillermo del Toro, son yıllarda Amerikan sinemasında yükselen Meksikalı yönetmenlerin en önemlilerinden biri. Diğer önemli isimler olan Alfonso Cuarón ve Alejandro González Iñárritu ile de yakın arkadaş zaten. Ne kadar güzel ki, her üçü de çok önemli noktalara gelseler de halen filmlerinden birbirlerine teşekkür etmeye devam ediyorlar. Umarım böyle de devam eder. Del Toro'nun bu üç isim içinde en ticari filmlere imza attığı söylenebilir ama onun ilgisini çeken konular da biraz daha fantastik hikâyeler zaten.

Ancak bazı filmlerinde bu fantastik konuları politik bir alt metinle de harmanlıyor. Bunu en iyi yaptığı film de artık modern bir başyapıt olarak kabul edebileceğimiz Pan'ın Labirenti (Pan's Labyrinth).

Aşkın Gücü (The Shape of Water) da ilk anda pek çok unsuru ile Pan'ın Labirenti'ni hatırlatıyor. Soğuk savaşın en yoğun hissedildiği dönemlerden biri olan 1960'larda geçen hikâyede baş karakterimiz küçük bir kız olmasa da masumiyetini koruyan bir kadın (Sally Hawkins). Elisa adındaki bu kadın, bir araştırma merkezinde temizlikçi olarak çalışıyor. Bir gün çalıştığı yere Güney Amerika'nın nehirlerinde bulunan, su altında yaşayan bir yaratık getiriliyor. Yetkililer bu yaratıktan nasıl faydalanacaklarını bulmak üzere çalışmalar yaparken Elisa ile yaratık arasında özel bir dostluk, giderek bir aşk kuruluyor. Onun deneylerde kullanılmasına dayanamayan Elisa, en yakın arkadaşı ve komşusu ile yaratığı kaçırmak üzere bir plan kuruyor ve olaylar gelişiyor.

Guillermo del Toro, bir kez daha ne kadar iyi bir yönetmen olduğunu gösteriyor. Filmin kurmak istediği masal atmosferi çok başarılı. Çok başarılı bir oyuncu olmasına rağmen her nedense biraz kıyıda köşede kaldığını düşündüğüm Sally Hawkins çok iyi (buyrunuz bir Oscar adayı daha). Del Toro filmlerinin değişmez yaratığı Doug Jones da öyle. Filmin kötü adamı olarak Michael Shannon, Elisa'nın arkadaşları olarak Richard Jenkins ve Octavia Spencer da iyiler. Filmin teknik diğer unsurlarında da bir kusur bulmak pek mümkün değil. Peki hemen her filmini sevdiğim Guillermo del Toro'nun bu filmine neden âşık olmadım? Çünkü bu kez sinema sevgisi ile değil ödül alma isteği ile yapıldığı hissediliyor. Film her anında, bakın ne kadar güzel bir film yaptım diye bağırıyor adeta. Hâlbuki del Toro'nun en zayıf filmlerinde bile, kamera arkasında o filmi yaparken çok eğlenen sinema sevdalısı bir çocuk olduğu hissedilirdi. Bu kez yetenekli ve başarılı ama aynı zamanda hesapçı bir yetişkin var orada.

The Shape of Water'ın çok sevilmesinden, pek çok ödüle aday olmasından ve almasından rahatsız olmam ama del Toro deyince aklıma ilk gelecek filmlerden olmayacak belli ki. Belki de bu filmle pek çok ödül alması ödül baskısını üzerinden atmasına neden olur, güzel olur.

Burada çok bahsetmedim ama bu yıl altyazı çevirileri de ciddi bir eleştiri konusu oldu. Ben de bazı filmlerde çok sıkıntılı çeviriler olduğunu kabul ediyorum ama ekibin daha önceki işlerini bildiğim için gerçekten de bunda filmleri önceden izleyememiş olmalarının payı olduğunu tahmin ediyorum. Bu filmin en sonunda da altyazı olarak "çevirideki hatalardan bize filmi önceden izlettirmeyen filmin Türkiye temsilcisi sorumludur" benzeri bir not düşmüşlerdi.

Bu filmle, iyisiyle kötüsüyle bir Adana Film Festivali'ni daha kapadık. Yazı içinde zaman zaman yaşanan can sıkıcı sorunlardan bahsettim. Burada bir seyirci olarak objektif olarak yaşananları aktarmaya çalıştım. Festival sırasında ve sonrasında bu sorunların içinde boğuşup bunları çözmeye çalışan farklı farklı arkadaşlarla konuştum. Görünen o ki arka planda çok farklı olaylar yaşanmış. Bunlar tamamen ayrı bir yazının konusu. Merak edenler İnternet'te sevgili Barış Saydam'ın farklı kişilerle yaptığı söyleşileri bulabilirler.

O halde biz çok güzel filmler izlediğimiz bir festivali noktalarken seneye film kalitesi olarak aynı, teknik olarak daha sorunsuz bir festival dileğiyle diyerek festival için ter döken herkese selam gönderiyoruz.

SESLER... Kamu spotu tadında tek sahifelik çizgi roman. Yaz-Çiz:MkaanS
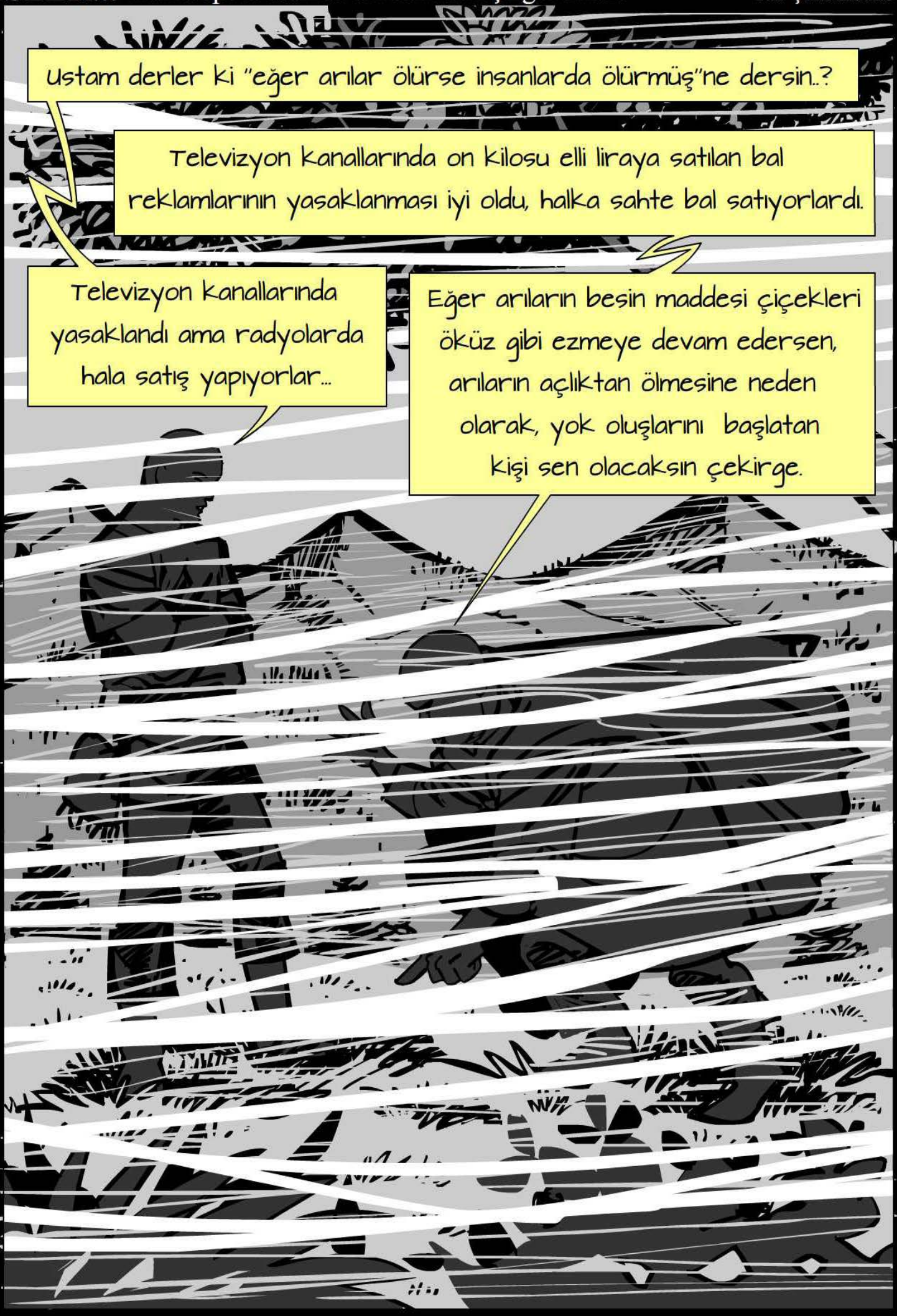
SİSTEKİ